

Kasr-ı Arifan®



Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

ASRİN MÜCEDDİDİ YÜCE ĞAVS MAHMUD EFENDİ
HAZRETLERİ'NİN MAİYYETİNDE ON BİNLERİN
KATILIMIYLA YAPILAN ASRİN TAVÂFI



19

MEDİNE'DE MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NİN EMRİYLE TOPLANAN HOCA CEMAATİNE, CÜBBELİ AHMET HOCA "DİNLER ARASI DİYALOG TEHLİKESİNE DİKKAT" HUSUSUNDA, MUHAMMED KESKİN HOCA'DA "HOCALARIN PARTİCİLİK YAPMAMASI" KONUSUNDA ÖNEMLİ AÇIKLAMALARDA BULUNDU

10

CÜBBELİ AHMET HOCA'NIN MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NİN GELİŞİ ÖNCESİNDE YAPTIĞI ARAFAT KONUŞMASI



Rabbimize sonsuz hamdü senalar olsun ki, bu asrın müceddidi Efendi Hazretlerimizle birlikte, vahye ev sahipliği yapan, rahmetin adeta yağmur gibi yağdığı o mübarek beldelere gitmek, beraberce böylesine feyizli ve bereketli bir umre yapmak nasip oldu elhamdülillah.

Türkiye'nin birçok yerinden, hatta dünyanın değişik coğrafyalarından pek çok kardeşimiz, Mahmut Efendi Hazretlerinin umreye gideceğini haber almışlar ve Onunla beraber umre yapabilmek, oradaki manevi atmosferi doyasıya yaşayabilmek arzusuyla o mübarek beldelere sel gibi akmışlardı. Hele umre tavafının yapılacağı akşam, üstadımızın gelmesiyle birlikte ihvanımızın metaf alanına girişini bir görseydiniz... O ne müthiş bir manzaraydı... Gerçekten de bir insan seli Beytullah'a doğru akıyordu. Öylesine mahşeri bir kalabalık vardı ki, Beytullah'ın Emniyetinden sorumlu olan amir şöyle diyordu:

- Ben otuz yıldır burada görev yapıyorum. Fakat şimdiye kadar böyle bir tavafa şahid olmadım.

Gerçekten de öylesine kalabalıktı ki, umre tavafında zaman zaman kaburgalarımızın birbirine geçtiğini hissediyor, o sıkışıklıktan dolayı nefes almakta zorlanan kardeşlerimiz oluyordu. Adeta mahşerin provasını yaşıyorduk...

Ve umre tavafının üçüncü şavtına başlarken Efendi Hazretlerimizin mübarek başı hafifçe yana doğru düşünce, devamlı yanında bulunan uzman doktorlar derhal müdahale ettiler. Ve Efendi Hazretlerimizi Hacer-i Esved ile Makam-ı İbrahim arasında, her ihtimale karşı bir tedbir mahiyetinde sırt üstü yere yatırdılar. Ve tavaf, yirmi beş dakika kadar durdu. Aslında korkulacak bir şey yoktu, sadece üstadımızın tansiyonu düşmüştü. Ama üstadımızın sırt üstü yere yatırılması ve tavafın durması gibi olaylarda, kimbilir ne hikmetler vardı.

Evet, bu tarihi umrede bir takım olaylar yaşadık, enteresan olaylara şahid olduk. Tabi bunlardan siz okurlarımızı da, umreye gidememiş ama gön-

lü orada çarpmış olan kardeşlerimizi de mahrum bırakamazdık. Dolayısıyla mânâ aleminde rûhen bir yolculuk yaparak oranın mânevî havasından sizlerin de bir nebze olsun istifade edebilmeniz temennisiyle; umrenin nasıl geçtiğini, yıllardır gece gündüz durmadan devam eden tavafın nasıl durduğunu, bunun bir takım hikmetlerini, Efendi Hazretlerimizle Arafat'ta tüm ihvanımızın buluşmasını bu sayımızda sizlere yazmaya, anlatmaya gayret ettik. Rabbim istifade etmek nasip eylesin.

Kıymetli Ârifan Okurları!

Çok feyizli ve bereketli geçen bu umremizde, o mübarek beldelerde sizleri de unutmadık. Duaların kabul edildiği o mübarek mekanlarda ve makamlarda pek çok dualar ettik. Tüm Ârifan ailesinin, tüm okurlarımızın ne hayırlı muratları varsa, ne dertleri sıkıntıları mevcutsa, maddi manevi bütün müşküllerinin çözülmesi için Mevla Teala'dan niyaz ettik.

Göndermiş olduğunuz selamlarınızı Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e ilettik. Bizlere ve sizlere şefaathçi olması için, manen elimizden tutması için ricacı olduk. Ayrıca bizlere emanet etmiş olduğunuz hatimlerin, yasin-i şeriflerin, sâlat-ı tefriciyelerin, salavatların, tevhid hatimlerinin yani ne ısmarladınız, ne emanet ettinizse hepsini en yüce makama, Mevla Teala Hazretlerine ısmarladık. Rabbim dualarımızın kabulünün eserini bir an önce görmek nasip eylesin.

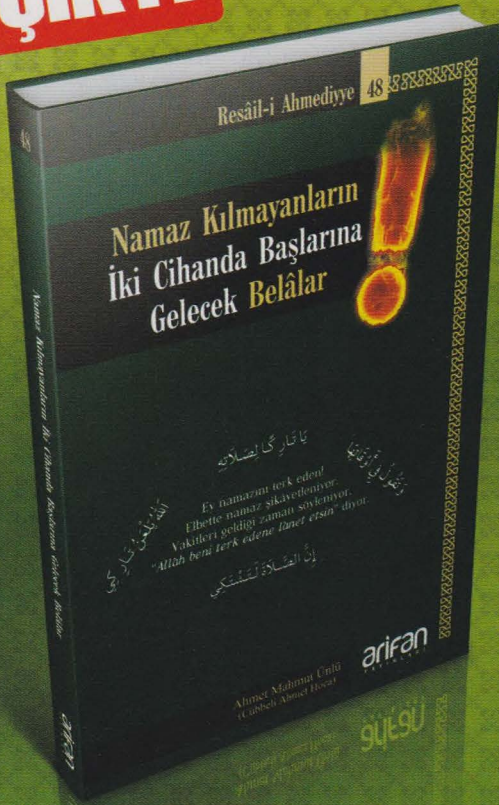
Rahmetin yağmur gibi yağdığı, vahye ev sahipliği yapan o mübarek beldelere gidemeyen kardeşlerimize en kısa zamanda gitmek, gidenlere de tekrar tekar gidibilme imkanları ve fırsatları Rabbim halkeylesin. Amin!

Fi Emanillah!

YENİ

NAMAZ KILMAYANLARIN İKİ CİHANDA BAŞLARINA GELECEK BELÂLAR

ÇIKTI



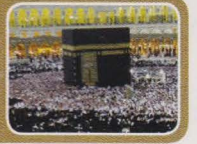
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

arifan
YAYINLARI

Sipariş Hattı

444 18 10

04



AHMET MAHMUT ÜNLÜ

MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ İKİ YILLIK BİR ARADAN SONRA MEKKE-İ MÜKERREME'YE GELEK UMRE ZİYARETİNDE BULUNDU



26

MURAT SOYDAN

MEVLÂNÂ'DAN ESİNTİLER

30



MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

İRŞAD UMRESİ VE YAŞANAN HADİSELER



36

ALİ EREN

EHL-İ SÜNNET DİYE DİYE EHL-İ SÜNNETE DARBE...

46



ALİ KARA

TEVESSÜLÜN MEŞRU VE MENDUB OLUŞU

MAYIS 2011

Yıl 4 Sayı 44

ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına

İmtiyaz Sahibi

Barış SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

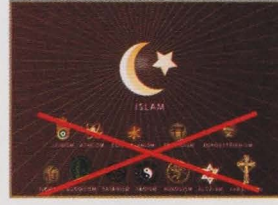
Genel Koordinatör

Fatih ARAZ



50

ADEM ŞENER
TİCARET ÂDÂBİ 2



54

ALİ ULVİ UZUNLAR
EMR-İ Bİ'L-MA'RUF VE NEHY-İ
ANİ'L-MÜNKER (2)

58

**AHMET MAHMUT
ÜNLÜ**

DUALAR VE ZİKİRLER

www.arifan-e-dergi.com

Elektronik dergi dönemi başladı. Arifan dergisi daha baskıya girmeden görün.
Şifrenizi öğrenmek için: 444 18 10 veya edergi@arifandergisi.com
Bu hizmet sadece Arifan Dergisi abonelerine özeldir.

DİKKAT! HESAP NUMARALARIMIZ DEĞİŞMİŞTİR

Görsel Tasarım
Fatih ARAZ

Temsilci İrtibat
0212 521 93 92

Abone Dağıtım
Beyzade Yayınları
Tel: 444 18 10

Adres
Arifan Yayınları

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.
Tel: 0212 521 93 92
Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com
bilgi@arifandergisi.com
şikayet: sikayet@arifandergisi.com

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri
7 Renk Matbaa

*Dergimizde yayınlanan yazıların,
reklamların sorumluluğu yazarına ve
reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- TL

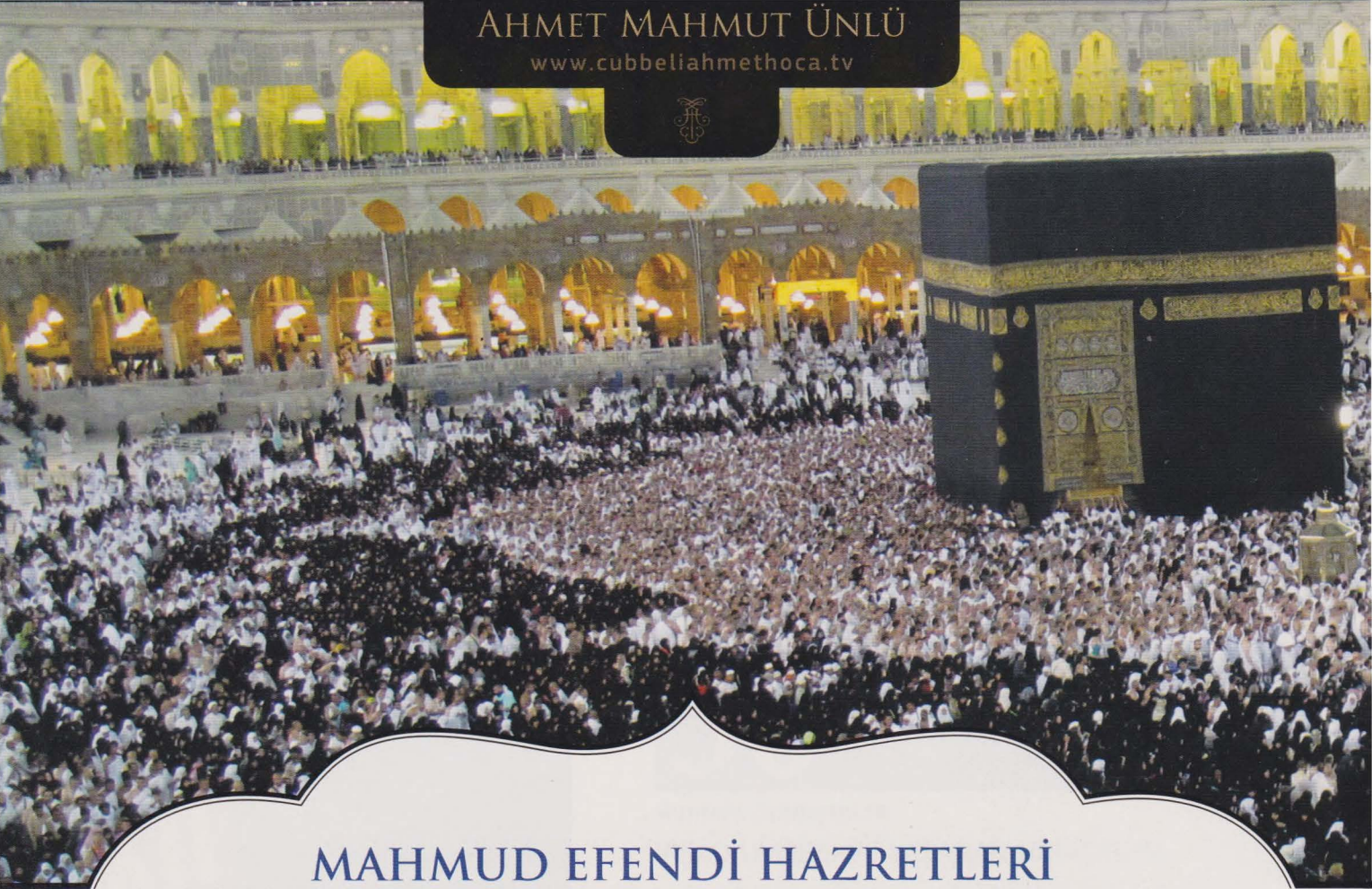
Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına
Bank Asya (Fatih Şb. Şube kodu: 22)
TL IBAN: TR32 0020 8000 2202 8166 1000 01
EUR IBAN: TR75 0020 8000 2202 8166 1000 03
USD IBAN: TR05 0020 8000 2202 8166 1000 02

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu
Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi yatı-
rabilirsiniz



MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ İKİ YILLIK BİR ARADAN SONRA MEKKE-İ MÜKERREME'YE GELEK UMRE ZİYARETİNDE BULUNDU



sırın Müceddidi Kubtu'l-Aktâb ve Ğavsu'l-Evtâd Mahmud Efendi Hazretleri'nin umre ziyareti yapacağı öğrenen yaklaşık kırk bin kişi aylar öncesinden hazırlığa başlayarak yirmi beş marttan itibaren Mekke-i Mükerreme'ye akın etmeye başladı.

İki nisan cumartesi günü sabahı Yeşilköy havaalanından yola çıkan **Efendi Hazretleri** her zaman olduğu gibi uçakta da dînî hassâsiyetlerini izhâra devam etti.

Hayâtî Abi'nin küçük oğlu **Nûman**'ın sarığını çıkardığını tâ uzaktan farkedene **Efendi Hazretleri**: "Çocuğun başını kapatın!" diye îkazda bulundu.

Bir doktor yanına gelip: "Günaydın **Efendi Hazretleri**" deyince de: "Ne günaydını?! 'Selâmun aleyküm' de dâ" diye mukabelede bulundu.

Evet! **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri'nin**, şeyhine yazdığı bir mektubunda:

«أَنَا ذَاكَ أَحْمَدُ لَمْ أَتَغَيَّرِ»

"Ben aynı Ahmedim, hiç değişmedim" dediği gibi, **Mahmud Efendi Hazretleri** de hangi yaşında, hangi mekânda ve hangi şahsa karşı olursa olsun hakkı tebliğ etme konusunda hiç gevşeklik göstermemiştir.

Böylece öğleden sonra Cidde havaalanına inen **Mahmud Efendi Hazretleri** ikindi ezanı sularında Mekke-i Mükerreme'ye geldi.

Gelişinin ardından o akşam umre yapmak istediye de henüz yolda bulunan ve dünyanın muhtelif bölgelerinden ve Medîne'den binlerce kişinin gelmekte olduğunu öğrenince umresini tehir ederek ikinci günün gecesi yani pazartesi gecesi yatsı namazından sonra saat onbir sularında umre yapmak için Kabe-i Muazzama'ya çıktı.

On binlerce seveninin yoğun ilgisiyle karşılaşan ve kendisini görmek isteyenlerin izdihmindan dolayı otelinden Abdülaziz kapısına kadar ulaşmakta güçlük çeken **Mahmud Efendi**



Hazretleri'nin Kabe-i Muazzama'ya girişi çok muhteşem oldu.

Hatta görevli askerlerin özellikle reislerinin kendi aralarında:

“Biz otuz senedir burada muvazzaf bulunuyoruz, bunca kralların ve önemli şahsiyetlerin Kabe'ye girişlerine şâhid olduk ama böyle heybetli ve muhabbetli bir girişe şâhid olmadık.

Bu zâta gösterilen ilgi kadar hiç kimseye teveccüh edildiğine rastlamadık, Melik Abdallâh gelse bile böyle karşılanmıyor” diye konuştukları işitildi.

İzdihâmın şiddetlenmesi üzerine Harem-i Şerîf'in sorumlusu olan yüzbaşı **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin yolunu açmak için devreye girdi.

Üstâdımız Hazretleri'nin yakınına zorlukla gelebilen binbaşı **Efendi Hazretleri**'nin elini ve alnını öptükten sonra nasıl yardım edebileceğini sorunca **Şefik Hoca Efendi**: “Siz âmirsiniz biz memûruz, söyleyin yapalım” dediyse de binbaşı **Efendi Hazretleri**'ni işaret ederek: “Âmir odur, hepimiz memuruz” diye cevap verdi.

Sonra ihvân-ı kirâmın düzen içerisinde hareket ettiğini gören askerler cemaate bir nizam verme gereği duymayarak geri çekildiler.

Daha sonra bu konuyu değerlendiren Büyük Muhaddis **Muhammed Avvâme Hazretleri**, **Mahmud Efendi Hazretleri**'ne nasip olan bu mânevî mülkü değerlendirirken şöyle anlattılar:

“Bir kere **Hârun Reşîd** Rakka'da konaklamışken yanında bulunan ümmü veled olan cârîyesi bulunduğu yüksek bir yerden baktığı sırada aşağıda toz bulutu kaldırarak kadar fazlaca insanın bir kişi etrafında toplandığını görünce: “Bu kimdir?” diye sordu.

Kendisine: “Bu zat **Abdullâh ibni Mübârek**'tir, insanlar onu görmek ve kendisinden bir şeyler öğrenmek için etrafında izdihâm yapıyorlar” denilince, o:

«هَذَا وَاللَّهِ هُوَ الْمَلِكُ لَا مَلِكَ هَارُونَ الرَّشِيدِ.»

“**Hârun Reşid**'in saltanatı değil, işte gerçek mülk vallâhi budur” deyiverdi.

İşte **Mahmud Efendi Hazretleri** beraberinde bulunan sevenleri ile özellikle **ikinci Sultan Abdulhamid Hazretleri**'nin torunu **Hârun Efendi** ve Büyük Muhaddis Allâme **Muhammed Avvâme** gibi değerli şahsiyetlerle birlikte Kabe-i Muazzama'ya giren **Efendi Hazretleri** umre için tavaf yapmaya başladı.

Tavafin üçüncü şavtında Hacerü'l-Esved'le Makâm-ı İbrâhîm arasında Kabe kapısı hizâsında zâhirî sebep olarak belirtilen tansiyon düşüklüğü nedeniyle rahatsızlanan **Mahmud Efendi Hazretleri** bir süre metafta sırt üstü yatırıldı.

Ayaklarının bir miktar yukarı kaldırılmasının akabinde hemen iyileşen **Efendi Hazretleri** etrafındakilere kendisinin iyi olduğunu söylemekle kalmayıp, onlara da: "Siz nasılsınız?" diye sorarak iltifatta bulundu.

Aslında **Üstâdımız Hazretleri**'nde rahatsızlık gibi görülen bu hâdise büyük bir tecellînin tezâhüründen başka bir şey değildi.

Zira görüntüleri takip edenlerin açıkça müşâhede ettikleri vechile **Efendi Hazretleri** tavaf alanına inen merdivenlerden îtibâren kendisine yönelen büyük tecellîler karşısında eğilmeye başlamıştı.

Bu hal iki şavtta devam etmiş, üçüncü şavta başladığında ise doruk noktasına vararak **Efendi Hazretleri** bu hal içerisinde müsteğrak olup kalmıştı.

O anda zaman durmuş, farz namazlar dışında hiç durmayan tavaf dakîkalar boyunca durmuş, böylece kâmil bir mümine karşı Kabe de selam durmuştu.

Aslında bunda hiç şaşılacak bir şey yoktu, zira **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in:

«مَا أَعْظَمَكَ وَأَعْظَمَ حُرْمَتِكَ وَالْمُؤْمِنُ
أَعْظَمُ حُرْمَةً عِنْدَ اللَّهِ مِنْكَ.»

"Ey Kabe! Ne büyüsun, ne kadar hürmetlisin ama Allâh-u Te'âlâ katında bir müminin hürmeti senden büyüktür." (*Tirmizî, no:2032, 4/378*) hadîs-i şerîfi düşünülürken bu kolayca anlaşılabilir bir şeydir. Tabî ki burada sıradan bir mümin kastedilmeyip, **Mahmud Efendi Hazretleri** gibi hakîkî iman derecesine ulaşmış kâmil mümin kastedilmiştir.

Ayrıca Kabe-i Muazzama'nın **Rabi'âtü'l-Adeviyye** ve **İmâm-ı Rabbânî** gibi birçok velîyi ziyarete geldiğine dâir rivayetler düşünüldüğünde, yine böylece bir velînin: "Allâh-u Te'âlâ Mekke'de bir evi var oraya hiç girmemiş, bir de benim göğsümde bir evi var ki oradan hiç çıkmamış" sözü iyi anlaşıldığında, bunlarla

birlikte "**Risâle-i Kudsiyye**"de geçen:

«قَلْبُ الْمُؤْمِنِ بَيْتُ اللَّهِ، قَلْبُ الْمُؤْمِنِ

عَرْشُ اللَّهِ، قَلْبُ الْمُؤْمِنِ خَزَائِنُ اللَّهِ.»

"Müminin kalbi Allâh'ın evidir. Müminin kalbi Allâh'ın Arş'ıdır. Müminin kalbi Allâh'ın hazîneleridir" hadîs-i şerîfleri tefekkür edildiğinde bu husus daha ziyade vuzûha kavuşacaktır.

Şu da nazar-ı dikkatten uzak tutulmamalıdır ki; **Efendi Hazretleri** o makamda uzanırken ümmetin başına musallat olmuş nice belâları yüklenmiş; nice felâketleri savuşturmuş ve kendilerine vahiy geldiğinde daha iyi kavrayabilmek için sırt üstü yatan peygamberân-ı 'izâm hazârâtı gibi kendisine yönelen tecellîler karşısında yetmiş peygamberin yattığı rivayet olunan tam da o makamda sırt üstü yatarak mânen ve maddeten çok büyük kuvvetlere nâiliyetle oradan eskisinden ziyade güçlü olarak kalkmıştır.

Fakat zâhiren rahatsızlık gibi görünen bu hâdise üzerine **Efendi Hazretleri** istirahat için otele dönmüş, tavafta meydana gelen bu olay üzerine Kabe'de sevenleri arasında büyük bir üzüntü ve heyecan yaşanmış, olayın meydana gelmesinin ardından **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin sağlık durumunun son derece iyi olduğu haberi kısa bir süre içerisinde Kabe'ye ulaşınca sevenleri arasında bu kez büyük bir sevinç zuhur etmiştir.

Türkiye'nin, Avrupa'nın ve dünyanın çeşitli yerlerinden **Mahmud Efendi Hazretleri**'ni görebilmek için binlerce kilometre yol kat eden **Efendi Hazretleri**'nin sevenleri tavaf ve sa'ylerini tamamladıktan sonra o geceyi Kabe'de geçirerek dualar etmiş, namazlar kılmış ve göz yaşı dökmüşlerdir.

Mahmud Efendi Hazretleri bir süre daha ihramda kaldıktan sonra bir sabah tavafin kalan şavtları ile sa'yini yaparak umre ziyaretini tamamlamıştır.

Allâh-u Te'âlâ cümlemizi bu yüce zâtın himmet ve teveccühlerinden mahrum eylesin ve kendisiyle birlikte tekrar tekrar umre ziyaretleri tüm sevenlerine nasip eylesin.



ULEMÂ-İ KİRÂM MEKKE-İ MÜKERREME'DE MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİNİ ZİYARET ETTİLER

U mre ziyaretinin tamamlanmasının ardından birçok âlim ve fâzıl zat **Mahmud Efendi Hazretleri**'ni kaldığı otelinde ziyaret etmek istedilerse de bu şeref ancak seçkin birkaç zâta nasip olabildi.

Dünyaca meşhur Büyük Müfessir Allâme **Muhammed Ali es-Sâbûnî**, **Seyyid Muhammed Alevî Mâlikî Hazretleri**'nin mahdûmu ve halîfesi **Seyyid Ahmed Alevî Mâlikî**, Mekke ulemâsından olan **Seyyid Abbâs**'ın oğlu **Seyyid Alevî Mâlikî**, Yemen meşâyihından olup Mekke-i Mükerrerme'de ikâmet eden **Seyyid Ubeydullâh el-Attâs** ve beraberinde gelen Yemen seyyidleri, Haznevî hulefâsından olan **Seyyid Muhammed Şerîf el-Huseynî** ve refakatında bulunan şark ulemâsı, Mekke'de ikâmet etmekte bulunan ve Harem-i Şerif'teki eserler uzmanı olan Doç. Dr. **Necâti Hoca Efendi**, **Sâmî Efendi Hazretleri**'nin hulefâsından **İlhan Efendi**, Bolulu **Muhyiddîn Efendi Hazretleri**'nin torunu ve halîfesi **Yektâ Efendi**, Uşşâkî meşâyihından **FâtiH Efendi** gibi

burada isimlerini saymaktan âciz kalacağımız birçok kıymetli ve fazîletli insanlar **Üstâdımız Mahmud Efendi Hazretleri**'nin ziyaretiyle şerefyâb oldular.

Bu ziyaret esnâsında **Muhammed Ali es-Sâbûnî**'nin: “**Mahmud Efendi Hazretleri** sadece Türkiye için değil, bütün dünya için büyük bir nîmet ve berekettir, İstanbul'da kendisine takdim edilen 'İslam'a Üstün Hizmet Ödülü' merâsiminde de bulundum ve çok duygulandım. **Allâh-u Te'âlâ** bizleri onun uzun hayatıyla ve sihhatiyle metâlandırsın” sözü ile **Ubeydullâh el-Attâs**'ın:

“**Mahmud Efendi Hazretleri**'nin asrın müceddidi olduğunda hiç şüphe yoktur, onun bir nazarı insanı âbâd eder, kem gözlülerin nazarından dolayı insan rahatsız oluyorsa, bu büyüklerin bakışıyla insan nasıl mesud olmaz?!”

Onların nazarının kötü tesiri kabul edilirken, bu zatların nazarlarının iyi tesiri nasıl inkâr edilebilir?!” sözleri gerçekten kayda ve hıfza değer hikmetli sözlerdendir.

HAZNEVÎ HULEFÂSINDAN SEYYİD MUHAMMED ŞERÎF
EL-HUSEYNÎ EN-NAKŞİBENDÎ
TARAFINDAN MEKKE-İ MÜKERREME'DE MAHMUD EFENDÎ
HAZRETLERİ'NE İTHÂF EDİLEN ARAPÇA EBYÂT

فَجَائِزَةٌ جَاءَتْ مِنَ الْهِنْدِ يَا أَخِي

مِنَ الْحَيْدَرِ الْأَبَادِ لَيْسَتْ بِرَيْبَةٍ

مِنَ الْقَاسِمِ النَّانُوتَوِيِّ هَدِيَّةٌ

لِمَحْمُودِنَا وَهُوَ إِمَامُ الْأَيْمَةِ

هَدِيَّتُهُ بِالْخَيْرِ وَالْيُسْرِ دَائِمًا

وَبِالْعِزِّ وَالْفَخْرِ وَبِأَلْفِ رَحْمَةٍ

فَبُشِّرَ الْكُلَّ التَّابِعِينَ لِذَاتِهِ

أَحْيَيْهِمُو بِالْيُسْرِ فِي كُلِّ لَمَحَةٍ

سَلَامِي عَلَى مَنْ اسْمُهُ جُبَلِي أَحْمَدُ

فَإِنِّي أَحْيِيهِ بِأَلْفِ تَحِيَّةٍ

فَأَوْصِيكُمْو بِالتَّقْوَى وَالْعِلْمِ دَائِمًا

وَخَفِضِ جَنَاحِ الذُّلِّ دَوْمًا بِكَثْرَةٍ

أَنَا النَّقْشِبَنْدِيُّ الْحُسَيْنِيُّ نِسْبَةً

مُحَمَّدَ شَرِيفَ خَادِمٍ لِلْحَقِيقَةِ

وَصَلِّ وَسَلِّمْ رَبَّنَا كُلَّ لَحْظَةٍ

عَلَى أَفْضَلِ الْخَلْقِ وَأَحْسَنِ فِطْرَةٍ

مَعَ الْأُولِ وَالْأَصْحَابِ خَتْمًا لِهَذِهِ

لَكَ الْحَمْدُ وَالشُّكْرُ بِمَا فَوْقَ طَاقَةٍ

عَلَيْكَ رِضَاءُ اللَّهِ مِنْ كُلِّ وَجْهَةٍ

وَلَا زِلْتَ ذَا فَضْلٍ وَعِزٍّ وَشَفَقَةٍ

فَأَنْتَ لَنَا نُورٌ وَشَمْسٌ وَكَوْكَبٌ

وَدَامَتْ لَكَ الْأَنْوَارُ دَوْمًا بِكَثْرَةٍ

وَلَا زِلْتَ ذَا نَفْعٍ وَرَأْسًا وَقِدْوَةً

وَلَا زِلْتَ ذَا فَضْلٍ بِأَلْفِ مَرَّةٍ

وَأَنْتَ مُجِبٌّ لِلْعُلُومِ وَأَهْلِهَا

وَهَذَا لَكَ فَخْرٌ وَعِزٌّ بِرَحْمَةٍ

وَيَا رَبِّ احْفَظْهُ مِنَ الضَّرِّ وَالْبَلَا

وَاحْفَظْهُ مِنْ شَرِّ وَمِنْ كُلِّ فِتْنَةٍ

إِذَا قِيلَ مِنْ هَذَا الَّذِي كَانَ ذَا فَضْلٍ

أَقُولُ لَهُ قَوْلًا صَرِيحًا بِلَذَّةٍ

هُوَ النَّقْشِبَنْدِيُّ الْحَقِيقِيُّ نِسْبَةً

صَفِيٍّ كَرِيمٍ مِنْ كِبَارِ الطَّرِيقَةِ

هُوَ الْأَلَمَعِيُّ الْخَالِدِيُّ الْمُجَدِّدِي

فَهَذَا هُوَ الْمَحْمُودُ حَامِ الْفَضِيلَةِ

Her cihetten **Allâh-u Te'âlâ**'nın rızası senin üzerine olsun,
Sen fazîlet, izzet ve şefkat sahibi olmakta dâim oldun.



Sen bizim nûrumuz, güneşimiz ve yıldızımızsın,
Bütün nurlar bolca dâima sende bâkî oldu.

Sen sürekli faydalı bir lider ve önder oldun,
Sen dâima binlerce fazîletin sahibi oldun.



Sen ilmi ve ehlini gerçekten çok seven biri oldun ki,
Bu da senin için büyük bir rahmet, üstünlük ve izzet oldu.

Yâ **Rabbi!** Sen onu zarardan ve belâdan muhafaza eyle,
Sen kendisini her türlü şerden ve fitneden hıfz eyle.



Eğer: "Bu fazîlet sahibi zat da kimdir?" denilecek olursa,
Ben sorana sarîh ve tatlı bir beyanla şöyle derim:

"O zat ki, gerçek nisbete sahip olan bir Nakşibendîdir,
O tarîkat büyüklerinden olan seçkin ve değerli biridir.



O, Müceddedî ve Hâlidî olan çok fazîletli biridir,
İşte o, fazîletlerin hâmîsi **Mahmud Efendî**'dir.

Ey kardeş! Hindistan'dan gelen bir ödül ki, * Hiç şüphesiz Haydarâbad'dan gelmiştir.

Büyük Âlim Kâsım-ı Nânûtevî'den gelen bu hediyeye,
İmamların imamı olan bizim Mahmudumuz'a gelmiştir.



Bu hediyesi hayırla ve kolaylıkla dâim olsun,
'İzzet-ü fahr içinde bin rahmetle kâim olsun.

Onun yüce zâtına tâbi olan herkese müjdeler olsun,
Her dâim onlara kolaylık duâsıyla selamım olsun.



Cübbeli Ahmed ismindeki zâta da selâmım olsun,
Ona da bin tahiyye ile tahiyyem olsun.

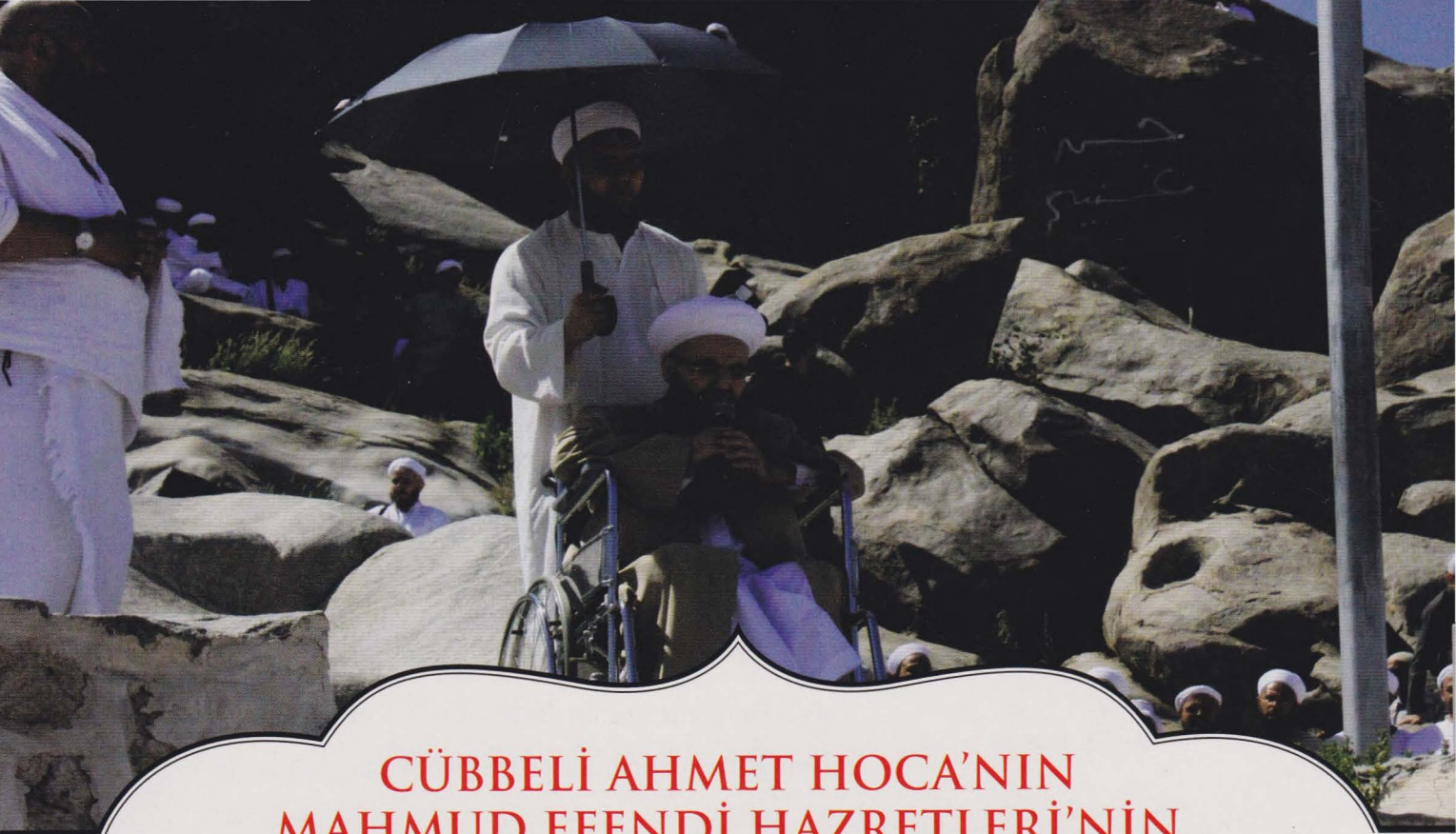
Sözlerimin sonunda ben size dâima takvayı ve ilmi,
Bir de boyun kırıp tevazu etmeyi tavsiye ederim.



Ben nisbeti Hüseyinî olan bir Nakşibendîyim, * Hakikat hizmetçisi **Muhammed Şerîf**im

Ey **Rabbimiz!** Her lahza salât-ü selâm eyle, * Mahlûkâtın efdali ve en güzel fitratlısı O Nebî'ye.

Bunu müteâkiben Ehl-i Beyt'ine ve onun eshâbına,
Sonunda tâkat yetmeyecek kadar hamd-ü şükürler yâ **Rabbi Sana**.



CÜBBELİ AHMET HOCA'NIN MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NİN GELİŞİ ÖNCESİNDE YAPTIĞI ARAFAT KONUŞMASI

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ مُحَمَّدٍ
وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Allâh-u Te'âlâ şu anda bulunduğumuz Cebel-i Rahme (Rahmet Dağı) hürmetine cümlemize rahmet eylesin. **Efendi Hazretlerimiz**'i ve cemaatini nazardan muhafaza eylesin ve kem gözlerden muhafaza eylesin. Âmîn!

Nazar haktır, nitekim **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) hadîs-i şerîflerinde:

«إِنَّ الْعَيْنَ حَقٌّ وَإِنَّ الْعَيْنَ لَيَدْخُلُ الْجَمَلَ
الْقِدْرَ وَالرَّجُلَ الْقَبْرَ.»

“Göz nazar haktır. Bir kem göz, bir nazar, deveyi kazana, insanı da mezara sokar.” Bu koca karı sözü değildir, hadîs-i şeriftir, sahihtir.

İmâm-ı Nevevî (*Rahimehullâh*) **“el-Ezkâr”** isimli eserinde şöyle zikreder; peygamberlerden biri (*Salevâtullâhi Alâ Nebiyyinâ ve Aleyhim Ecma'in*) bir gün ümmetine toplu vaziyette sohbet etti,

onların kalabalıklığı kendisinin hoşuna gidince bir saat içerisinde ümmetinden yetmişbin kişi vefat etti. Hikmetinden **Allâh-u Te'âlâ**'ya sual edince **Rabbimiz**:

«إِنَّكَ عِنْتُهُمْ، وَلَوْ أَنَّكَ إِذْ عِنْتُهُمْ
حَصَّنْتَهُمْ لَمْ يَهْلِكُوا»

“Sen ümmetine nazar ettin. (Demek ki peygamberin ümmetine bile nazarı değişiyor.) **Eğer onlara baktığında onları koruma altına alsaydın helak olmayacaklardı”** diye vahyetti.

O peygamber: “Onları neyle koruma altına alacaktım?” diye sorunca, **Allâh-u Te'âlâ**:

«حَصَّنْتُكُمْ بِالْحَيِّ الْقَيُّومِ الَّذِي لَا يَمُوتُ أَبَدًا،
وَدَفَعْتُ عَنْكُمْ الشُّوءَ بِلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا
بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

“Eğer sen: ‘Ben sizi hiç ölmeyecek olan Hayy ve Kayyûm ile koruma altına aldım, ‘Aliyy ve ‘Azîm olan Allâh-u Te'âlâ'nın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet

yoktur zikriyle de sizden bütün kötülükleri savuşturdum' diyerek ümmetini Allâh-u Te'âlâ'ya sığındırsaydın onlara bir şey olmazdı" (Nevevî, el-Ezkâr, no:971, 1/320) buyurdu.

Ben de sizin üzerinize bu duayı okudum. **Allâh-u Te'âlâ** hepimizi nazardan ve kem gözden muhafaza eylesin.

Biliyorsunuz **Efendi Hazretlerimiz** yolda geliyor inşâallâh. Burası Cebel-i Rahme'nin (rahmet dağının) eteğidir.

Hacıların Arafat'ta toplandığı yerdir, **Âdem** (Aleyhisselâm) ile **Havvâ Vâlidemiz**'in buluştuğu yerdir.

Allâh-u Te'âlâ bizi de sevgilimiz **Efendi Hazretlerimiz**'le burada buluşturacak inşâallâh.

Bu buluşma hürmetine **Allâh-u Te'âlâ** ümmeti hayırlı muratlarına ulaştıracak inşâallâh ve şerleri üzerimizden savuşturacak inşâallâh.

Âdem (Aleyhisselâm) cennetten indiği vakitte Hindistan'ın Serendip adasına indirildi. **Havvâ Vâlidemiz** de Cidde'ye indirildi.

İlk iki insan dünyaya indirildi fakat aralarında ne kadar çok mesafe vardı. **Allâh-u Te'âlâ** bir imtihan, bir sitem ve bir naz tecellîsi olarak onları birlikte dünyaya indirmedir. Onlara yalnızlığın vahşetini tattırdı.

Bir rivayet yüz sene ayrı kaldılar, diğer bir rivayet üç yüz sene ayrı kaldılar. Acâyip bir imtihanı bu onlar hakkında.

Ot yok ocak yok, cennette ekmek elden su gölden her nimet diz boyuydu. **Allâh-u Te'âlâ** baştan **Âdem** (Aleyhisselâm)a:

﴿إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَىٰ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَىٰ﴾

"Ey Âdem! Cennette rahat durursan, bu yasak ağaca yanaşmazsan, aç kalmazsın, elbiselerinden çıplak kalmazsın, susamazsın, güneş vurmaz sana, yanmazsın!" (Tâhâ Sûresi:118-119) diye vahyetmişti.

Fakat bir hatadır oldu, bu kaderdir, sırrı

ilâhîdir. **Âdem** (Aleyhisselâm) kasıtlı yapmadı bu işi. **Allâh-u Te'âlâ** bu hususta:

﴿وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَتَنِ الْجَنَّةِ خُذْ مِنْهَا شَاكِرًا وَلَا تَكُنْ مِنَ الْكَافِرِينَ﴾

"Biz daha önce Âdem'e vasiyet ettik, emrettik 'Şu ağaca yaklaşma' dedik, ama o unuttu, kasıtlı yapmadı" (Tâhâ Sûresi:115) buyuruyor.

Bundan dolayı onu mâzur tutuyor, ama o cennetten inmeseydi, bu nev-i beşer türemeyecekti, **Muhammed Mustafa** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in kendisi teşrif etmeyecekti.

Onun için bazı evliyâullâh: **Âdem** (Aleyhisselâm) bilseydi ki, dünyaya indikten sonra sulbünden **Muhammed Mustafa** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) gibi bir mükemmel insan türeyecek, ağacın sadece meyvasını değil, kökünü bile yerdiler. Tabi bu da hikmetli bir görüş.

Onun için bu bir sırdır, bir tecellidir, artık bu hususta: "Hata etti, yanlış etti, nasıl etti?!" diye konuşmamak lazımdır.

Peygamberlerin ısmetine, korunmuşluğuna hâlel getirmemek için, Ehl-i Sünnet itikadını bozmamak için bizim görüşümüz burada **Âdem** (Aleyhisselâm) unutmıştır ve ondan mesuliyet kaldırılmıştır, bundan başka bu konuda konuşmak abestir, fuzuli olur.

Tabi **Cebrâîl** (Aleyhisselâm) geliyordu, işte: "Ekeceksin, biçeceksin, öğüteceksin, pişireceksin..." diyordu.

Ama ateş yok, cehennemden ateş getirdi, bir parça cemre koydu yere, yedi kat yerin dibine kadar yaktı.

Bütün dünyayı yakacak bu ateş! Ateş de lazım, onsuz bir şey pişmiyor. İşte o zaman suya soktu çıkardı, soktu çıkardı, böylece harâreti (sıcaklığı) azaldı.

Şu anda dünyadaki ateşler o ateşten kalandır. **Allâh-u Te'âlâ** cehennem ateşinden muhafaza eylesin.

Havvâ Vâlidemiz'e de Cebrâîl (Aleyhisselâm) geliyor gidiyor, çünkü o da tek başına, kadın başına ne yapacak, ne yiyecek, ne içecek, hep **Cebrâîl** (Aleyhisselâm)ın talimatıyla yaşadılar.

En az yüz sene **Âdem** (Aleyhisselâm) ağladı, ağlamaktan gözyaşlarından ağaçlar yetişti Serendip adasında.

Hindistan'a indiği için bütün güzel kokular da oraya indi. Ud kokusu, Ud ağacıdır, onun kokusu yağı çok pahalı ve çok kıymetlidir. **Âdem** (Aleyhisselâm) ile indirildi Hindistan'a. Onun için sadece oralarda bulunuyor.

«وَأَدَمُ أَنْزِلَ مَعَهُ الْعُودُ وَالْعَصَى، وَأُورَاقُ تِينٍ وَالْيَمِينِ بِمَكَّةَ، وَخَتْمُ سُلَيْمَانَ النَّبِيِّ الْمُعْظَمِ»

Âdem (Aleyhisselâm) cennetten indirilirken ud ağacı onunla indirildi, asâsı onunla indirildi, **Süleyman** (Aleyhisselâm)ın mührü onunla indirildi, incir yaprakları indi.

Çünkü elbiselerinden soyuldular, avret yerlerine incir yaprağı yapıştırdılar. İncir yaprakları indirildi. Mekke-i Mükerrreme'de bulunan Hacer-ül Esved, mübarek taş indirildi.

Onun için Hindistan dağları özellikle Serendip bölgesi, en güzel kokular dünyanın tüm baharatları hep oralardan gelir.

Sonra **Allâh-u Te'âlâ Havvâ Vâlidemiz**'le onları cem etmeyi, birleştirmeyi murad ettiği vakit, **Âdem** (Aleyhisselâm) ki boyu da uzun du tabi, **Allâh-u Te'âlâ** ona tayyi mekân nâsip etti. Yani yeri ayağının altında dürdü ve Hindistan'dan yola çıktı.

Âdem (Aleyhisselâm): "Yâ **Rabb!** Ben cennet-
teyken, meleklerin Beyt-i Mâmur etrafındaki tavafını seyrediyordum, ondan çok zevk alıyordum, feyiz alıyordum, şimdi bu dünyaya indirdin beni, çok mahrum kaldım" deyince **Allâh-u Te'âlâ** da:

"Sen o feyzi bir daha bulmak istiyorsan, doğru Mekke-i Mükerrreme'ye seni göndereceğim, orada Benim bir evim var" buyurdu.

Kabe-i Muazzama **Âdem** (Aleyhisselâm)dan evvel yapılmıştı, Kabe-i Muazzama'yı ilk bina eden meleklerdir, temelini melekler attı.

Sonra **Âdem** (Aleyhisselâm) gidince bu temeller üzerine yükseltme yapıp ilk binayı yaptı, tavaf ettiği vakitte melekler dediler ki: "Biz senden iki bin sene önce burayı tavaf ediyorduk." Onun için temelleri çok kadimdir.

Âdem (Aleyhisselâm) Arafat'a doğru **Havvâ Vâlidemiz**'le buluşmak için yola çıktığı vakitte altından toprak dürülürken nerelere adım attıysa, Hindistan'dan buraya gelene kadar mübarek ayağının değdiği yerler, kıyamet gününe kadar mamur olacak, mesken olacak ve şu an için çöl gibi gözüксе de oralara kıyamete kadar mutlaka yerleşim yerleri kurulacaktır.

Bu güne kadar kurulmuş olanlar ortadadır, bundan sonra da kurulacak olanlar vardır.

Görüyorsunuz bazı yerler var, Dubai gibi işte oralarda da büyük şehirler kuruluyor.

Bütün buralar **Âdem** (Aleyhisselâm)ın ayağının değdiği hizâlardır. İki adım arasında kalan yerler ise kıyamete kadar mesken olmayacak, boş kalacaktır.

Bu şekilde geldi **Havvâ Vâlidemiz**'le burada buluştular, hasret giderdiler, ağlaştılar ve cenneteki hayatı hatırladılar.

Allâh-u Te'âlâ bu vadide, yani Arafat'da Ne'mân Vâdisi diye bir vadi var burada.

Bizler hepimiz **Âdem** (Aleyhisselâm) buraya geldiğinde, burada onun sulbünden alındık, zerrecikler halinde buraya çıkarıldık. **Allâh-u Te'âlâ** bu konuda:

«وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ»

"**Hani Rabbin Âdem**(in sulbünden, bizzat ondan yaratacağı çocuklarını, onun) **oğullarından** (da), **onların sırtlarında** (bulunan sulplerinde)n (kıyâmete kadar yaratacağı) **zürriyetlerini** (asır be asır doğacakları tertip üzere çıkarıp) **almıştı**" (A'râf Sûresi:172'den) buyurmaktadır.

Allâh-u Te'âlâ:

﴿أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ﴾

“Ben sizin Rabbiniz değil miyim?!” (A'râf Sûresi:172'den) buyurduğu vakit:

﴿قَالُوا بَلَىٰ﴾

Bütün zürriyetlerin: “**Elbette Rabbinizsin**” (A'râf Sûresi:172'den) dedikleri yer işte burasıdır, bu vadidir.

Tekrar gelmiş bulunduk, başladığımız yere döndük, ama söz bozarak değil, sözde duranlar olarak bulunduk elhamdülillâh.

İnsanların çoğu şimdi yüz çevirdiler, sözünü unuttular, şeriatı terketteler, sünneti terk ettiler: “Hiç hatırlamıyoruz” dediler. Biz hatırlıyoruz elhamdülillâh.

Zunnûn-u Mısırî Hazretlerine: “Bu sözleşmedeki **Rabbimizin** sözünü, hitâbını hatırlıyor musun?” dediklerinde, o:

﴿كَأَنَّهُ الْأُنْثَىٰ فِي أُذُنِي﴾

“Sanki şu anda kulağımda çnlıyor” buyurdu. Çünkü ruhanî bir meseledir.

Ama bazılarının dediği gibi: “Bunlar temsildir, tasvirdir” şeklindeki tarifler Ehl-i Sünnet'e göre uygun değildir.

Hakîkaten **Âdem** (Aleyhisselâm)ın sulbünden kıyamete kadar gelecek olanlar, o gün zerrecikler halinde onu belinden çıkartılmış, yani kıyamete kadar kimler doğacaksa hepsi alınmıştır.

Bizler de o işin içindeyiz. Şu anda yaşıyor olduğumuza göre, bundan sonra da gelecek olanların hepsi, bu Arafat vadisinde zerrecikler halinde bütün buraları doldurmuşlardır.

Sonra **Allâh-u Te'âlâ** onlara sual yöneltilmiştir, o zaman herkes: “Elbette **Rabbimizsin**” dediler ama sonra dünyaya çıkınca birçoğu o sözü terk ettiler.

Allâh-u Te'âlâ bizi sözünde duranlardan eylesin. Sâdık kullarına ilhak eylesin. Buranın işi zor, burada çok büyük tecelliler var.

Sonra **Âdem** (Aleyhisselâm) ile **Havvâ Vâlidemiz** Müzdelife'ye indiler, Müzdelife de birleştiler, cimâ ettiler.

Allâh-u Te'âlâ cennet ırmağından bir hark açtı, o ırmak ile de Müzdelife'de yıkandılar.

Buralar mübarek topraklardır. Tabi hac zamanında Arafat gününde buranın ayrı bir hali vardır. Şu anda tabi o hal bulunmaz, ama **Üstâdımız, Efendi Hazretlerimiz**'in teşrifleriyle inşâallâh haccın vakfesi gibi olacak. Aynı o feyiz hâsıl olacak inşâallâh.

Allâh-u Te'âlâ'nın rahmeti daima vardır. Ama bazı özel yerleri tercih buyurmuştur:

﴿وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ﴾

“**Senin Rabbin dilediğini yaratır, istediğini seçer**” (Kasas Sûresi:68'den) âyet-i kerîmesinin fehvâsınca burayı seçmiştir, Müzdelife'yi seçmiştir, Mescid-i Haram'ı seçmiştir, Kabe-i Muazzama'yı seçmiştir.

Bu mübarek kutsal topraklarda dua kabul yerleri vardır, onların başında da bu mübarek Arafat gelir.

Allâh-u Te'âlâ Arafe gününe mahsus olmak üzere en yakın tecellîsini yapar, Yüce Zât'ı mekândan münezzehtir.

Batn-ı Urane diye bir yer vardır şurada, orada vakfe olmaz, çünkü orada şeytan çadırını kurar. O da orada vakfeye durur ki millet burada neler kazanacak, Müslümanlar hangi günahları dökecek, o da orada ne kapacak, kimi saptırabilecek diye uğraşır Arafe gününde.

Allâh-u Te'âlâ kimimize haccı nasip etti, tekrar tekrar nasip etsin.

Şu ana kadar nasip olmamış kardeşlerimize de **Efendi Hazretlerimiz** ile umreye birçok maddi imkânsızlıklar içinde ve birçok zahmetler çekerek geldikleri için onlara fazl-u keremiyle, dua kapılarının açık olduğu şu kuşluk saatinde **Efendi Hazretlerimiz** hürmetine nasip eylesin, tekrar tekrar nasip eylesin, **Rabbim** cümlemize lütfuyla rahmet eylesin.

Şimdi kardeşlerim **Efendi Hazretlerimiz** çok büyük fedakârlıklar yaparak bizimle buluşacaklar.

Dün gece kendisine sual ettim: "**Efendi Hazretlerimiz!** Kardeşlerim sizi çok muhabbetle görmek istiyorlar acaba Arafat'da toplanılmak hoş olur mu? Ama sizin sıhhatiniz nasıldır?" dedim.

Efendi Hazretleri: "İnşâallâh, inşâallâh" diyerek güleç bir yüzle sevinç izhâr ederek: "Gidelim, görüşelim" buyurdular.

Onun size olan hasretini, sevgisini hepimiz biliyorsunuz, o hepimiz için gençliğini, sıhhatini cömertçe harcadı, gece yarısına kadar ihvânının dertlerini dinledi.

Bir hanım ihvan bir saat telefonda konuşurken kendisi telefonunun âhizesini elinden eline devreder, çok uykusu olmasına rağmen onun sözünü kesmezdi.

Kendisinin: "Ben öyle bir makamdayım ki, buraya en fakir ve hasta biri gelecek olsa onunla ilgilenmek mecbûriyetindeyim" sözü hâlâ kullarımızda çınlamaktadır.

Ey kardeşler! Birazdan **Efendi Hazretlerimiz** teşrif edecek inşâallâh, kendisini görebileceksiniz, bu görüş birkaç dakikalık olsa da küçümsenecek bir şey değildir.

Nitekim **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri'nin "**Mektûbat**"ta zikrettiği bir beyitte şöyle denilmiştir:

حَيَالُهُ طَرْفَةَ الْعَيْنِ لَدَى نَظْرِي
قَدْ فَاقَ وَصَلَ الْغَوَانِي مُدَّةَ الْعُمُرِ

"Onu bir an bile hayal etmek,
benim nazarımda,

En güzel kadınlara ulaşmaktan üstündür
ömür boyunca."

Bu beyit râbitaya işaret etmektedir.

Allâh dostlarını bir an bile hayal etmek dünyanın bütün lezzetlerini elde etmekten daha değerli olursa ya bir de **Allâh** dostunu baş gözleriyle görmenin ne kadar üstün olacağı iyi düşünülmelidir.

Bir kere Medîne'de bulunan bir arkadaşıyla **Şeyh Muhammed Zekeriya Efendi**'yi ziya-

rete gidiyorduk, arkadaş evvelce kendisine çok hizmet etmiş idi, fakat sonra zenginleşince bu hizmetten uzak kalmıştı.

Mescid-i Bilal'in karşısında kalan tekkesine vardığımızda kapiya yaklaşırken o arkadaş "**Mesnevî**"de geçen:

Yek zemânî suhbetî bâ evliyâ,
Bihter ez sad sâl ibâdet bî riyâ.

"Evliyâ ile bir an bile beraber olmak, riyasız yapılan yüz sene ibadetten daha kıymetlidir" beytini okudu.

Sonra **Muhammed Zekeriya Hazretleri**'nin yanına girdüğümüzde, o da bizi ilk gördüğü anda bu beyti okuyunca ikimiz de onun bu kerâmetine şaşır kaldık.

Şeyh Muhammed Zekeriya Hazretleri bu beyti evvelce kıymetli şeyhimiz **Hacı Mahmud Efendi Hazretleri**'nin yanında da okumuştur, sonra İstanbul'a döndüğümüzde **Efendi Hazretlerimiz** bu beyti manasıyla birlikte yazdırıp çoğaltarak herkese dağıtmıştı.

Dolayısıyla bugün burada birazdan **Efendi Hazretleri**'yle birlikte yaşayacağımız birkaç dakika ömrü hayatımızda yapacağımız bütün ibadetlerden üstün olacaktır, hem de "Riyasız ibadetler" kaydı konulmuştur.

Hangimizin ömrü yüz sene ibadet için yeterli olabilir, hele de riyasız ibadet kaç kişi yapabilir?!

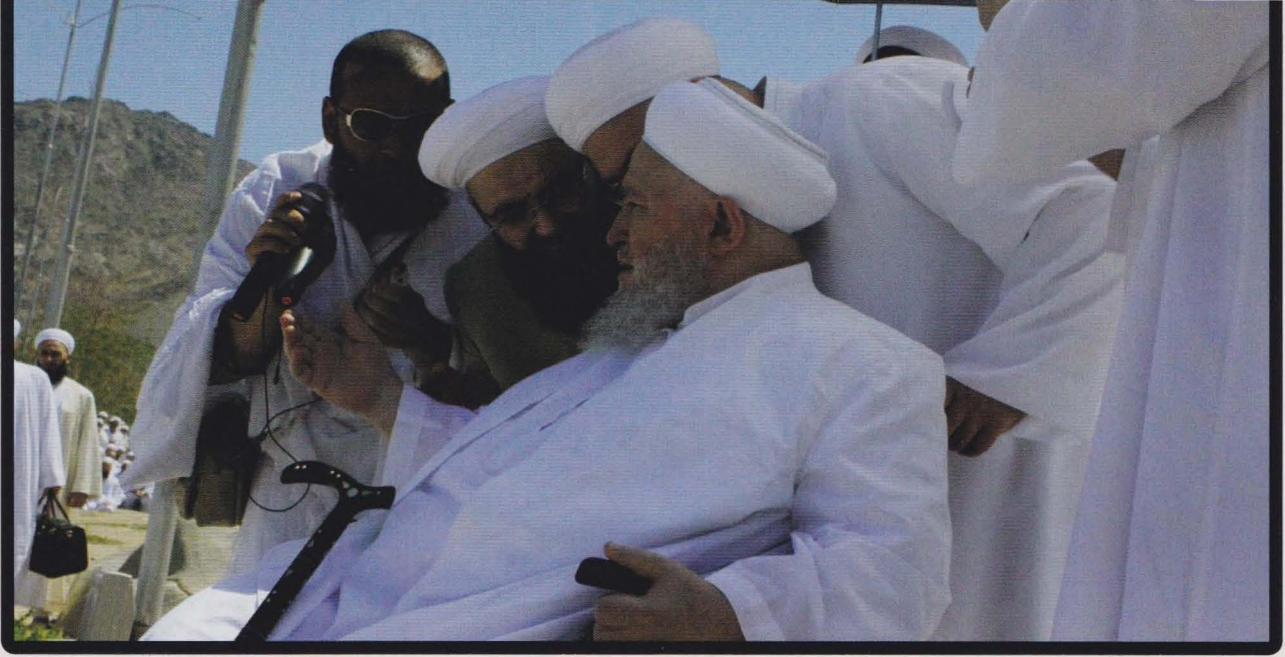
Onun için bu fırsatı iyi değerlendirelim, **Üstadımız Hazretleri**'nin mübarek cemaline ibadet sevabı alma niyetiyle nazar edelim.

Bildiğiniz gibi birkaç ay önce 42 ülkeden İstanbul'a gelen dört yüze yakın âlim **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin Asrın Müceddidi olduğunu ilan etmişlerdir.

Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*):

"**Şüphesiz Allâh her yüz yılın başında bu ümmet için din işini yenileyecek bir zat gönderecek**" (*Ebû Dâvûd, no:4293, 4/178*) buyurmuştur ki bu hadis sahihtir.

İşte bu zat asrımızda **Mahmud Efendi Hazretleri**'nden başkası değildir. Bazılarının dediği gibi bu sadece bizi bağlamaz, gerçeği arayan herkesi bağlar.



Zira biz bunu önceden de bilmekteydik, nitekim ben on sene evvel **Efendi Hazretleri**'nin emriyle yazdığım Rabıta kitabımın başında kitabımı **Efendi Hazretleri**'ne ithaf ederken kendisinin 15. asrın müceddidi olduğunu kaydetmişim.

Lakin biz kendisinin müritleri olduğumuz için o zaman bu başkasını bağlamayabilirdi.

Fakat bugün ilmî sahalarında en ileri seviyede uzman olan en büyük âlimlerin bu kararı açıklamaları elbette herkesi bağlamıştır.

Zira Müceddidin en bariz vasfı **Ali Haydar Efendi Hazretleri**'nin, Risale'i Kudsiyye'nin hâmişine kaydettiği vechile; "Yüz yılın başında hayatta ve faaliyette olması, ölmüş sünnetleri ihya etmesi (diriltmesi), revaçta olan bidatleri de öldürmesidir".

Bugün dünyada bu vasıfları haiz bulunan başka bir zat var mıdır?!

Evet, âlimler ve şeyhler çoktur –**Allâh-u Te'âlâ** her birerlerinin saaylerini meşkur eylesin- ama **Mahmud Efendi Hazretleri** gibi sünnetleri yaşayan ve yaşatan, şeriatın taviz vermeyen, medreseleri ve ilmi ihya eden ve bu işi dünya çapında büyük bir muvaffakiyet içerisinde yürüten başka kim gösterilebilir?!

Evet, aynı zamanda **Mahmud Efendi Hazretleri** ğavs-ı cihandır, ğavs; yardım ve medet anlamındadır.

Dolayısıyla âlemlerden herhangi birinde dara düşüp yardım isteyen herkesin talebi bu yüce zatın himmet ve şefaatiyle yerine getirilmektedir. Bu böyle biline!

İmâm-ı Rabbânî Hazretleri'nin beyanı vechile; müceddid o kişidir ki onun tecdit dönemi zarfında **Allâh-u Te'âlâ**'dan gelen her türlü feyiz ve bereket herkese onun vasıtasıyla ulaşmaktadır, onlar bunu bilse de bilmese de fark etmez.

Demek ki bu asırda bütün âlimlere ve velilere gelen feyizler **Efendi Hazretlerimiz** aracılığıyla ehline ulaşmaktadır.

Dolayısıyla artık herkesin zamanın imâmı olan bu zâtı iyi tanınması ve ona uyması, kendi kurtuluşları açısından önemlidir, aksi takdirde doğru yolda istikameti korumak zor olacaktır.

Nitekim bir hadîs-i şerifte:

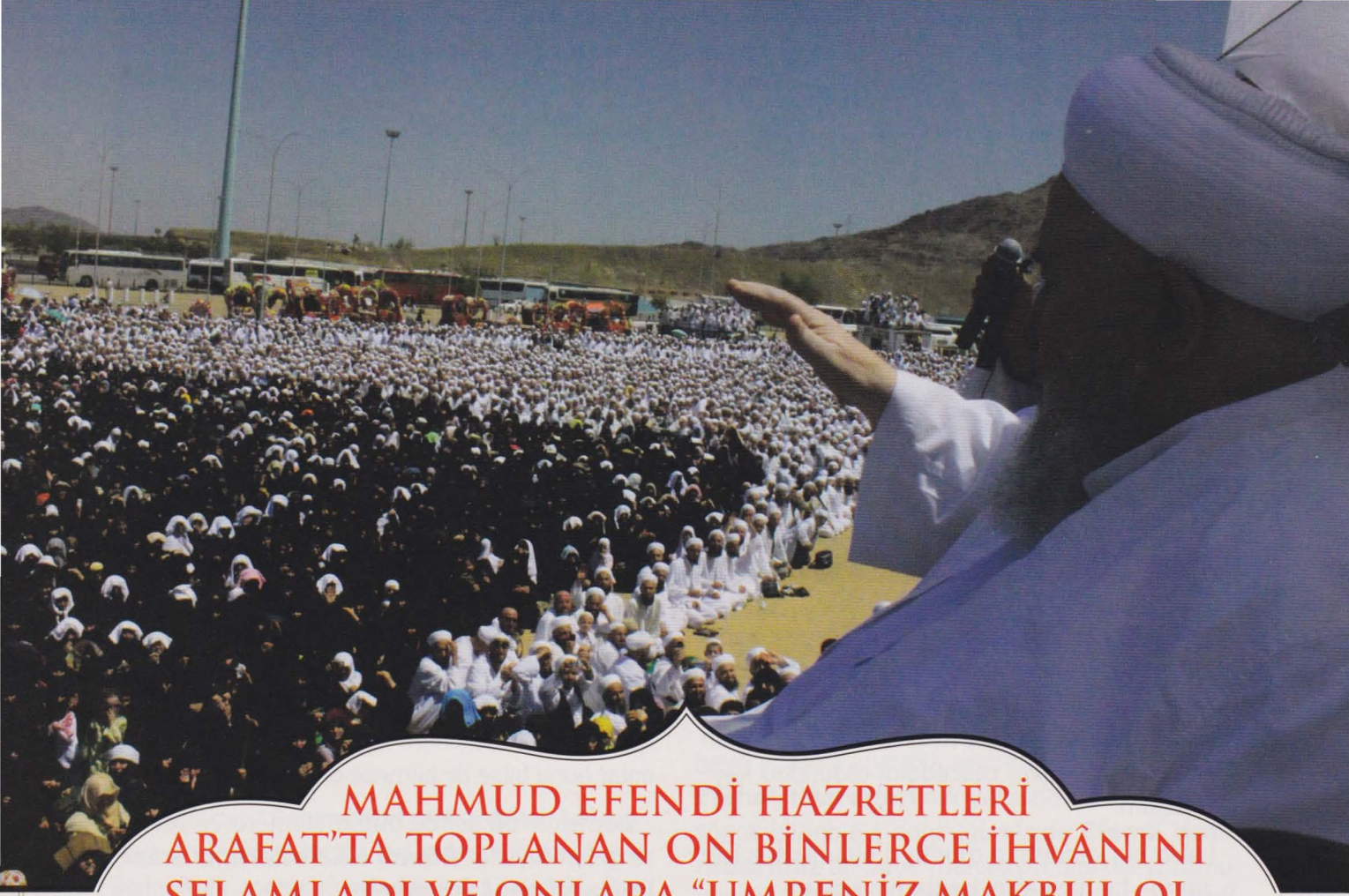
"Zamanının imamını tanımadan ölen kişi cahiliyet ölümüyle ölür" buyrulmuştur. (*Alî el-Kari, Mirkatü'l-Mefâtîh, 11/312*)

Şeyh Ali Haşîş'in beyanı vechile bu hadîs-i şerifin kaynağı hakkında ihtilaf varsa da, manası sahihtir. Zira Sahih-i Müslim de geçen:

"Her kim, boynunda bir imama bîat bulunmaksızın ölürse cahiliyet ölümüyle ölür" (*Müslim, no:4899, 22/6*) hadîs-i şerîfi bu manaya gelmektedir.

Allâh-u Te'âlâ zamanımızın imamı olan **Mahmud Efendi Hazretleri**'ni iyi tanımayı, onu herkese tanıtmayı, yolunu yaşayıp yaşatmayı ve rızası üzere yaşayıp ölmeyi cümlemize nasip eylesin. Âmin!

Şimdi **Efendi Hazretleri** gelene kadar maddi ve manevi fetihler ve açılımlar olması niyetiyle Fatiha-i Şerîfe okumaya devam ederek bekleyelim.



MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ ARAFAT'TA TOPLANAN ON BİNLERCE İHVÂNINI SELAMLADI VE ONLARA "UMRENİZ MAKBUL OL- SUN" DİYE DUADA BULUNDU

ARAFAT'TA BÜYÜK BULUŞMA

Umre ziyareti sırasında **Efendi Hazretleri**'ni görme hasreti yaşayan on binlerce seveni **Efendi Hazretleri** ile buluşmak için Arafat'a akın etti.

Sabah namazının ardından büyük bir heyecan ile **Mahmud Efendi Hazretleri**'ni görmek için yüzlerce otobüs ile Arafat'a hücum eden sevenleri yaklaşık otuz beş derece sıcak altında bekledi.

Efendi Hazretleri'nin Arafat'a gelişine kadar olan sürede çeşitli yerlerden gelen grupların hocaları konuşmalar yaparak umre ziyaretinin önemi hakkında umrecileri bilgilendirdi.

Bu arada Arafat'a gelen **Cübbeli Ahmed Hoca**'ya da büyük ilgi gösterilirken **Cübbeli Ahmed Hoca** önce **Hazreti Âdem Babamız**'ın ve **Havvâ Annemiz**'in buluşma yeri olan Arafat'ın aynı zamanda "Kâlu Belâ" mîsâkının da burada alındığını hatırlattı.

Cübbeli Ahmed Hoca, Mahmud Efendi Hazretleri'nin bazı fazilet ve menkıbelerini zikrettikten sonra Mesnevi'de geçen:

"Evlîya ile bir anlık beraberlik yüz senelik riyasız ibadetten üstündür" beytini hatırlatarak **Efendi Hazretleri** ile kısa bir sürede olsa o mübarek mekânda beraber olmanın bir ömür boyu yapılan ibadetlerden üstün bir fazilet olduğuna değindi.

Öte yandan "**Ebû Dâvûd**"ta rivayet edilen:

"Şüphesiz Allâh her yüz senenin başında bu ümmetin din işini yenileyecek birini gönderir" *Ebû Dâvûd, no:4293, 4/178*) hadîs-i şerîfini nakleden **Cübbeli Ahmed Hoca**, 2010 yılı 24 Ekim tarihinde İstanbul'da gerçekleştirilen ve 43 ülkeden toplam 400 kadar ulemanın **Mahmud Efendi Hazretleri**'ne "İslam'a üstün hizmet ödülü" takdim ettiklerini hatırlatarak şöyle konuştu:

"Sizlerin de hatırlayacağı gibi dünyanın her yerinden İstanbul'a gelen bunca âlim adına konuşma yapan Lübnan Akkar bölgesi müftüsü **Üsâme Rifâ'î Hazretleri, Efendi Hazretleri**'ni asrımızın Müceddidi îlan etti.

Dolayısı ile böyle bir mübarek zat ile bir an olsun beraber bulunmak az görülmemeli ve kıymeti bilinmelidir."

NİHAYET BÜYÜK BULUŞMA GERÇEKLEŞTİ

Cübbeli Ahmed Hoca'nın heyecanlı ve mesaj dolu konuşmalarının ardından **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin Arafat alanına gelişi büyük heyecan doğurdu.

Özellikle yurt dışında bulunmalarından dolayı **Mahmud Efendi Hazretleri**'ni görememenin hasretini yaşayan sevenleri bir an **Efendi Hazretleri**'ni karşılarında görünce büyük heyecan yaşadılar.

Mahmud Efendi Hazretleri yaklaşık iki metre yükseklikteki bir geniş alanın üzerine çıkarak sevenleri ile buluştu.

Yaklaşık on beş dakika kadar sevenleri ile buluşan **Mahmud Efendi Hazretleri** mikrofonla sevenlerini selamlayıp hal ve hatırlarını sordu.

Arafat'ta bulunan Rahmet dağının eteklerini dolduran on binlerce seveni **Mahmud Efendi Hazretleri**'ni görmenin heyecanını yaşarken, **Efendi Hazretleri** umrelerinin kabul edilmesi için duada bulundu.

Dakikalarca **Mahmud Efendi Hazretleri**'ni karşılarında görmenin feyzine ulaşan sevenleri, **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin oteline dönmesi ile heyecan ve büyük bir sevinç içerisinde Arafat'tan ayrıldılar.

ASRİN MÜCEDDİDİ MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NİN -SÂKİNİ ÜZERİNE SALÂT-Ü SELÂM OLSUN- MEDİNE-İ MÜNEVVERE ZİYARETLERİ

Mekke'deki ziyaretlerini tamamlayan **Mahmud Efendi Hazretleri** ve sevenleri dokuz nisan cumartesi günü Medîne-i Münevvere'ye geçtiler.

Mahmud Efendi Hazretleri Mekke-i Mükerrreme'den çıkmadan önce ilk olarak **Hadîcetü'l-Kübrâ** annemizin, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in âbâ-u ecdâdının, **Abdurrahmân ibni Ebî Bekr**, **Abdullâh ibni Zübeyr** ve **Esmâ binti Ebî Bekr** (*Radiyallâhu Anhüm*) gibi birçok sahâbenin, **Fudayl ibni 'Iyâz**, **İbrâhîm ibni Edhem** ve **İmâm-ı Nesâî** (*Kuddise Sirruhum*) gibi birçok velînin ve âlimin, ayrıca babası **Ali Efendi** ile dedesi **Mustafa Efendi**'nin de medfun bulunduğu Cennetü'l-Me'lâ kabristanını ziyaret etti, onlara selamlar verip, hediyeler ulaştırdıktan sonra Medîne yolu üzerinde bulunan Yüce Sahâbî **İbni Ömer** (*Radiyallâhu Anhümâ*)yı, daha sonra da Serif mıntıkasında yatan kıymetli annemiz **Meymûne Vâlidemiz**'in kabr-i şeriflerini ziyaret ettiler.

Öğlen namazını hicret yolunda edâ eden **Mahmud Efendi Hazretleri**, ikinci vaktinde Medîne-i Münevvere'ye ulaştılar.

Mahmud Efendi Hazretleri ile Mekke'de buluşan sevenlerinin bir çoğu bu kez **Peygamber Efendimiz** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) ile aynı mekânda **Efendi Hazretleri** ile beraber olmak için Medîne-i Münevvere'ye çoktan varmışlardı.

Toplam bir haftalık Mekke ziyaretinin ardından Medîne-i Münevvere'de yaklaşık on gün kalan **Mahmud Efendi Hazretleri** Medîne-i Münevvere'de çeşitli ziyaretlerde bulundu.

ASRIN MÜCEDDİDİ MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NİN RASÛLULLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHİ VE SELLEM)İ, ARDINDAN DA CENNETÜ'L-BAKÎ'İ ZİYARETLERİ

Asrın Müceddidi **Mahmud Efendi Hazretleri** Medine-i Münevvere ziyareti sırasında 14 Nisan Perşembe günü ikindiden sonra, cuma gecesine tâbi olarak meleklerin nâzil olduğu ve salevat-ı şerîfeyi kaydettiği mübarek saatte Kâinatın Efendisi **Muhammed Mustafa** (Sallallâhu Aleyhi ve Selem) **Efendimiz**'i ziyarete çıktılar.

Yüce Ğavs **Mahmud Efendi Hazretleri** ömrünü, sünneti seniyyesini yaşayıp yaşatma uğrunda vakfettiği ve bu asırda dînini tecdid ettiği **Sevgili Peygamberi**'ni ziyarete girerken Babu's-Salam'dan girer girmez duygulu anlar yaşadı ve ağlamaklı oldu.

Tam müvâcehe-i şerîfede selam verirken neler yaşandığını anlayıp anlatmak kalemlerin yazacağı kabilden şeyler değildir.

Ama **Efendi Hazretlerimiz**'in mübarek yüzünün renkten renge girmesi birçok mânevî halin yaşandığının habercisi olmuştur.

Sonra **Ebû Bekr** ve **Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ) Efendilerimize ayrı ayrı selam verdi.

Özellikle bu gün yolunu temsil ettiği **Hazret-i Siddik Efendimiz**'e verdiği selam daha mânidar oldu.

Evet! Selam verenler çoktur, hepsi de selamına cevap alır, ama bu asırda **Rasûlullâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in cevabına ve iltifatına en ziyade müstehak olan zat şüphesiz ki sünnet-i seniyyeyi ihya eden Kutbu'l-Aktâb ve Müceddidü'l-Asr olan **Mahmud Efendi Hazretleri**'dir.

Mahmud Efendi Hazretleri Bâb-ı Cibril'den çıktuktan sonra Cennetü'l-Bakî'de bulunan Ehl-i Beyt'e, ezvac-ı tâhirâta, sahabe-i kirâma ve Bakî' ehline selam ve dualarda bulundu.

Sonra otele doğru yola çıktı. Kimseye haber verilmemesine çok dikkat edildiği halde, yollarda rastlayan binlerce kişinin **Efendi Hazretleri**'nin gidiş ve dönüşünde kendisini bir kere görebilmek için yol boyu dizildikleri **Efendi Hazretleri**'nde bulunan mânevî cezbe ve tasarrufu böylece bir kere daha gözler önüne sermiş oldu.

Medîne-i Münevvere'nin kum fırtınası altında olduğu bir günde gerçekleşen bu ziyaretin ardından **Efendi Hazretlerimiz**'den yağmur duası yapması istendi.

Tam yeşil kubbenin önünde bulunduğu sırada mübarek ellerini kaldırıp bir süre dua yaptı.

O anda ihvanlardan bazılarının suratlarına yağmur tanecikleri serpiştiği müşâhede edildi.

Mahmud Efendi Hazretleri'nin Medîne-i Münevvere'de çok sıhhatli olduğu müşâhede edildi.

Hemen hemen her gün, bazen ikindi, bazen akşam namazlarına iştirak etmek üzere Mescid-i Nebevî'ye çıktılar.

Bunu kollayan binlerce kişi her gün otelinin kapısından Mescid-i Nebevî'ye kadar dizilerek onun cemâlini görmek için yerlere oturuyorlardı, mübârek yüzünü görenlerde büyük bir cezbe ve ağlama hali belirlediği kimsenin nazarından kaçmıyordu.

Allâh-u Te'âlâ, Üstadımız Hazretleri'nin teveccüh ve dualarını cümlemiz hakkında makbul ve müessir eylesin. Yüce himmetlerinin vusûlune mâni olacak hatalar yapmaktan bizi muhafaza eylesin. Âmîn!



MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ MEDİNE'DE, CÜBBELİ AHMET HOCA VASITASIYLA "DİNLER ARASI DİYALOG TEHLİKESİNE DİKKAT" HUSÛSUNDA, MUHAMMED KESKİN HOCA VASITASIYLA DA "HOCALARIN PARTİCİLİK YAPMAMASI" KONUSUNDA ÖNEMLİ AÇIKLAMALARDA BULUNDU

U

übbeli Ahmed Hoca'nın Mahmud Efendi Hazretleri'nin Toplanmalarını Emrettiği Yüz Kadar Âlime Seslendiği Konuşması

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَالصَّلَاةُ
وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ مُحَمَّدٍ
وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Arkadaşlar! **Efendi Hazretlerimiz**'i fazla tutmayacağız. Kısa bir şey bildireceğiz, **Muhammed Hoca** da bizden sonra kısa bir mevzu bildirecek. Şimdi derdimiz din derdidir arkadaşlar. Kimse burada kendini satmak ve öne çıkarmak derdinde değildir. **Allâh** için konuşuluyor bu iş. **Efendi Hazretlerimiz** geçen sabah bize emretti: "Bu işe gayret edin" buyurdu.

Türkiye'de çok büyük bir tehlike vardır, bu tehlike nedir? Dinler arası diyalog tehlikesidir. Bundan dolayı **Efendi Hazretlerimiz**'in bu müceddidlik asrında aynı **İmâm-ı Rabbânî**

Hazretlerimiz'in asrındaki gibi dinleri birleştirme faaliyetleri başladı. Biliyorsunuz 400 sene evvel **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin zamanında, o zamanın kralı **Ekber Şah**, kendisine göre hocalar buldu ve onlara yanlış fetvalar verdirdi.

Bakın "**Mektûbat**"ta "Ulemâ-i sû" yani kötü âlimler diye geçen ibareler var, hepiniz "**Mektûbat**"ı biliyorsunuz, bu kötü âlimlerden maksat yani günah işleyen manasında değil, günah işleyen de kötüdür ama orada esas kastedilen bu **Ekber Şah**'a fetva veren hocalardır. Bu hocalar **Ekber Şah**'a Yahudilik, Hristiyanlık ve Budizm karışımı ortak bir din çıkartmak için fetva verdiler.

İmâm-ı Rabbânî Hazretleri bu işe karşı çıktı, iki sene kadar hapis yattı. Büyük mücadele etti. Bu gün onun mücadelesi olmasaydı Müslüman kalmayacaktı. Hindistan'da yüz altmış milyon kadar Müslüman var, o gün **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri** bu çıkışı yapmasaydı Hindistan, Afganistan, Pakistan'dan tutun bi-

zim Türkiye'ye kadar Müslüman kalmayacaktı.

İmâm-ı Rabbânî Hazretleri'nin ikinci binin müceddidi olmasının sırrı işte budur. Şimdi **Efendi Hazretlerimiz**'in tecdid devridir. **Ahmed Nâmık-ı Câmî Hazretleri** buyuruyor ki: "Dört yüz senede büyük bir müceddid gelir."

Her yüzün başında müceddid gelir ama dört yüz yılın çok önemi var. Şimdi **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nden sonra dört yüz yıl geçti, **Efendi Hazretlerimiz**'i **Mevlâ** bize nasip etti. Şimdi dört yüz seneden sonra bu mübarek zâtın zamanında da aynı belayla karşı karşıyayız.

Vatikan çalışıyor, Yahudi ve Hıristiyanların cennete gireceğine dâir milleti iknâ etmeye başladılar. Bu işi **Süleyman Ateş** çıkarttı. **Efendi Hazretlerimiz** ona reddiyeler yaptı. Bana suç atıyorlar ve: "İsim verme, **Efendi Hazretleri**'nin usulü bu değil" diyorlar. Ben **Efendi Hazretleri**'nden kürsüde kaç kere duydum. "Şimdi bir ateş çıktı" diye **Süleyman Ateş** hakkında konuşmuştu. **Efendi Hazretleri** isim verirdi. İsim vermesen adrese gitmiyor. Kimse bir şey anlamıyor. O zaman **Hayrettin Karaman Süleyman Ateş**'e reddiye yapıyordu.

Şimdi **Hayrettin Karaman** döndü onların kafasına ve o da: "İmanın şartı ikidir" diyor, Yahudi Hıristiyanlar için: "Bunlar cennete gider" diyor, "Bizim peygamberimize inanmak şart ama uymak şart değil" diyor. Yani: "Müslüman olmak şart değil!" diyor.

Hatta **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) **Efendimiz**'e iftira ediyor, "polemik değil diyalog" kitabında söylüyor bunları, sayfalarını vermişiz, kimseye iftira etmiyoruz ve onlara diyoruz ki: "Gelin tartışalım" ama hiçbiri gelmiyor. Ne diyor bu adam: "**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) kimseye 'Müslüman olun' demedi" diyor. "**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*): 'Dininizde kalabilirsiniz, bana yalancı demeyin yeter, siz de cennete girersiniz' dedi" diyor.

Bu kadar büyük iftiralar var. Bu adam şimdi bütün finans kurumlarına fetvalar veriyor.

Bütün bürokraside bürokratlar, başımızdaki adamlar umreye bile bununla geliyor. Dikkat edin müsteşarları kim, hocaları kim?!

"**Mektûbat**"ta geçen kötü âlimler meselesini bu gün için doğru anlayalım. "Yahudi Hıristiyanlar cennete girecek" diyen hocalardır bunlar özellikle. Şimdi **Efendi Hazretlerimiz** bu konuda bana:

﴿يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ﴾

﴿لُؤْمَةٌ لِّأَيِّمٍ﴾

"**Allâh yolunda cihat ederken tenkit edenin tenkitlerinden korkmazlar**" (*Mâide Sûresi:45'den*) âyet-i kerîmesini okudular.

Onun için korkmayacağız inşâallâh. Bu hizmeti sürdürüleceğiz. Bunlara cevaplar vereceğiz, biz hakâret etmiyoruz, ama bakın başımıza sıkıntılar geldi, beş sene **Mehmet Aydın** denen adam diyanetten sorumlu devlet bakanlığı yapan adamdır, gidin **Ali Eren Hoca**'ya sorun, Akit Gazetesi'nde yazan bu hoca efendi söylüyor: "Bizzat duydum" diyor. "Bu adam 'Kur'ân'ın yüzde yirmi beşine inanılır gibi değil" dedi" diyor. Bu kişi beş sene diyanetten sorumluluk yaptı ve bu diyalog tohumlarını attı.

Bu adamlar Urfa'da Meryem isminde Müslüman bir kızı Hıristiyan profesörle evlendirdi ve Zaman Gazetesi'nin 15.04.2000 tarihli sayısında var bu, internette de var bu. (*Bu yazı internete "Hem Hıristiyan hem Müslüman" yazıldığında çıkıyor.*)

Diyor ki: "Hem Müslüman, hem Hıristiyan olunur. Bu Müslüman Hıristiyanların bayramlarına katılacak, bu Hıristiyan da ramazanda oruç tutup camiye gelecek. Böyle olduğu zaman her ikisi de cennete girer."

Oysa **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri** "**Mektûbat**"ta üçüncü cildin kırk birinci mektubunda:

﴿وَالْمُصَدِّقُ لِلدِّينَيْنِ مِنْ أَهْلِ﴾

الشِّرْكَ، وَالْمُتَشَبِّهَاتُ بِمَجْمُوعِ
أَحْكَامِ الْإِسْلَامِ وَالْكَفْرِ مُشْرِكٌ
وَالْتَّبَرِّي مِنَ الْكَفْرِ شَرْطُ الْإِسْلَامِ.

“İki dini tasdik eden kişi şirk ehliendir. Hem İslâm’ın hem de küfrün hükümlerini birlikte yapan kişi müşriktir, kâfirlikten uzak durmak Müslüman olmanın şartıdır” diyor. Dolayısıyla bunlar mürtet olmuş durumdadırlar. Dinden çıkmış vaziyettedirler. **Efendi Hazretlerimiz** Yeni Şafak Gazetesi’nin sahibi olan **Ahmed Albayrak**’a telefon etti benim yanımdan. Dedi ki: “Bakin burada sıkıntı var. Bu adamlara yazılar yazdırıyorsunuz, bakın dinleyin...”

Fakat adam: “Siz yanlış anladınız, onlar öyle demez, hocadır profesördür” diyerek dinlemedi. **Efendi Hazretleri**’nin yanında bu işler oldu. Bizim kimseyle sorunumuz yok, bunların hiçbirisiyle şahsi uğraşmıyoruz, kimseyle derdimiz yok. Ama **Efendi Hazretlerimiz** bu iş için: “Çok büyük âfattır” buyurdu.

Bu sabah yine: “Bu âfatı durduralım, bu diyalogçularla biraz mücadele edelim” buyurdular. Samanyolu Tv’de bir program çıktı, bir çocuk: “Melek anne! Müslüman olmayanlarla da cennette buluşabilecek miyiz?” diyor. Annesi de: “Tabî ki, kim iyilik yaparsa karşılığını görecektir”, yani: “Cennete girecektir!” diyor. (Bu konu Marifet Derneği sitesindeki **Cübbeli Hoca Efendi’nin diyalogçular hakkında yaptığı konuşmasından önce çıkıyor.**)

Yine Şevket Eygi de bunu yazdı, cevap alamadı. Sultan Ahmet camisinin üstüne haç koydular, on-on beş dakîka kadar ekranda haç durdu, sonra haç çekildi. Şimdi bu soruluyor bu kanala cevap veremiyorlar.

(17.02.2007 tarihindeki STV akşam haberleri programında, ekranda “Arz’ın Merkezinde Buluşmalar” yazılı olduğu sırada Sultan Ahmed Câmii’nin yerinde câmi kaybolup, haç beliyor. Bunun resmi **Ali Eren Hoca**’da var. **Ali Eren Hoca** İstanbul Müftüsünü bu konuda uyar-

mış, o da bu konuda **Suat Yıldırım**’ı sıkıştırınca bunun görüntüsünü internetten kaybetmiş olabilirler, ama aslına ulaşmak isyetenler, programların saklandığı ana merkezlerde bunu bulabilirler.)

Maalesef bunlar yapılıyor. Çizgi filmlerde işleniyor, dizilerde işleniyor, sizin çoğunuzun bu işlerden haberiniz olmayabilir. Bunların inancı şu; teslisi reddediyorlar, “**Muhammed** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Allâh-u Te’âlâ**’nın elçisidir” diyorlar ama Müslüman olmayı şart koşmuyorlar. İşte fark burada!

Halbuki **Allâh-u Te’âlâ Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e inananlar hakkında:

﴿فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ
وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ
أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

“Artık o kimseler ki ona inanmışlardır, ona (saygı ve) tazimde bulunmuşlardır, (davetini ulaştırma yolunda) kendisine yardım etmişlerdir ve indirilmiş olan o (Kur’ân) nur(un)a onunla birlikte hakıyla uymuşlardır; işte sana! (Dünyâda ve âhirette umduklarına kavuşup, korktuklarından kurtularak) felâh bulanların ta kendileri ancak onlardır!” (A’râf Sûresi:157’den) buyuruyor.

Yani ona inananlar, yetmez yardım edenler destekleyenler, yetmez onunla indirilen Kur’ân’a uyanlar, yani Müslüman olanlar ancak onlar felah bulacaklardır.

Buradaki en büyük safsata, inanmak şartmış uymak şart değilmiş! İşte burada milleti kandırıyorlar. “Biz de inanmayı şart koşuyoruz” diyorlar. Halbuki inanmak dedikleri peygamber olduğuna inanmak, ama: “Beni bağlamaz ben kendi dinimde kalacağım” diyor. Gördüğünüz gibi büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız.

Geçen gün bir arkadaş anlattı bir kız, annesine mi babasına mı: “Bu İslam çok zor, madem

Yahudi Hıristiyan da cennete girecek, ben zina etmek istiyorum içki içmek istiyorum, bâri Hıristiyan olayım da bunları yapayım, nasıl olsa ben de cennete giderim” diye teklif etmiş yakında.

Bu fetvalar hocalarla oluyor, şimdi hocalar olmasa bu işler zor, siyasetle olmaz bu iş, bürokrasiyle olmaz, dini bozmak için illâ hoca lazım. Birkaç hocayı da buldular ve bunlara bu fetvaları verdiriyorlar, televizyonlarda, açık oturumlarda, dergilerde yazıyorlar, **Allâh-u Te’âlâ** muhafaza etsin. Bütün Müslümanların zenginleri de bunlara hizmet diye destek veriyorlar, dünyanın bu kadar yerlerinde bu kötü inançlar yayılıyor.

Rusya’da bir genç çift, gitti bu cemaatların hocasına dedi ki: “Biz Müslüman olmak istiyoruz.” O hoca da: “Siz hangi dindensiniz” deyince, o genç: “Hıristiyanız” dedi. Bunun üzerine o adam: “Kalın dininizde, nasıl olsa cennete gireceksiniz” dedi, bu da sâbittir. **Ali Eren Hoca**’da bu çiftin telefon numaraları bile var. (internete “Rus Emine ve Müslüman felanlar” yazıldığında bu konu çıkıyor.)

Çok büyük bir tehlike altındayız. Çekişmeleri bırakalım, aramızdaki işleri boş verelim, şimdi dinimiz tehlikededir. Bu tehlike **Efendi Hazretlerimiz**’in eliyle kaldırılacak inşâallâh. Sizden destek istiyoruz **Allâh** rızası için, herkes bölgesinde bu konuları işlesin.

Bakın bir iki kitap reddiye yazdım, Marifet Derneği’ne de vereceğiz. Onlar inşâallâh basacaklar, hediye dağıtılacak herkese, bir ilmi çalışma olsun. Biz dedikodularla uğraşmıyoruz, kitabın adı var, sayfası var, şahsı belli, bu fetvâların yanlış olduğunu Müslümanlara duyurun.

Bu hizmette sizlerin desteğini istiyoruz. **Efendi Hazretleri**: “Gayret edelim” buyurduğu için biz de bu emir üzere sizlere duyurduk, **Allâh** hepinizden razı olsun.

Şimdi de **Muhammed Hocam** birkaç kelam edecek:

MUHAMMED KESKİN HOCA EFENDİ’NİN KONUŞMASI

Arkadaşlar seçimler yaklaşıyor, kesinlikle particiliğe girmeyelim. Daha önce bunlar oldu, camilerde konuşmalar oldu, hem de bizim camimizde oldu.

Bu bizi üzdü, biz bunları söyleyince hakâretler yedik, kendileri: “**Efendi Hazretleri**’nin yakın hocasıyım...” diyen bazıları parti hakkında isimler veriyor, kalkıyor halka konuşuyor, bu konulara kesinlikle girmeyelim.

Efendi Hazretleri’nin uslûbü üzere sormak istediğimiz şeyi tek **Efendi Hazretlerimiz**’in ağzından duyalım, başkalarının ağzından değil, bizim yolumuz bu değil, **Efendi Hazretleri**’nin uslûbu da böyle değil, **Efendi Hazretleri**: “Parti konusunda ben olsaydım laf açmazdım” buyurdu sultanımız.

Geçenlerde hatm-i şerifte de kendisine bu konu iletilince: “Bu mezhep mi?!” diye sitem buyurdular. Bu konuda dikkatli olalım arkadaşlar, **Efendi Hazretleri**’nin uslûbundan ayrılmamaya dikkat edelim inşâallâh.

Bugün bu diyalog işlerini yavaş yavaş dizilerde, dergilerde açıklıyorlar. Yarın alenen yapacaklar.

Biz hocalar cemaati olarak **Efendi Hazretleri**’nin cemaati olarak, dini tebliğ etmek zorundayız. **Allâh**’dan başka bir şeyden korkmamamız lazım.



MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NİN MEDİNE-İ MÜNEVVERE ULEMÂSİ VE EŞRÂFIYLA BULUŞMASI

Mahmud Efendi Hazretleri'nin asrımızın müceddidi ilan edilmesinin ardından diğer ülkelerde olduğu gibi Medîne ulemâsı da kendisiyle bir araya gelmeyi çok arzulamaktaydı.

Mahmud Efendi Hazretleri'nin her dâvete icâbet edecek vakti olmadığı için Medîne'de ikâmet eden Büyük Muhaddis **Muhammed Avvâme Hoca Efendi**, Medîne ulemâsını ve eşrâfını **Efendi Hazretleri** şerefine vereceği bir yemekte toplamayı teklif edince, **Efendi Hazretleri** bunu kabul etti.

16 nisan 2011 cumartesi akşamı tertip edilen ve kadınlı-erkekli iki yüz kişiye yakın ulemâ ve fuzelânın iştirakıyla gerçekleşen bu merâsimde önce Tevbe Sûresi'nden Medîne ehli hakkındaki âyet-i kerîmeler, daha sonra inşad ehli tarafından **"Kasîde-i Bürde"**den beyitler okundu, ardından **Muhammed Avvâme Hoca Efendi** ilmin ve ulemânın önemi hakkında uzunca bir konuşma yaptıktan sonra katılımcılara yemek ikram edildi.

Bu toplantıya **Sultan Abdulhamid**

Hazretleri'nin torunu **Hârun Efendi** ve mahdûmu **Abdulhamid Kayıhan Efendi** ile birlikte gelen **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin yanında muhterem bacanağı **Muhammed Keskin Hoca Efendi**, **Ali Haydar Efendi Hazretleri**'nin ihvânından kalan İzmir vekîli **Gümrükçü Hüseyin Efendi**, **Efendi Hazretleri**'nin boğazlar komutanı diye met-hettiği **Avni Hoca Efendi**, **Mehmet Talu Hoca Efendi**, **Cübbeli Ahmet Hoca Efendi**, **Metin Balkanlıoğlu Hoca Efendi**, **Ahmed İslamoğlu Hoca Efendi**, **Mustafa Ekinci Hoca Efendi**, **Mustafa Özşimşekler Hoca Efendi**, **Adem Şener Hoca Efendi**, Çengelköylü **Yusuf Hoca Efendi**, Avrupa'dan **Nusretullâh Hoca Efendi** ve **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin yetiştirmiş olduğu genç-yaşlı seksen kadar âlim bu merâsimde hâzır bulundular.

MUHAMMED AVVÂME HOCA EFENDİ'NİN EFENDİ HAZRETLERİMİZ İÇİN VERDİĞİ DÂVETE KATILAN KIYMETLİ HOCA EFENDİLERİN İSİMLERİ VE ÜNVANLARI

- 1) Kıymetli Üstâd Doktor **Halil İbrâhîm Molla Hâtır** – İslam âlemindeki hadis âlimlerin en seçkinlerinden ve Medîne-i Münevvere'deki Taybe Üniversitesi Hadis Üstâdı
- 2) Kıymetli Üstad **Ömer Fellâte** – Hadîs-i şerîf ilminde uzman ve Medîne-i Münevvere'deki Taybe Üniversitesi eski İslâmî ilimler bölümü başkanı
- 3) Kıymetli Âlim ve Fakîh **Memdûh Cüneyd Ka'ke** - Şafîî Fıkhi Üstâdı
- 4) Kıymetli Üstad Doktor **Züheyr el-Hâlid** - Medîne-i Münevvere'deki Taybe Üniversitesi Siyer-i Nebeviyye Üstâdı
- 5) Doktor **Rıdvân Fazlu'r-Rahmân** - Medîne-i Münevvere'deki Taybe Üniversitesi terbiye ilmi üstâdı
- 6) Doktor **Muhammed Enver el-Bekrî** - Medîne-i Münevvere'deki Taybe Üniversitesi İslam tarihi üstâdı
- 7) Üstad Doktor **Sâid Bekdâş** - Medîne-i Münevvere'deki Taybe Üniversitesi İslam fıkhi üstâdı
- 8) Mühendis **Ferîd Abdussettâr el-Meymenî** – Medîne-i Münevvere tarihi uzmanı
- 9) Üstâd **Muhammed Ahmed Hibr** - Medîne-i Münevvere'nin seçkin şahsiyetlerinden
- 10) Kıymetli Üstad **Abdulahâlik Cân** - Şafîî fıkhi üstâdı
- 11) Kıymetli Üstad **Abdulkerîm Cân** - Hanefî fıkhi üstâdı
- 12) Mühendis **Edîb Ömer el-Husarî** - Medîne-i Münevvere hurma ziraati uzmanı
- 13) Mühendis **Abdülazîz Ka'kî** - Medîne-i Münevvere tarihî eserleri uzmanı ve bu konuda birçok eserler ve müze sahibi
- 14) Mühendis **Muhammed Fâtih Bekdâş** - Sahasında uzman mühendislerden
- 15) Kıymetli Üstad **Muhammed Sâlim el-Bevvâb** - Şam mescidlerinin hatîbi
- 16) Kıymetli Üstad **Ahmed el-Lebbân** - Medîne-i Münevvere Taybe Üniversitesi İslâmî ilimler bölümü üstâdı

Bunların dışında **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin yedinci torunu ve **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin kadim dostu **Merhum Muhammed Mazhar el-Fârûkî Hazretleri**'nin torunları gibi seçkin hocalardan ve ilim talebelerinden daha birçok kişi bu kutlu cemiyete iştirâk etmiştir. **Allâh-u Te'âlâ** cümlesinden razı olsun. Âmîn!



بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

15. ASRIN MÜCEDDİDİ MAHMÛD EFENDİ HAZRETLERİ
BUYURMUŞLARDIR Kİ: “ŞEYHİM ALİ HAYDAR AHİSHAVÎ
(KUDDİSE SİRRUHÛ) ŞÖYLE BUYURURLARDI: ‘İKİ KİTABA ASLA İTİRÂZ
EDİLEMEZ; BİRİ MESNEVÎ, BİRİ DE RİSÂLE-İ KUDSİYYE”.

Hamd-ü senâlar, salât-ü selâmlar.

Ünsiyet sâhibi evliyâullâhın nefeslerinden yayılan Rahmet-i Sübhâniye’den esinlenme niyâziyla âğâz ederiz (başlarız).

Cenâb-ı Hazret-i Şeyh **Muhammed Feridüddîn Attâr** /H. 537 - 618/ (Kuddise Sirruhû), **Tezkiretü’l-Evliyâ** isimli meşhûr eserine şöyle başlar:

“**Kur’ân** ve **Hadîs**lerden sonra, **Meşâyih-i kirâmın Sözcülerinden** daha yüce ve değerli söz yoktur. Zira onların sözleri amelî, tatbikâtın ve hâlin neticesidir; hıfzın, ezberlemenin ve konuşmanın semeresi değildir; ayândandır, beyândan değildir; esrârdandır, tekrârdan değildir; **‘İlm-i ledünnî**’dendir, **‘İlm-i kesbî**’den değildir; vecdden ve coşkunkluktur, çalışmak ve çabalamaktan değildir. **‘Eddebenî Rabbî** (Rabbim beni yetiştirdi)’ âleminde, **‘Allemenî ebî** (Babam bana öğretti)’ dünyasından değildir.

Zira onlar peygamberlerin hakîki vârisleridir.”

Sözleri bu kadar kıymetli olan bu velî zâtların, elbette varlıkları da o kadar kıymetlidir. **Mevlânâ Muhammed Celâleddîn-i Rûmî** (Kaddesellâhû Sirrahü’l-Âlî’nin de ifâde ettiği üzere, **Enbiyâ** (Aleyhimüsselâm) gibi, **Evliyâ** Hazerâtının varlıkları da, âlemler için ilâhî rahmet ve lütûftur:

زَان بِيَاوَرِدِ اَوْلِيَا رَا بَر زَمِيْنِ

تَا كَنْدِشَان رَحْمَةً لِّلْعَالَمِيْنَ

Zan biyâverd evliyâ râ ber zemîn
Tâ konedşan rahmeten li’l-âlemîn

(Allâh-u Te’âlâ) evliyâyı yeryüzüne,
âlemlere rahmet olmaları
için getirdi.

(Mesnevî-i Mânevî:3/1804)

Allâh'a hamdolsun biz de bu rahmetten mahrûm olmadık. Gök kubbenin altı boş değildir, **Asrın Müceddidi Mahmud Efendi Hazretleri**'nin varlığının bereketi ve rahmeti üzerimizdedir. **Rabbim** kıymetini bilmeyi, hizmetine girmeyi bizlere nasîb ve müyesser etsin, Kendilerine de uzun ömürler ihsân etsin. **Allâh**'ın bu büyük dostu, zamanımızın **Mevlânâ'sı** olarak ilâhî yolun rehberliğini, hakîki aşkın önderliğini yapmaktadır.

İşte sevgiye, hoşgörüyü, İslâm üzere birlik ve beraberliğe dâvet eden, yüzyılların derinliğinden bugünlere yankısı ulaşan **Kâşif-i esrâr-i Kayyûmî Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî** Hazretleri de, insanların kalplerinde İslâm büyüğü bir ilâhî aşk kahramanı olarak yaşamaya devam etmektedir.

Ez kûze birûn hemân terâved ki derûst.

"Bir testinin içinde ne varsa, o sızar dışına" demişler. Hazret-i Pîr'in de içi sevgiyle dolu olduğu için, dışa sevgiden başka bir şey sızmamış.

Bütün büyükler gibi o da, hissetmediği ve yaşamadığı hiçbir şeyi söylememiş ve yapmamıştır. O yüce Pîr'in bu samimiyet ve ihlâsı, sekiz yüz seneden beri bereketini göstermekte ve insanları etkilemeye devam etmektedir.

O, bize kendini **Kur'ân**'ın "bende"si, **Muhammed Mustafâ**'nın yolunun tozu-toprağı olarak tanıtmakta ve **Allâh**'a dönmeye, **Rasûlullâh**'a uymaya çağırmaktadır

Kâşif-i esrâr-i Kirdigâr Hazret-i Mevlânâ Hüdâvendigâr der ki:

در جسمان هر چیز چیز می جذب کرد

گرم گرمی را کشید و سرد سرد

Der cihân her çîzî çîzî cezb kerd
Germ germî râ keşîd-o serd serd

**Cihânda her şey bir şeyi
cezbetmekte, Sıcak sıcak, soğuk soğuk
çekmekte!**

(Mesnevî-i Mânevî:2/81)

İşte bu yüzden aralarında ortak bir değer ve hemcinslik oldu. Her cins de kendi cinsini yanına çeker oldu.

ناریان مر ناریان را جاویند

نوریان مر نوریان را طالبند

Nâriyân mer nâriyân râ câzibend
Nûriyân mer nûriyân râ tâlibend

**Ateş (cehennem) ehli olanlar,
ateş ehlileri cezbeder,**

**Nûr (cennet) ehli olanlar da,
nûra mensup olanları ister!**
(Mesnevî-i Mânevî:2/83)

Asılları itibarıyla ateşten vücûda gelmiş ve âkibet olarak tekrar ateşe döndürülecek olanlar, hemcinslik gereğince birbirlerini bu âlemde cezbeder, çekerler. Aynı şekilde peygamberler, evliyâlar ve müminler gibi nûrdan yaratılmış olanlar da birbirlerini talep ve arzu ederler.

او چومی خواند مرا من بنگرم

لائق جذب ام و یا بد پیگرم

Ü ço mi hâned merâ men bengerem:
Lâyık-i cezbem-o yâ bed peykerem?

O mâdem ki beni çağırmakta, ben kendime bir bakayım:

**Acaba onun bu câzibesine lâyıkmıyım,
yoksa nâ-lâyık,
kötü yüzlü müyüm?**

Mahbûb-i Hakîkî (Gerçek Sevgili olan **Allâh**), kendisine icâbet edecekleri beklemektedir. Nitekim **Kurân-ı Kerîm**'de buyruluyor: "**Allâh** (son bulmaktan ve tüm âfetlerden) **selâmet** (ve kurtuluş) **yurduna/Selâm** (olan Zât'ın)ın (cennet gibi şerefli) **evine**/(sakinlerine, **Allâh**'ın ve meleklerin çokça selâm verdiği) **selâm diyârına** / (tüm kullarını) **dâvet etmektedir.**" (Yûnus Sûresi, 25)

Ama bu dâvete ancak lâyıkmı ve ehil olanlar uyabilmektedir. İşte herkesin kendi aslına göre hareket ettiğinin bilinmesine rağmen, yine de umûmî ve genel çağrı yapılmaktadır. O zaman, ona uygun ve yaraşır olmayanlara nisbetle, bu dâvetin mânâsı, bir nevi istihzâ ve alay kabîlinden olmaktadır.

Herkesin bulunduğu yeri hak etmesinin gösterilmesi için, ebedî yerleşimden evvel, bu dün-

ya bir imtihan yeri olarak seçilmiştir. Bu yüzden herkes kendi durumuna ve nerelerde bulunduğuna bakıp, iyi ve iyiler ile beraber olma gayretinde olmalıdır. Zîra insanoğlu evvelini bilmediği gibi, sonunu da bilmemektedir, dolayısıyla ehl-i sünnet ve'l-cemâat akîdesi üzere korku ile ümit arasında bulunmalıdır.

Hazret-i Mevlânâ bizlere hikmet incilerini şöylece saçmakta:

اسم هر چیزى بر ما ظاهرش
اسم هر چیزى بر خالق سرش

İsm-i her çîzi ber-i mâ zâhîreş
İsm-i her çîzî ber-i Hâlik sîreş

**Her şeyin ismi bize göre,
görünüşüne tâbidir,**

**Her şeyin ismi Hâlik Te'âlâ katında ise,
sırrına göredir.**

Biz hiçbir şeyin hakîkatini idrâk edemeyiz. Halbuki bütün âlemlerin yaratıcısı olan **Allâh-u Te'âlâ** her şeyin künhüne ve aslına vâkıftır ve her şeyi bütün sırlarıyla en iyi bilendir.

نزد موسی نام چوبش بد عصا
نزد خالق بود نامش اژدها

Nezd-i Mûsâ nâm-ı çûbeş bud asâ
Nezd-i Hâlik bûd nâmeş ejdehâ

**Musa (Aleyhisselâm) yanında, sopasının
ismi asâ idi,**

**Ama Hâlik (Yaratıcı olan Allâh)
katında, onun ismi ejderha idi.**

Hazret-i Musâ'nın elinde taşıdığı o sopanın hakîkatinin ejderha olduğundan haberi yoktu. Bu yüzden **Allâh-u Te'âlâ**: "Ey **Mûsâ**! İşte sana! O sağ elinde olan da nedir?" diye sorduğunda, dedi ki: "Bu benim asâmdır! (Yorulduğumda, sürülerin başında durduğumda ve sıçrama anında) ona yaslanıyorum, onunla koyunlarımın üzerine yaprak düşürüyorum.

Onda benim için diğer birtakım ihtiyaçlar da vardır(; yürürken onu omzuma atıp bazı eşyaları ona takarım, ona bağladığım iple kuyudan su çekerim, yılanları öldürürüm, vahşi hayvanları kaçırtırım ve dinleneceğim zaman kendisi-

ne bağladığım şeyleri gölgelik yaparım!)" diye bildiği mertebeden haber verip, bunun üzerine **Allâh-u Te'âlâ**: "Ey **Mûsâ**! Onu (yere) at!" diye emredince, emr-i İlâhî üzere, hemen onu ativerince, birdenbire o, koşan bir yılan oluverdi!

(**Mûsâ** (Aleyhisselâm) onun, ağaçları ve taşları yutan bir ejderhaya dönüştüğünü gördüğünde, korkup kaçmaya başlayınca, **Allâh-u Te'âlâ**: "Al onu! Korkma! Muhakkak ki Biz onu evvelki şekline döndüreceğiz" buyurdu. (Tâhâ Sûresi, 17-21)

Bunun üzerine **Mûsâ** (Aleyhisselâm) o yılanı boğazından tutup eline aldığı gibi, önceki gibi yine asâ olunca, asânın **Allâh** indinde olan ismini ve hakîkatini müşâhede ederek ârif oldu.

بد عمر را نام اینجا بت پرست
لیک مومن بود نامش در الست

Bud Ömer râ nâm incâ butperest,
Lîk mü'min bûd nâmeş der "Elest"

**Burada Ömer'in ismi putpereset olarak
anılmaktaydı,**

**Ancak "Elest" âleminde ismi mümin
olarak bulunmaktaydı.**

Hazret-i Ömer (Radiyallâhû anh)ın İslâm'dan önce nâmı, müşrikler arasında putperest idi. Fakat "**Elestü birabbiküm** (Ben sizin **Rabb**iniz değil miyim)?" sorgusunun olduğu âlemde, tâ ezelde onun nâm-ı şerîfi '**mü'min**' olarak isimlenmişti.

"Ferece'a'l-emru 'avden ilâ bidâyetihi
(Sonunda iş bidâyetine döndü)"

sözüne uygun olarak ezelde olan ismi hakîkati, İslâm'a girdikten sonra âşikâr oldu ve **Hakk**'ın huzuruna imân-ı kâmil ile son buldu.

Bu yüzden **Hazret-i Ali** (Kerremallâhû vec-heh): "**Benim korkum sondan değil, baş-tandır**" buyururlardı. Zîra hâtîme (son durum), ilm-i ezeldede olan geçmişe tâbidir.

آن که بد نزدیک ما نامش منی
پیش حق این نقش بد که با منی

Ânki bud nezdîk-i mâ nâmeş menî
Pîş-i Hakk in nakş bud ki bâ menî

Bizim indimizde ismi 'meni'

olan şey,

**Hakk Te'âlâ katında, insan sûretinde
zâhir olmuş şekildeydi.**

حاصل آن آمد حقیقت نام ما
پیش حضرت کان بود انجام ما

Hâsıl ân âmed hakikat nâm-i mâ
Pîş-i Hazret kân buved encâm-i mâ

İşte, hakikatte bizim ismimiz de,

**Allâh-u Te'âlâ'nın nezdinde,
sonumuza göre geçmektedir.**

İlm-i ezeli ne ise, zuhûr edecek olan da odur.

مرد را بر عاقبت نامی نهاد
نه بر آن کاو عاریت نامی نهاد

Merd râ ber âkibet nâmî nehed
Nî ber ân kû âriyet nâmî nehed

**Allâh (Celle Celâlühû) insana âkibetine
göre isim verir,**

**Halkın taktığı ödünç
isme göre değil!**

Yâni, halk bazı kimseyi mü'min ve muvahhid olarak isimlendirir, ancak (Allâh'a sığınırız) âkibeti küfür üzere gider. Bazısına kâfir ve fâsık der, ama **Hakk Te'âlâ'nın** lütfu ile sonu salâh, îmân, tevhîd ve yakîn üzere neticelenir. Şu halde hâtimedede ne sıfatla vasıflanmışsa, **Hakk Te'âlâ** katında onun ismi, odur.

Hâce Ubeydullâh Ahrâr (Kaddesellâhü Sirrahü'l-Gaffâr)dan aldıkları **Nakşî** tasavvufunu, **Mâverâünnehir**'den **Anadolu** ve **İstanbul'a**, **Seyyid Emîr Ahmed Buhârî** (Kaddesellâhu Sirrahü's-Sâmî) ile birlikte getiren ve gelişi rahmet bilinip, büyük bir kabul ve îtibar gören ve Cenâb-ı Pîr **Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî** Hazretlerinin torunlarından **Âbid Çelebi**'nin de, kadılık hizmetini bırakıp kendisine intisâb ederek hizmetine koştuğu **Abdullâh-i İlâhî** (Kaddesellâhu Sirrahü'l-Âlî) Hazretleri, şöyle bir kissa anlatmıştır:

“Bir hırsız geceleri at çalıp satardı. Ömrünü böyle kötülükle berbat ederdi. Bir defâsında ise, bulunduğu şehrin en büyük âlimi ve evliyâsi

olan zâtın atını çalmak için ahırına girmişti. Tam atı çözüp götürüleceği sırada, ahırın duvarı yarılıp, içeriye bir nûr yayıldı.

Bu nûr içinde, iki nûr yüzlü zât gözüktü. Hırsız bu hâli görünce, kendini hemen at gübrelere arasına atıp gizlendi ve korku ve telâşa kapılarak, pişmanlık içinde boğazına kadar gübre içine gömüldü. Bu sırada yarılan ahırın diğer duvarından daha parlak bir nûr gözüktü. Bu nûr arasından da, o zamânın kutbu ve evliyânın büyüklerinden olan ev sâhibi çıktı. Öncekiler onu görünce hürmet göstererek selâm verdiler.

Ev sâhibi diğerlerine niçin geldiklerini sorunca; “Falan evliyâ arkadaşımız vefât etti. Onun yerine kimi tâyin edeceğiz? Size arz etmek istedik” dediler.

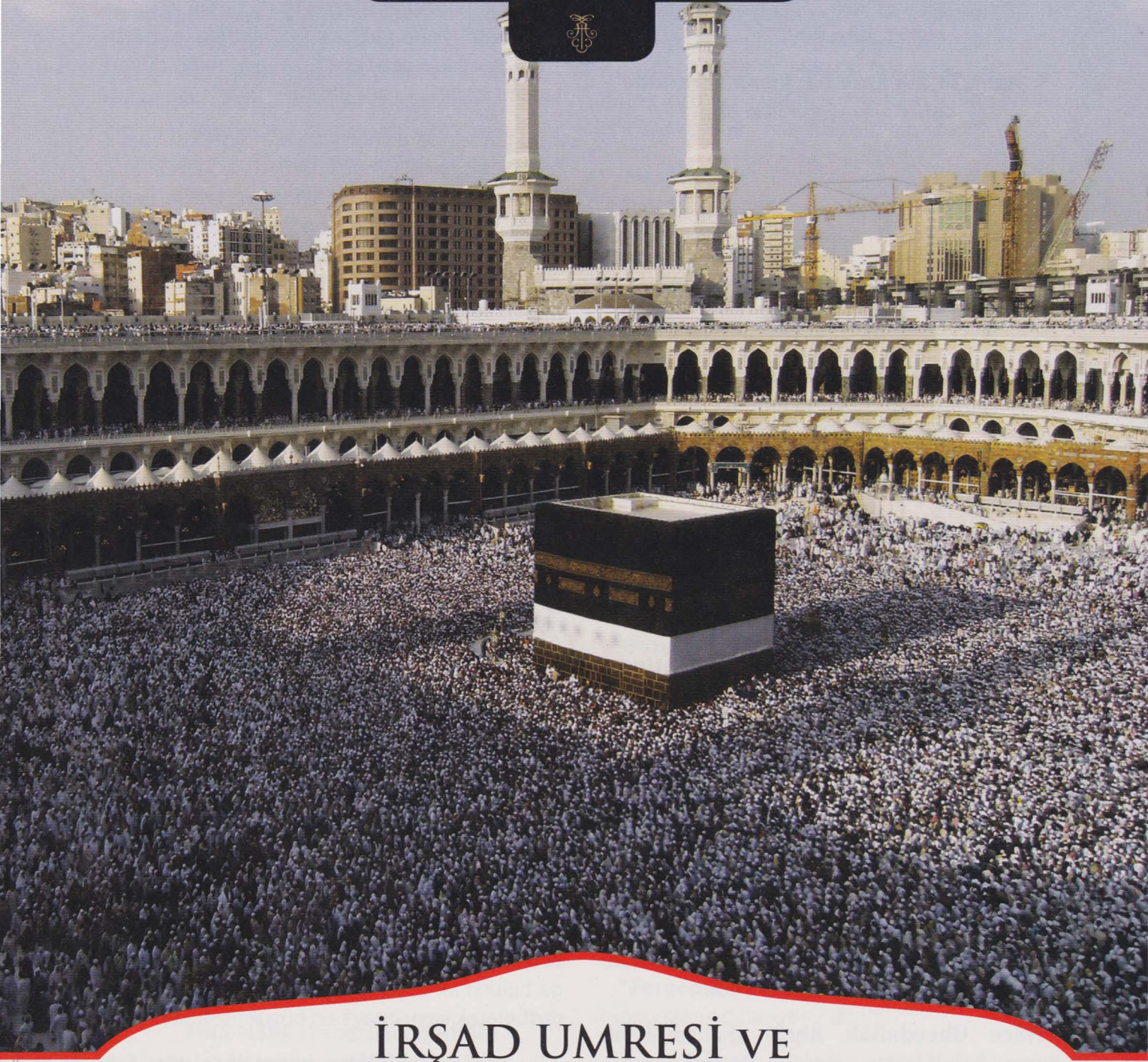
Atların sâhibi olan zât da; “Onun yerine, at hırsızını tayin ettik” dedi.

Soran iki zât da evliyâ olup ricâl-ül-gayb denilen velîlerden idiler. Bunlar at hırsızlığı yapmaya gelen kimsenin, gübreler arasına gömülüp saklandığını biliyorlardı. Hemen yanına varıp, onu gübreler arasından çıkardılar, gönlünü alıp, tebrik ederek kucakladılar. Atların sâhibi ve zamânın kutbu evliyâ zâtın da yanına gelip, elini öptüler. Sonra hep birlikte vefât eden arkadaşlarının cenâzesini kaldırmaya gittiler.”

Böyle nice günahkârlar olmuştur ki, vakti gelince ezeldeki yazısı karşısına çıkmış ve tövbe ederek temiz aslına dönmüş, hatta evliyâlar arasına katılmıştır. İşte, **Ârifân** hazarâtının yakınında bulunmak böyle aslına ulaşmaya ve **Allâh'a** dost olarak kavuşmaya en büyük vesîledir.

Bu vesîle ile, **Allâh'a** hamdolsun, **Marifet Derneği**'nin organizasyonunda, elli binin üzerinde ihvân ve muhibbânın iştirâkiyle gerçekleşen, dostun Dost'la buluştuğu fuyûzât ve tecellîlerle dolu umre seferinden dönen **Zamanımızın İmamı, Asrımızın Müceddidi Ârif-i Billâh Mahmud Efendi Hazretleri**'ne **Rabbimiz** uzun ömürler bahşeylesin, irşâd ve hizmetlerini dâim eylesin, bizi de varlığını ganîmet bilenlerden eylesin, dünyada ve âhirette yakınlığıyla bahtiyâr olanlardan eylesin. **Âmin!**

**Ne ilmim var ne tâatım,
ne gücüm var ne tâkatım,
Meğer senden inâyetim,
kıla yüzüm ak Çalabım!**



İRŞAD UMRESİ VE YAŞANAN HADİSELER

Efendi Hazretlerimiz, İslam alimleri tarafından Asrın Müceddidi ilan edilmesinden sonra üstadımızın ilk umresi olması hasebiyle, irşad umresine iştirak eden tüm kardeşlerimiz tarifi imkansız manevi bir duygu ve heyecan içindeydi. Zira Allah'ın biricik dostuyla beraber, Allah'ın biricik evi Beytullah'ı ziyaret etmek ne büyük bir bahtiyarlık ve mutluluktu...

Ve 2 Nisan Cumartesi günü sabah 9.30 uçağıyla üstadımızla birlikte mukaddes yolculuğa

başladık. Elhamdulillah hiçbir problem yaşamadan Cidde havaalanına indik, oradan da Mekke'ye hareket ettik. Efendi Hazretlerimizin sıhhati gayet yerindeydi. Hatta o kadar ki Mekke'ye gittiğimiz günün akşamı, o yol yorgunluğuna rağmen üstadımızın Umre yapma ihtimali söz konusu oldu. Fakat yapılan istişareler neticesinde umrenin bir gün sonraya tehir edilmesi kararlaştırıldı. Çünkü biz Efendi Hazretlerimizle beraber gittiğimiz için ihramlıydık ve umre yapmaya hazırдық. Lakin, birkaç gün evvel Mekke'ye gelip umrelerini yaparak

ihramdan çıkan binlerce umreci kardeşimizin hepsine haber ulaştırmak, böylece onların tekrar ihrama girip umreye iştirak edebilmelerini sağlamak kısa zamanda zor olduğundan, Efendi Hazretlerimizin umresi bir gün sonraya yani pazar gününün akşamına ertelendi.

Ve bu haber herkese ulaştırıldı...

“Hayatını Kur’an’ın hizmetine adayan, milyonların hidayetine ve Mevla Teala’ya vasil olmasına vesile olan yirmi birinci Asrın Müceddidi Mahmud Ustaosmanoğlu Hazretleri, Pazar günü akşamı 23.30’da umre tavafını yapacak!..”

Bu haber kısa zamanda kulaktan kulağa yayılmış, neredeyse Harem-i Şerifte duymayan kalmamıştı. Ve Efendi Hazretlerimizle umre yapmayı büyük bir bahtiyarlık sayan on binlerce umreci kardeşimiz, umre hazırlıklarını yapmaya başladılar. Kimi Teni’m’e, kimi Cîrâne’ye kimisi de Hudeybiye’ye giderek tekrar ihrama girdiler. İhramlı olanlar ise zaten hazırlıklıydılar.

Ve pazar günü akşamı...

Yatsı namazından itibaren metafor alanı dolmaya başladı. Vakit ilerledikçe de Beytullah’da bekleyen kalabalık artmaya devam ediyordu. Türkiye’nin ve dünyanın pek çok yerinden irşad umresine katılabilmek, bu asrın müceddidi Mahmut Efendi Hazretleriyle Umre yapabilmek arzusu ve iştiağıyla, pek çok kardeşimiz o mübarek beldelelere adeta sel gibi akmışlardı. Hatta Efendi Hazretlerimizin namını, şanını duymuş, fakat bu güne kadar bir kere olsun Onun nur cemalini yakından görmek, mübarek elini öpmek nasip olmamış pek çok kardeşimiz, bu umreyi bir fırsat kabul ederek işini gücünü bir kenara bırakıp Beytullaha koşmuştu.

Hacer-i Esved’in bulunduğu taraftan itibaren Abdül-Aziz kapısına kadar mahşeri bir kalabalık oluşmuştu. Çünkü Efendi Hazretlerimiz buradan teşrif edeceği için bu güzergah hınca hınç dolmuştu. Tüm ihvanımız ve muhibban tesbih taneleri gibi sıra sıra dizilmişler, bir taraftan Efendi Hazretlerimizi bekliyorlar, diğer taraftan da kimisi zikirle meşgul oluyor, kimisi tefekkür ve murakabeye dalmış, kimisi de hayran hayran Beytullahı seyrediyordu. Erkekler kefen misali bembeyaz ihramlarıyla bir taraf-

ta bekliyorlarken, hanım kardeşlerimiz de ayrı bir gurup halinde, siyah inciler gibi çarşaflarına bürünmüş olarak bekliyorlardı. Kıyafetlerinin o simsiyah görüntüsüyle, Beytullah’ın rengi ne kadar da uyum içindeydi...

Saatler ilerledi ve Efendi Hazretlerimizin Umre tavafı yapacağı vakit iyice yaklaştı. Beklenen kalabalık öylesine arttı ki, adım atacak yer kalmadı. Orada bulunan bazı Araplar, bu beklenen kalabalığı görünce hayretlerini gizleyemiyorlar ve bunun sebebi hakkında aralarında yorum yapıyorlardı. Diyorlardı ki: “Ya Türkiye’nin başbakanı geliyor yada Suudi Arabistan’ın kralı...”

Ve beklenen an geldi.

O insan selinin arasından açılan yoldan, tekerlekli sandalye üzerinde Efendi Hazretlerimiz görüldü. Pırıl pırıl, ışıltılı bir nur abidesi gibiydi. Metafor alanına inen merdivenlerin başında bir müddet duran Efendi Hazretlerimiz, gönüllere sürur veren çehresiyle tebessüm ettiler. Sihat-i neşesi gayet yerindeydi. Zaten doktorlar her daim gereken kontrolleri yapıyorlardı ve her şey yolundaydı.

Üstadımız tekerlekli sandalye üzerinde, on binlerce seveninin hasret ve özlem dolu bakışları arasında umre tavafına başlamak için Hacer-i Esved köşesine doğru ağır ağır ilerliyordu. Üstadımız, hastalığına ilaveten ayaklarının da rahatsızlığı sebebiyle maddi planda belki yürüyemiyordu ama manevi yollarda devâsa adımlarla süratle ilerliyor, milyonların da Mevla Teala’ya doğru yürümesine, seyr-i sülûküne vesile oluyordu.

Herkes Asrın Müceddidini daha yakından görebilmek arzusuyla Ona daha yakın olmanın mücadelesini verdiği için, bu durum doğal olarak bir izdihama sebep oldu. Az önce sessiz ve sakin bir şekilde bekleyen kalabalıklar, üstadımızın gelmesiyle hep birlikte tavaf için ayağa kalktılar. Tabi herkes bu tavafa katılarak, birer damla misali okyanusa düşüp okyanus olmak arzusunda olduğundan, müthiş bir izdiham yaşandı. Bir insan seli halinde tavaf başladı ama öylesine kalabalık, öylesine sıkışık bir vaziyette tavaf ediyorduk ki, zaman zaman adeta kaburgalarımız birbirine geçiyor, nefes almakta bile zorlananlarımız oluyordu. Geçekten de mahşerin provasını yaşıyorduk...

Ve Tavaf Duruyor:

Bu hal içerisinde tavafın birinci şavtını tamamladık... Sonra ikinci şavt... Üçüncü şavta başlarken müthiş bir şey oldu. Yıllardır gece gündüz hiç durmadan devam eden tavaf, birden durdu... Hem de öyle birkaç dakika filan değil, takriben yirmi beş dakika kadar, tavaf eden herkes olduğu yerde çakılı vaziyette, hareket etmeden öylece kaldı ve bu süre zarfında tavaf yapılamadı.

Sebebine gelince; üçüncü şavta başlarken Efendi Hazretlerimizin mübarek başı hafifçe yana doğru düşünce, devamlı yanında bulunan uzman doktorlar derhal müdahale ettiler. Ve Efendi Hazretlerimizi Hacer-i Esved ile Makam-ı İbrahim arasında, her ihtimale karşı bir tedbir mahiyetinde sırt üstü yere yatırdılar. Aşırı izdihamdan dolayı havasız kalmış veya şekeri düşmüş olabilir, diye düşündük. Şekeri düşmüş olması ihtimaliyle üstadımıza meyve suyu ikram edildi. Meyve suyunu ikram eden kardeşimiz diyor ki: "Efendi Hazretlerimiz birinci yudumu aldı, ikinci yudumu aldı ve yeter buyurdu."

Yani üstadımızın bilinci yerinde ve kendindeydi. Öyle korkulacak, endişe edilecek bir durum söz konusu değildi. Sadece tansiyonu düşmüştü. Müdahalede bulunan doktorlar diyorlar ki: "Ne olduysa birkaç dakika içinde oldu. Sonra her şey tekrar normale döndü."

Tabi bunda kim bilir ne hikmetler vardı. Evet her şey birkaç dakika içinde olmuştu ama yıllardır, gece gündüz devam eden tavaf yirmi beş dakika kadar durmuştu. Aslında normal şartlarda, tavafta biri rahatsızlanacak olsa, onu derhal alıp hastaneye kaldırırlar ama tavaf devam ederdi.

Herkesin malumu olduğu üzere tavafın durması öyle sık yaşanan bir olay değildir. Bundan takriben otuz iki yıl kadar önce de tavaf durmuştu. Fakat bunun sebebi çok farklıydı. 1979

yılında Mehdilik iddiasında bulunan Cehiman ismindeki bir Bedevi ve adamları Beytullah'ı basmışlar, güvenlik güçleriyle aralarında silahlı çatışmalar çıkmış, kan dökülmüş, pek çok insan ölmüş ve bu sebeple tavaf yapılamamıştı. Fakat bu sefer durum öyle değildi, bilakis Mekke polisi ve emniyet güçleri Efendi Hazretlerimize refakat etmiş ve üstadımızla umre yapmak isteyen bu coşkulu kalabalığın izdiham yaşaması için yardım etmişti. Ve Efendi Hazretlerimizin tansiyonunun düşmesiyle de tavaf yirmi beş dakika kadar durmuştu.

Efendi Hazretlerimizin etrafında adeta etten bir duvar örüp üstadımızı izdihama maruz bırakmamak için bütün gayretleriyle görev yapan bazı kardeşlerimiz daha sonra şöyle dediler:

"Metaf alanını dolduran bu mahşeri kalabalık, Efendi Hazretlerimize yakın olabilmek için öylesine bastırıyordu ve bundan sebep öylesine dalgalanmalar yaşanıyordu ki, kolumuz kanadımız adeta kırılmış, yorgunluktan neredeyse bitmiş tükenmiş-tik. 'Bu işin sonunu



nasıl getireceğiz, hele tavaftan sonra Safa tepesine geçip sa'yi nasıl tamamlayacağız?' diye düşünmeye başlamıştık."

Yani olayın bir de bu yönü var. Allah-u âlem, belki de hiç kimse ezilmesin, çiğnenmesin, kimsenin burnu kanamasın diye; hatta şu anda İslam ülkelerindeki karışıklıklar ve akan kanlar bir an önce dursun diye, Efendi Hazretlerimiz manen bu işi üzerine aldı. Ve maddi planda üstadımızın zahiren **tansiyonu** düşüp tavaf durunca, oradaki müthiş gelgitler yaşayan kalabalığın da **tansiyonu** düşmüş oldu.

İnşallah bu durum İslam ülkelerindeki tansiyonun da düşmesine, akan kanların bir an önce durmasına ve bu olayların İslam aleminin lehinde neticelenmesine vesile olur.

Nazar Haktır:

Pek çoğumuzun kanaati şuydu ki; üstadımıza **nazar** değdi...

Zira bir zatın, bir Allah dostunun bu kadar sevildiğine ve o mübarek zat ile tavaf etmek için on binlerce insanın saatlerce beklediğine ilk defa şahit olup hayretler eden, kıskanan ve hatta hasetlerinden belki de deliye dönen, Vehhabi kafalı birçok hâsid kimsenin kem nazarları değdi üstadımıza...

Öyle ya, böylesine bir ihtişamlı Beytullah'a girmek kaç kişiye nasip olmuştu ki?..

Bazen bakıyoruz Ka'be'yi tavaf etmek için başka ülkelerden devlet yöneticileri geliyor da, onları ne böylesine bekleyenler oluyor ne de onlara ilgi gösteren kalabalıklar. Yanlarına birkaç görevli asker veya polis veriliyor ve öylece tavaflarını yapıyorlar. Ama Efendi Hazretlerimiz öylemi? Kendisini saatlerce bekleyen on binlerce seveni... Ve Ona hizmet etmek gayreti içinde çırpınan bir gönüllü koruma ordusu...

Evet üstadımıza nazar değdi... Zira nazar vardır ve haktır...

Rabbim Efendi Hazretlerimizi ve cümle ihvanımızı nazarlardan, kem gözlerden muhafaza buyursun. Amin!

İnsanın sırtı ile toprağın birleşmesi; iki kuvvetin bir araya gelmesi demektir:

Umre tavafının üçüncü şavtında, Efendi Hazretlerimizin Hacer-i Esved ile Makam-ı İbrahim arasında sırt üstü yatırılmasıyla alakalı olarak bazı hocaefendiler, akıllarına Osmanlı padişahlarından 1. Ahmet'in rüyasının geldiğini söylediler.

Bu hadiseyi kısaca hatırlayalım:

Sultan 1. Ahmet rüyasında Avusturya Kralıyla güreştiğini görmüştü. Bu güreşte 1. Ahmet'in sırtı yere geliyordu. Zahirine bakıldığında bu rüya, mağlubiyeti haber veren korkulacak bir rüya gibi gözüküyordu. Tabi bu rüyanın etkisinde kalan Sultan 1. Ahmet hemen bunu, rüya tabircilerine anlatıp tevil etmelerini istedi. Ama hiçbir padişahı tatmin edecek güzel bir tevil yapamadılar. Bunun üzerine padişaha yakın bazı kimseler, Üsküdar'da bulunan Aziz Mah-

mud Hüdayi Hazretleri'nin bu rüyayı tevil edebileceğini padişaha bildirdiler.

Bunun üzerine Sultan 1. Ahmet hemen rüyasını yazdırıp bir elçiyle gönderdi. Elçi, Aziz Mahmud Hüdayi Hazretlerinin Tekke'sine geldiğinde onu kapıda beklerken buldu. Elçi, daha elindeki mektubu vermeden, Aziz Mahmud Hüdayi Hazretleri ona başka bir mektup uzattı ve:

- Bu, sultanımızın gönderdiği mektubun cevabıdır, buyurdu.

Bu büyük velinin, padişahın gelen mektubu daha okumadan cevabî bir mektup

yazmış olması elçiyi çok şaşırttı. Doğru padişahın huzuruna gidip hayretler içinde olan bite-ni anlattı ve Aziz Mahmud Hüdayi Hazretlerinin gönderdiği mektubu ilettiler.

O büyük veli padişahın rüyasını şöyle tevil etmişti:

- Allah-u Teala insanın vücudunda **"sırt"** bölgesini, cansız mahlukatın içinde ise

"arz"ı en kuvvetli olarak yarattı. İnsanın **sırtı** ile **yerin** birbirine değmesi demek, bu iki kuvvetin bir araya gelmesi demektir. Böylece padişahımızın sırt üstü yere yatması ile bu iki kuvvet birleşmiştir. Dolayısıyla bu rüyadan, İslam'ın temsilcisi olan padişahımızın, küffara karşı zafer kazanacağı anlaşılmıştır. Vesselam...

Bu meseleyi arzettikten sonra konumuza dönelim.

Efendi Hazretlerimizin Ka'be'de sırt üstü yere yatırılma olayını, Aziz Mahmud Hüdayi Hazretlerinin, Sultan 1. Ahmet'in rüyasına yaptığı teville göre yorumlayacak olursak; üstadımızın **sırtı** ile yeryüzünün en kıymetli **yeri** birbirine değdi ve böylece bu iki kuvvet birleşmiş oldu. Hem de öyle iki kuvvet birleşti ki; birisi Asrın Müceddidinin mübarek **sırtı**, diğeri ise Harem-i Şerif'in mübarek **yeri**... Dolayısıyla bu olay, İslam'ın ehli küfre karşı, bu asırda biiznillah galip geleceğine manevi bir işaretidir.

Rabim cümlemize, en kısa zamanda bu galibiyeti görmek nasip eylesin. Amin!..

ARAFAT'TA BAYRAM HAVASI:

Umredeki bu ilahi engel sebebiyle tavaf yarım kalınca, pek çokları üstadımızı doyusıya görme fırsatı bulamadılar ve maalesef Onun nur cemalinden mahrum kaldılar. Bundan dolayı ihvanımız çok üzüldüler ve birçokları göz yaşlarına hakim olamadılar.

Tabi Efendi Hazretlerimizin hizmetinde bulunan kardeşlerimiz bunu göz önünde bulundurarak, bu mağduriyetin giderilmesi için başka bir program hazırlığına giriştiler. Ve herkesin zorlanmadan, izdihamına sebebiyet vermeden kolayca görebilmesi için, Efendi Hazretlerimizle Arafat'ta bir buluşma tertip ettiler. Adem (Aleyhisselam)'dan beri bütün Nebilerin, velilerin toplandığı, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in Veda Hutbesini irad buyurduğu o mübarek mekanda, üstadımız ihvanıyla buluşacaktı...

Bu haber de kısa zamanda yayıldı.

Ve bütün muhibban Arafat'a akın etti. On binlerce ihvanımız sabahın erken saatlerinden itibaren Arafat'ta toplanmaya başladı. Yine aynı şekilde bir tarafta bembeyaz sarıkları ve cübbeleriyle papatyalar misali erkekler; diğer tarafta siyah laleler misali çarşaflarıyla hanım kardeşlerimiz...

Herkes oturmuş hasret ve özlemle, büyük bir sükûnet ve sessizlik içinde Efendi Hazretlerimizi bekliyor, kimseden ses seda çıkmıyordu. İzdiham olmasın, bir karışıklık çıkmamasın diye sanki herkes azami bir gayret gösteriyordu. Çünkü tüm ihvanımız umre tavafında yaşanan olaylardan dersini aldığı için, şimdi daha temkinli ve tedbirliydi. Zira tavaftaki izdiham sebebiyle, o hengâmede, o itiş kakışta o güzel buluşma maalesef inkitaya uğramıştı. Dolayısıyla bu durumun bir daha yaşanmasına ne gönlümüz razı olurdu, ne de hiçbir kimse buna tahammül edebilirdi.

Arafat'ta üstadımızı beklerken, Cübbeli Ahmet Hocamız sohbet ettiler. Sohbetinde Arafat'tan, insanlığın atası Adem (Aleyhisselam) ve Havva anamızın burada buluşmasından ve üstadımızla bu mübarek mekanda buluşmanın ehemmiyetinden bahsettiler. Böylece Efendi Hazretlerimizle buluşacağı vakit için, ihvanı bir nevi hazırlamış oldu.

Ve nihayet üstadımız Arafat'a teşrif ettiler. O mübarek mekanı tarifi imkansız manevi bir hava kapladı. İşte yirmi birinci asrın müceddidi, Sünneti Seniyyenin günümüzdeki Muhyî'si, gönüllerin sultanı Mahmut Ustaosmanoğlu Efendi Hazretleri geliyordu. Bakanların gönüllerine sürur veren o mübarek yüzünde, her zamanki gibi tatlı bir tebessüm vardı. Bembeyaz sarığı ve cübbesiyle, nurani ışıklar saçarak, pırıl pırıl, ışıl ışıl adeta bir nur şulesi gibi geliyordu.

Arafat'ta, Cebeli Rahme'nin eteklerinde takriben kırk bin kişi vardı ama kimseden en ufak bir ses çıkmıyordu. Herkes adeta nefes bile almadan, gözyaşlarıyla o nur şulesini seyrediyordu. Bunlar sevinç gözyaşlarıydı... Efendi Hazretlerimize duyduğumuz hasret ve özlemin eseri idi... Bizleri üstadımızla buluşturup, Arafat'ı Bayram yerine çeviren Rabbimize şükür gözyaşlarıydı...

Bir bayram havası esti Arafat'ta... Müthiş bir buluşma gerçekleşti Cebeli Rahme'nin eteklerinde...

Zellesi sebebiyle, Cennetten Hindistan'ın Serendip adalarına indirilen Adem (Aleyhisselam) ile, Cidde'ye indirilen Hava anamızı Arafat'ta buluşturan Allah, o gün de sevgili üstadımızla müridanını, muhibbanını Arafat'ta buluşturmuştu.

Mevla Teala, Efendi Hazretlerimizle bizleri Arafatta bir araya toplayıp buluşturduğu gibi, mahşer gününde de buluşmak nasip eylesin...

Elbetteki anlatmak, yaşamak gibi değildir. O hazzı ve manevi lezzeti "İrşad Umresi"ne katılan kardeşlerimiz çok daha iyi bilirler. Rabbim tüm ihvanımıza üstadımızla beraber daha pek çok umreler yapmak nasip eylesin.

Daha sonra Mekke'den ayrılıp, Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i ziyaret için nur şehri Medine'ye hareket edildi. Tabi orada da manevi ikramlara ve nimetlere mazhar olduk. Medine'de olanları bir, iki cümleyle ifade edecek olursak, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in Medine için yaptığı duası, orada yaşadıklarımızın bir özeti niteliğinde diyebiliriz.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle dua buyurmuşlardı: "Allahım! Mekke'ye verdi-

ğın bereketin iki katını, Medine'ye ver!" Evet, gerçekten bizim için de böyle oldu. Medine'de, ihvanımız hemen hemen her gün Efendi Hazretlerimizin nur cemalini görme imkan ve fırsatını elde etti.

Mevla Teala cümlemizin umresini kabul buyursun. Gelemeyen kardeşlerimize, imkanlar fırsatlar halkederek en kısa zamanda gitmek nasip eylesin. Rabbim Efendi Hazretlerimize sıhhat afiyet nasip ederek, hayırlı bereketli uzun ömürler ikram eylesin. Amin!

Fî Emânillah!





EHL-İ SÜNNET DİYE DİYE EHL-İ SÜNNETE DARBE...

Değerli okuyucular! İslâmî şuura sahip olmayanların, gerçeklerle sahteleri birbirinden ayırmalarının mümkün olmadığı bir zamanda yaşıyoruz. Hani **“At izi ile it izi birbirine karışmış”** derler ya aynen öyle. Biz kelimeleri yumuşatıp, **“Koyun izi ile keçi izine birbirine karışmış”** diyelim.

Şâir, bu gerçeği şu şekilde mısralara dökmüş:

Bir garip nesnedir ki tanınmıştır çok zaman

Kahramanlar vatansız vatansızlar kahraman.

“At izinin it izine, koyun izinin keçi izine karıştığını” söylemekle de **“kahramanların vatansız vatansızların kahraman tanındığını”** söylemekle de ne denilmek istendiği bel-

li. Hepsiyle de söylenmek istenen şu:

Zamanımızda gerçekler tersine döndü. Doğrular yanlış, yanlışlar doğru olarak gösterilebiliyor.

Evet aynen öyle oluyor. Bu hal öyle yaygın hale geldi ki -aşağıdaki satırlarda da okuyacağınız gibi- âhırzaman alâmeti olan bu hastalık dînî ilimlerle meşgul olanlara kadar sirâyet etmiş vaziyette.

Lafı uzatmadan sizi de fazla bekletmeden sadede geleceğim de önce şöyle bir hatırlatma yapmam lâzım:

Ehl-i sünnete göre hak mezheb dörttür: Hanefî, Şâfiî, Mâlikî ve Hanbelî. Bunlara sünnî mezhebler deniyor. Sünnî mezheblerin dışında İslam dini içinde mütâlaa edilen başka mezhebler de var. Bunlardan, ehl-i sünnetten sonra

en kalabalık olanı Şîî mezhebidir, diğer adıyla Şîa.

Dünyada en çok Şîî İran'da var. Şîîlerle bizim / ehl-i sünnetin arasındaki kalın çizgilerden birisi ve en başta geleni halifelik meselesi. Şîîlerin iddialarına göre, Peygamberimiz'den sonra en üstün insan Hazreti Ali'dir. İlk halifelik de onun hakkıydı. Fakat hakkı olduğu halde bu hak yendi ve halifelik ona verilmedi.

Değerli okuyucular! Şayet böyle olduğunu kabul edecek olursak, bu haksızlığı(!) yapanların en başta Hazreti Ebûbekir, sonra Hazreti Ömer, sonra Hazreti Osman olduğunu kabul etmemiz icap eder. Sonra da onları halife olarak seçen veya seçilmelerine ses çıkarmayan -Kur'an'ın ve hadislerin övdüğü- ashab-ı kiramı suçlu kabul etmemiz gerekir ki ehl-i sünnet inancına göre böyle bir şey mümkün değil.

Şîîlerle aramızdaki diğer kalın bir çizgi de Hazreti Ali-Hazreti Muâviye meselesidir. Şîîler Hazreti Muâviye'nin aleyhinde konuşurlar, ehl-i sünnet ise Hazreti Ali Efendimiz'i sevip hürmet duyduğu gibi Hazreti Muâviye'yi de sever ve hürmet duyarlar.

Hazreti Ali ile Hazreti Muâviye arasında cereyan eden harbler-darblar hakkında ehl-i sünnetin tutumu şöyledir:

Farklı icthadlardan meydana gelen bu hadiselerden dolayı, Hazreti Ali ve taraftarlarının da Hazreti Muâviye ve taraflarının da aleyhlerinde konuşmayız. İmam Şâfiî Hazretleri'nin buyurduğu gibi, **"Allah bizim ellerimizi onların kanlarına bulaştırmamış, biz de dillerimizi bulaştırmayalım"** der ve bulaştırmayız.

Ehl-i sünnet Müslümanlar olarak bizler, bu iki büyük sahâbî arasındaki meselelere bir ehl-i sünnet ve tasavvuf büyüğü, aynı zamanda şöhreti âfâkı sarmış büyük bir âlim olan ikinci binin müceddidi İmam-ı Rabbânî Hazretleri'nin izah ettiği gibi bakarız. İmam-ı Rabbânî Hazretleri'ne göre, aralarında geçen hadiselerde haklı olan Hazret-i Ali idi. Ama kendi icthadına göre hareket ettiği için Hazreti Muâviye'nin de aleyhinde konuşulmaz.

Ehl-i sünnet âlimleri asırlar boyunca hep bu dengeyi korumuşlar, ikisine de hürmet gösterilmesi icap ettiğini söylemiş ve yazmışlar, Müslümanlar da onlara uymuşlardır.

Bilinmelidir ki, Hazreti Ali Efendimiz tarafında da Hazreti Muâviye tarafında da ashab-ı kiramdan birçok zatlar vardı. Bu din bizlere her iki tarafta bulunan bu mübârek zatların rivâyetleriyle gelmiştir. İki guruptan birini kabul etmemek, İslamın yarısını kabul etmemek olur ki, böyle bir Müslümanlık düşünülemez.

Bir de Yezid'in askerleri tarafından Hazreti Hüseyin (Radiyallâhü anh) Efendimiz'in Kerbelâ'da şehid edilmesi hadisesi var. Hazreti Hüseyin (Radiyallâhü anh) Hazreti Ali Efendimiz'in, Yezid de Hazreti Muâviye'nin öğrencisidir. Kerbelâ Hâdisesi meydana geldiğinde, Hazreti Ali de Hazreti Muâviye de hayatta değillerdi.

Zamanımızda, ehl-i sünnet inancında olmadığı halde ehl-i sünnet safında gözüken bazı kimseler, Hazreti Hüseyin Efendimiz'i Hazreti Muâviye şehid etmiş gibi konuşup yazmakta ve Kerbela hadisesini bilmeyen Müslümanları kandırmayı hedeflemektedirler.

Bunlardan birisi de Sayın Hayrettin Karaman'dır. Bu Sayın ilâhiyat Profesörü, **"As-habın tamamı yıldızlar gibi midir?"** başlıklı yazısında neler yazmış neler. Yazısı, meseleyi saptırmalarla ve bile bile yapılan yanlışlarla dolu. Bile bile diyorum, çünkü Hayrettin Karaman, bu meseleleri bilmeyen biri değil. Okuyucularını bile bile yanlış yönlendiriyor.

Hani yazdıkları yoruma dayalı şeyler olsa, icabında **"Demek ki o da öyle anlamış"** denilebilir. Ama öyle bir durum yok. Ayan beyan bilinen meseleleri basbayağı kendi sakim düşüncesi yönünde saptırıyor.

Sayın Karaman'ın sözlerini cümle cümle ele alalım. İlk cümleleri şöyle:

"...Ben Muaviye'yi sevmem, ama ona sövmem. Bir gönülde Ehl-i Beyt sevgisi ile Muaviye ve Yezid sevgisi bir araya gelemmez. Evet ben böyle dedim ve diyorum. Peygamberimiz (s.a.) "Sövmeyin" diyor, ben de sövmüyorum."

Bu cümlelerde üç husus var:

1- Sayın Karaman, Hazreti Muâviye'yi sevmiyor.

2- Bir gönülde Ehl-i Beyt sevgisi ile Muâviye ve Yezid sevgisinin bir araya gelemeyeceğini söylüyor.

3- Peygamberimiz sövmeyin dediği için, Hazreti Muâviye'ye sövmediğini söylüyor.

Birinci maddeyi sona bırakıp önce 2. ve 3. maddeleri ele alalım.

Karaman, bu iki maddede tam bir zihin kaydırması yapıyor. Şöyle ki:

a- **“Bir gönülde Ehl-i Beyt sevgisi ile Muaviye ve Yezid sevgisi bir araya gelemez”** diyerek Hazreti Muâviye ve Yezid'i aynı cümlede zikrediyor ve Hazreti Muâviye'yi sevenleri aynı zamanda Yezid'i de seven kimselermiş gibi gösteriyor. Basbayağı yanıltma yapıyor. Çünkü mesele onun söylediği gibi değil. Çünkü ehl-i sünnet Hazreti Muâviye'yi sever ama Yezid'i sevmez.

b- Önce **“...Ben Muaviye'yi sevmem, ama ona sövmem”** deyip sonra da **“Peygamberimiz (s.a.) “Sövmeyin” diyor, ben de sövmüyorum”** diyor. Bunu okuyan da zannedecek ki, Peygamberimiz Hazreti Muâviye'nin sevilmemesi gerektiğini ama sövülmemesi de icap ettiğini söylemiş. Halbuki Peygamberimiz'in böyle bir sözü / hadisi yok. Bu da başka bir saptırmadır. Evet, Peygamberimiz'in “Sövmeyin” sözü vardır ama, bu söz Hazreti Muâviye hakkında değildir. Ama Karaman çekinmeden onun hakkında söylenmiş gibi bir ifade kullanıyor. İlmî dürüstlüğe böyle bir tavır yakışmaz.

Gelelim 1. maddeye yani Karaman'ın, Hazreti Muâviye'yi sevmemesine.

Paşa gönlü bilir. İster sever ister sevmez. Vebalini göze aldıktan sonra istediği kadar sevmeyebilir. Bizim dileğimiz ise odur ki, Hazreti Muâviye rûz-i cezâda ondan şikâyetçi olduğunda, Hazreti Allah bizi Hazreti Muâviye'nin safinda olarak Hayrettin Karaman ile muhâkeme etsin. Ve o zaman görsün bakalım Hazreti Ali Efendimiz kimin yanında olacak...

Tabii ki bu sözler meseleyi ispat edici bir cevap değil âhirete ait bir temennîdir. Gerçi cevabımız da yok değil. Var da bu cevap bizden değil, kimsenin itiraz edemeyeceği bir âlimden geliyor. O âlim, eski Diyanet İşleri Başkanlarımızdan gerçek bir Diyanet İşleri Başkanı olup eserleriyle ehl-i sünnetin bekçisi durumunda olan Ömer Nasuhi Bilmen. Hayrettin Karaman'a o cevap veriyor...

İşte Ömer Nasuhi Bilmen'in, Hayrettin Karaman'ın sevmediği Hazreti Muâviye hakkında yazdıkları:

“(Muâviye İbni Ebî Süfyan : Ashâb-ı güzînden ve Resûli Ekrem'in vahiy kâtiplerindendir. Ümmül mü'minîn (mü'minlerin annesi) Hazreti Habîbe'nin biraderi (kardeşi) olduğundan “Hâlül'mü'minîn” (mü'minlerin dayısı) ünvanıyla yad edilir.

Hazreti Sıddık ile Hazreti Ömer'in ve Hazreti Osman'ın hilâfetleri zamanında Şam vâililiğinde bulunmuş, bilâhare **Sıffîn** vak'asından sonra dört buçuk sene kadar Şam imâretini ihraz etmiş (emirliğini yapmış), badehû hicretin kırk birinci senesinde Hazreti Hasan tarafından hilâfet (halifelik) kendisine tevdi edilmekle (verilmekle) yirmi sene kadar da Şam'da îfayı hilâfette bulunmuştur (halifelik yapmıştır).

Hazreti Muâviye, fevkalâde zekî, halîm (yumuşak huylu), fasih (güzel ve açık konuşan), fâkih (İslam fikhını/hukukunu iyi bilen), sahâvetle muttasıf (cömert) idi.

İslâm hâkimiyetinin şark ve garba intişarına (doğuya ve batıya yayılmasına) pek çok hizmetlerde bulunmuştur. 163 hadis-i şerif rivâyet etmiştir. Kendisinden İbni Abbas, Ebüd'derdâ, Cerir ibni Abdullah, Nûman ibni Beşîr, İbni Ömer, İbni Zübeyr, Ebû Saîdil Hudrî, Sâib ibni Yezîd, Ebû Ümâme ibni Sehl gibi ashâbı kıram ve tâbiînden İbnül'müseyyeb ve Humeyd ibni Abdirrahman gibi meşâhir (meşhurlar) hadis rivâyet etmişlerdir.

Resûl-i Ekrem Efendimiz, Hazreti Muâviye hakkında **Allâhümmecc'alhü hâdiyen mehdiiyen / Allahım! Onu hidâyet edici ve hidâyeti bulmuş kıl ve onunla (insanlara) hidâyet ver** diye duâ buyurmuştur. (Tirmizî , Menâkıb)

Sahih-i Buhârî'de mezkur (yazılı) olduğu üzere İbni Ebî Müleyke diyor ki:

İbni Abbas'a denilmiş ki: **“Emîrül Mü'minîn Muâviye hakkında ne dersin? O vitir namazını bir rek'at olarak kıldı.”**

İbni Abbas (Radıyallâhü anh)'da: **“İsâbet etmiştir, (doğru yapmıştır) o fakihtir (fikhı iyi bilir)”** diye cevap vermiştir.

Filhakika, (gerçek şu ki) Hazreti Muâviye'nin fakâheti, (fıkıhta üstünlüğü) dirayeti (bilgi ve becerikliliği), fazileti (derecesinin üstünlüğü) müsellemdir (bilinmekte ve kabul edilmektedir).

Nebevî Merhum'un "**Tehzîbül'esmâ**"sında yazılı olduğu üzere Hazreti Muâviye, irtihalleri esnasında "**Kâşiki ben Zî tuvâ mevkiinde Kureyşten bir er olsaydım da şu hükümet işlerinden bir şeye bakmasaydım**" demiştir. 60 tarihinde yetmiş sekiz yaşında olduğu halde Dimaşk'ta (Şam şehrinde) irtihal etmiştir. Radiyallâhü anh ve an ebîyh / Allah ondan da babasından da razı olsun)."

(Hukuk-ı İslâmiye ve İstîlâhat-ı Fikhiyye Kâmusu, c: 1, sa: 429, madde: 251)

(Arzu eden okuyucularımız, aynı bilgileri Akçağ Yayınları'nın Fetâvâyı Hindiye Tercümesinin 15. cild 397. sahifesinde görebilirler.)

Ömer Nasuhi Hoca'nın verdiği bilgilere göre gerçekler demek ki neymiş değerli okuyucular?

Mesele şöyleymiş:

a- Hayrettin Karaman'ın sevmediği ve bile bile okuyucularına hakkında yanlış bilgi verdiği Hazreti Muâviye'ye, Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) vahiy kâtipliği yani Allah kelamını yazma vazifesi vermiş.

b- Peygamberimiz'in halifeleri de Hayrettin Karaman'ın sevmediği Hazreti Muâviye'ye valilik vazifesi vermişler.

c- Hayrettin Karaman sevmiyor ve bile bile "**Hazreti Hasan'ı kandırdı**" diye yanlış bilgi veriyorsa da Hazreti Hasan Efendimiz halifelîği Hazreti Muâviye'ye bizzat kendisi vermiş.

d- Hayrettin Karaman sevmiyor ama Hazreti Muâviye her türlü güzel hallere sahipmiş.

e- Hayrettin Karaman sevmiyor ama Hazreti Muâviye İslamı doğuya ve batıya yaymış.

f- Hayrettin Karaman sevmiyor ama Hazreti Muâviye Peygamberimiz'den 163 hadis rivâyet etmiş, ashabın ileri gelenleri ve tâbîn'in meşhurları da sözüne itimat edip ondan hadis rivâyet etmişler.

g- Hayrettin Karaman sevmiyor ama Hazreti Muâviye Peygamberimiz'in duâsına mazhar olmuş.

h- Hayrettin Karaman sevmiyor ama Peygamberimiz'in amcası Hazreti Abbas'ın oğlu İbni Abbas Hazretleri, Hazreti Muâviye'nin fikhî gayet iyi bilen bir zat olduğunu söylüyor. Varsın âhırzaman fıkıh profesörü sevmesin.

i- Hayrettin Karaman, Hazreti Muâviye'nin dünya saltanatı için Hazreti Hasan Efendimiz'i kandırdığını söylüyor ama, Hazreti Muâviye yöneticilik hakkında aynen Hazreti Ebûbekir ve Hazreti Ömer Efendilerimiz gibi konuşuyor ve "**Kâşiki ben Zî tuvâ mevkiinde Kureyşten bir er olsaydım da şu hükümet işlerinden bir şeye bakmasaydım**" diyor.

j- Hayrettin Karaman sevmiyor ama Ömer Nasuhi Hoca, Hazreti Muâviye'nin faziletinin/ üstünlüğünün Müslümanlar tarafından zaten kabul görmüş olduğunu söylüyor. O varsın sevmeyedursun.

Eeee... şimdi ne olacak? Ömer Nasuhi Hoca Hazreti Muâviye'nin üstünlüğünden bahsediyor ve ondan hürmetle bahsederek "**Hazret**" diyor. Hayrettin Karaman ise kötülüyor. Biz hangisine inanacağız?

En iyisi mi her ikisinin durumuna da bir göz atmak. Göz atalım bakalım ikisinin arasında ne fark var.

1- Ömer Nasuhi Bilmen, hakkıyla Diyanet İşleri Başkanlığı yapmış bir zat, Hayrettin Karaman ise ilmin sadece bir kolunda / fıkıhta profesör olmuş.

2- Ömer Nasuhi Bilmen, ilmi herkes tarafından kabul edilmiş bir zat, Hayrettin Karaman ise tenkitlerden başını alamayan, adım başı tenkit edilen birisi.

3- Ömer Nasuhi Bilmen –diğer eserlerini bir tarafa bırakın- **Hukuk-ı İslâmiye ve İstîlâhat-ı Fikhiyye Kâmusu** gibi 8 cildlik muhalled bir eserin sahibi, Hayrettin Karaman'ın en kalın eseri ise ilmî değil hâtıralarını kaleme aldığı eser.

4- Ömer Nasuhi Bilmen her yazdığının arkasında olan bir zat, Hayrettin Karaman ise zora gelince **Polemik Değil Diyalog** isimli eserdeki kendi sözlerini "**Ben öyle demedim**" diye inkâr eden bir zat.

5- Ömer Nasuhi Bilmen, kimsenin itiraz etmediği **Kur'an-ı Kerim'in Meâl-i Âlîsi ve**

Tefsiri isimli 8 ciltlik tefsiri tek başına yazan bir zat, Hayrettin Karaman ise herkesin tenkit ettiği, kendine düşen kısımlardaki yanlışları saymakla bitirilemeyen ve durmadan değiştirilmek mecburiyetinde olunan 5 ciltlik **Kur'an Yolu** isimli tefsiri hazırlayan 4 kişiden sadece biri.

Bu kadar tanıtım yeter. Kısa da olsa Ömer Nasuhi Bilmen'i de Hayrettin Karaman'ı da tanımış olduk.

Değerli okuyucular! Yukarıda da söylediğimiz gibi, Şîa ile Ehl-i sünnet arasındaki kalın çizgilerden birisi de Hazreti Muâviye meselesidir. Ehl-i sünnet inancında, ehl-i sünnet İslam âlimlerinin, **"Bu ümmetin dayısıdır"** buyurduğu Hazreti Muâviye'yi sevmemek ve düşmanlık yoktur. O bakımdan, bir kimse hem ehl-i sünnetten olduğunu söylüyor hem de Hazreti Muâviye'yi sevmiyorsa, burada bir terslik var demektir. O kimse ya Hazreti Muâviye'ye muğber olmayacaktır veya ehl-i sünnetten değildir...

Hayrettin Karaman ise zaman zaman ehl-i sünnet terkibini telaffuz eder. Onun ne kadar ehl-i sünnet olduğu yazılarından belli.

Hayrettin Karaman ilme değer veriyorsa, ilmine güveniyorsa, art niyetli olmadığını izah sadedinde, Ömer Nasuhi Hoca'nın Hazreti Muâviye hakkında verdiği yukarıdaki bilgilerin yanlış olduğunu söylesin. Ömer Nasuhi Hoca hayatta değilse biz hayattayız. Yapabiliyorsa buyursun bize itiraz etsin. EDEMEZ!...

Ona itiraz etse bile İslam âleminin kabul ettiği Fetâvâyı Hindiyye'ye ne diyecek? Varsa bir diyeceği buyursun desin. Tekrar ediyorum, DİYEMEZ!...

Diyanet İşlere Başkanlığı tarafından basılan **Sahih-i Buhârî Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercümesi** 1. cild Mukaddime 26-27 sayfelerinde sahabenin içindeki 20 fakîh sayılıyor. Bunlardan biri de Hazreti Muâviye'dir.

Aynı cildin 135. sahifesinde, Eyüb Sultan Hazretleri'nin, Hazreti Muâviye tarafından İstanbul'un fethi için gönderilen orduya er olarak katıldığı bildiriliyor.

Sayın Karaman'a soralım:

Siz olsaydınız Hazreti Muâviye'nin ordusunda bir er olur muydunuz? İhtimal ki hayır diyeceksiniz? Peki siz mi daha iyi bilirsiniz, Eyüb Sultan Hazretleri mi?

Aynı cildin 208. sahifesinde Hazreti Muâviye ashabin büyüklüğü içinde ictihadı kabul edilen bir kimse olarak yer alıyor.

Aynı eserin 2. cild 879. sahifesinde. Namazda Ettehiyyâtü okumayı rivâyet edenler içinde Hazreti Muâviye de zikrediliyor.

Hazreti Muâviye, bir katil meselesinde karara varamamış, Ebû Musâ'ya (r.a.) bunu Hazreti Ali'ye sormasını yazmış o da **"Bunu Muâviye soruyor"** diye Hazreti Ali'ye sormuş, o da cevabını vermiştir. Hazreti Muâviye de Hazreti Ali Efendimiz'in verdiği cevaba göre hareket etmiştir.

(Muvattâ, Kütüb-i Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, c: 14, sa:187)

Hazreti Muâviye, doğrusunu öğrenmek için bir meselede hiç çekinmeden Hazreti Ali'ye müracaat ediyor. O da hiç ret göstermeden onun sorduğu meseleye cevap veriyor.

Onların tavırları birbirlerine karşı böyleyken Hayrettin Karaman'a ne oluyor?

Abdullah ibni Mübârek Hazretleri'ne, **"Muâviye mi üstündür Ömer b, Abdülaziz mi?"** diye sorulduğunda cevaben şöyle dedi:

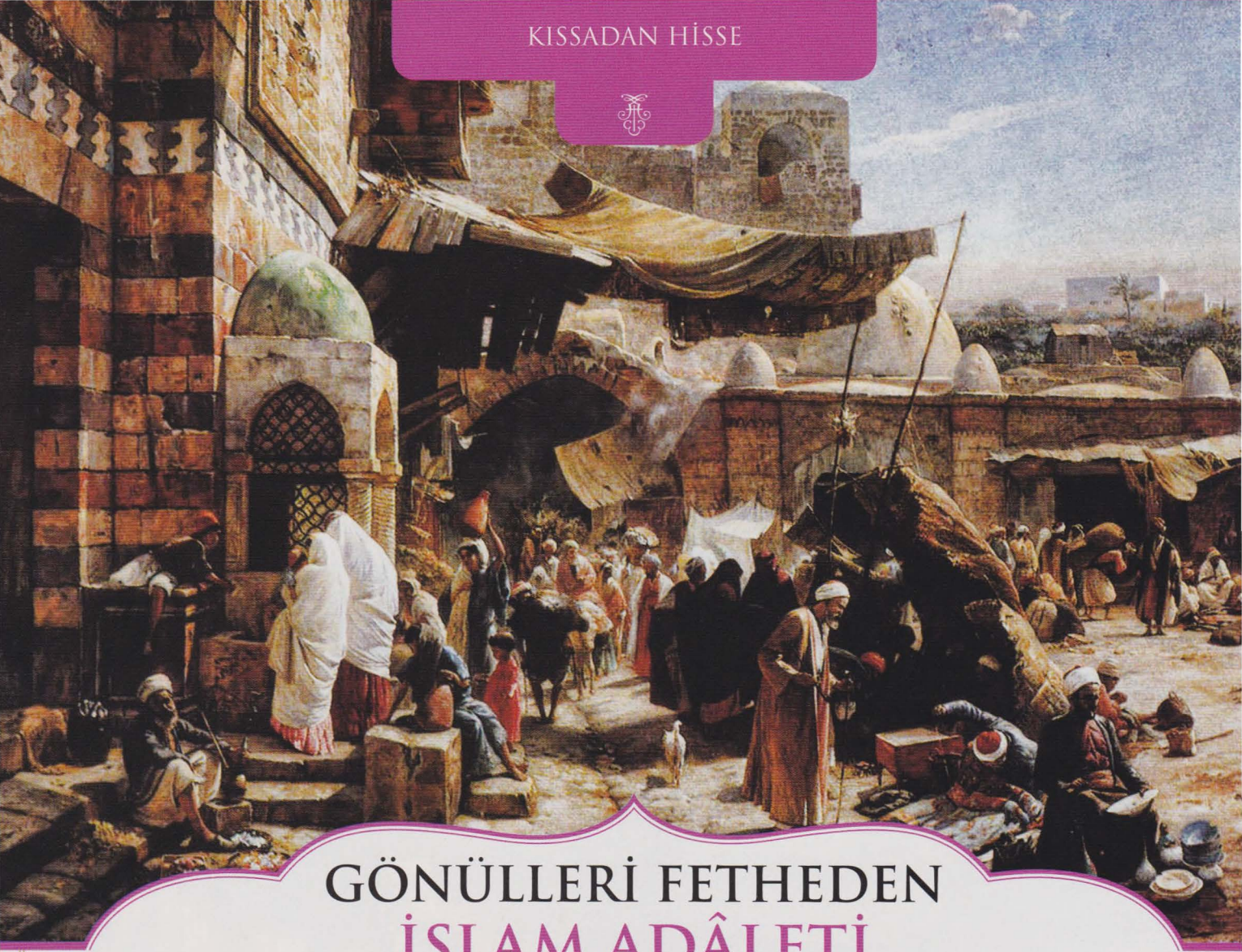
"Vallâhi, Muâviye'nin atının burnuna kaçan toz zerresi Ömer b. Abdülaziz'den daha üstündür."

(Mektûbât-ı İmam-ı Rabbânî, c:1, mektup: 58)

Bunu da İmam-ı Rabbânî Hazretleri hakkında bir kitap kaleme alan Hayrettin Karaman'ın nazarlarına arz ediyoruz.

Sayın Karaman ve onun gibi düşünenler bilsinler ki, biz hayatta olduğumuz müddetçe, Peygamberimizin ashâbı hakkında yalan yanlış sözler söyleyenlerin karşısında susmayacağız...

Söyleyeceklerimiz bitmedi, devam edeceğiz...



GÖNÜLLERİ FETHEDEN İSLAM ADÂLETİ

İ

stanbul'un Fethinin hemen akabinde yaşanan ve akılları hayrete düşüren çok enteresan bir olay vardır. Şöyle ki:

Fatih Sultan Mehmed İstanbul'u fethedince, genel bir af ilan etti ve zindanlarda ne kadar mahkum varsa hepsini serbest bıraktı. Tüm mahkumlar sevinçle zindandan çıkıp özgür olmanın mutluluğunu yaşarken, nedense iki tane papaz içerden çıkmak istemediler. Bu durum Fatih Sultan Mehmed Han'a iletilince derhal onları çağırttı ve onların neden zindandan çıkmak istemediklerini sordu. Bunun üzerine onlar şöyle anlattılar:

- Biz, Bizans'ın ileri gelen papazlarıyız. İmparatorun halka yaptığı zulmünden, işkencelerinden, içinde bulunduğu rezalet ve sefahatten dolayı kendisini ikaz ettik, ona adaletli davranmasını tavsiye ettik. Şayet böyle giderse akıbetinin kötü, yıkılışının yakın olduğunu ve İmparatorluğunun çökeceğini

söyledik. Fakat imparator bizim kendisine yaptığımız bu ikazlara kulak vereceğine, bize kızarak zindana attırdı. Bu durum bizi çok rencide etti. Ve kendi kendimize söz verip, gerçek manada adalet tesis edilmedikçe ve zulüm kalkmadıkça zindandan çıkmayacağımıza dair yemin ettik. (Yani bu şekilde bir nevi hukuksuzluğu protesto ediyorlardı)

Fatih adeta bu dünyaya kahreden iki papaza bir teklifte bulundu ve dedi ki:

- Madem bu konuda bir yemininiz var, öyleyse memleketimi bir gezip dolaşın bakalım. Müslüman hakimlerin ve halkımın davalarına katılıp dinleyin ve şahid olun. Şayet sizin zamanınızdaki o zulüm devam ediyorsa, eğer bir haksızlık ve hukuksuzluğa rastlarsanız, o takdirde evvelki kararınız üzere zindanda kalıp, uzlet hayatına devam edersiniz.

Fatih Sultan Mehmed'in bu teklifi papazların hoşuna gitti, kabul ettiler. Serbestçe seyahat

edebilmek ve mahkemelere katılabilmek için de padişah'tan bir tezkere aldılar ve yola çıktılar.

Sabahın erken saatlerinde bir bakkala gidip bir şeyler almak istediler. Bakka! onlara:

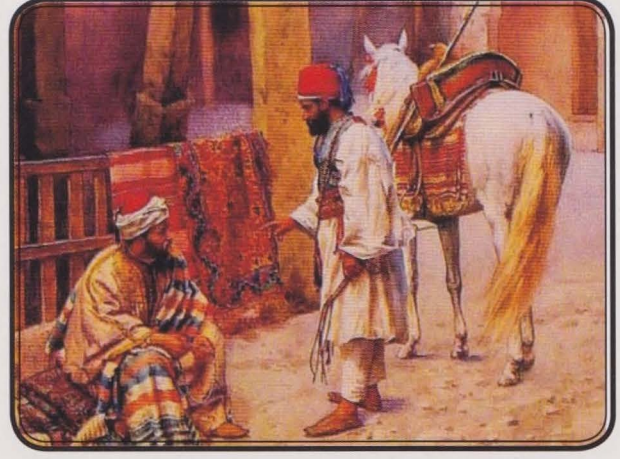
- Ben sifatah yaptım. Yan taraftaki dükkan komşum henüz sifatah yapmadı. Diğer alacaklarınızı da ondan alın! dedi. Papazlar bu cevap karşısında çok şaşırıldılar. (İstanbul'un fetih'ten önce de böyle bir olay yaşanmıştı. Fatih Sultan Mehmed tebdili kıyafetle Edirne çarşısında alış veriş yapmak için girdiği dükkanda buna benzer cevaplar almıştı. Bunun üzerine sultan Fatih: "Ben bu milletle değil İstanbul'u dünyayı bile fethederim" demişti.)

Bu iki papaz gezmeye devam ediyorlardı. Ellerindeki beratla her yere rahatlıkla girebiliyorlardı. Her tarafı dolaştılar, herkesle sohbet ettiler. Bütün halkın, ahlakî üstünlüklerini iyilik hallerini müşahade ettiler. Bir çarşıya girmişlerdi ki o esnada ezan okunmaya başlamıştı. Bütün esnaf, dükkanının kapısını kilitlemeden camiye gidiyordu. Sanki herkes, birbirinin teminatı altında idi. Tüm bunlar onların hayretlerini daha da artırıyordu.

Nihayet Bursa'ya geldiler. Ve Bursa mahkemelerine girip bazı davaları yakından takip etmeye başladılar. Ve şöyle bir dava ile karşılaştılar:

Bir Müslüman bir Yahudi'den at satın almış, fakat hiçbir kusuru yok diye satılan at, hasta çıkmıştı. Bu meseleyi çözmek ve bu mağduriyeti gidermek için sabah olunca ilk iş olarak atını da alıp Bursa kadısına gitti. Fakat kadı efendinin o gün özel bir işi çıktığı için mahkemeye gelmemişti. Adam bekledi bekledi ama kadı gelmeyince ertesi gün tekrar gelirim diyerek çaresiz geri döndü.

Hikmeti ilahi adamın atı o gece öldü. At ölünce ortada dava edilecek bir şey kalmayınca, adam ertesi gün mahkemeye gitmedi. Tabi bu hadise daha sonra Kadı Efendiye intikal edince, atı alan o kişiye davet gönderip mahkemeye çağdırttı ve durumu birde kendisinden dinlemek istedi. Adam tüm olan biteni anlatınca hakim sordu:



- Evladım atı kaç akçeye almıştın?

- Efendim, şu kadar akçeye aldım.

Bunun üzerine kadı efendi kesesinden o kadar akçeyi çıkarıp atı ölen şahsa takdim etmek istedi. Buna şaşırın adam kadı efendinin verdiği parayı almak istemedi.

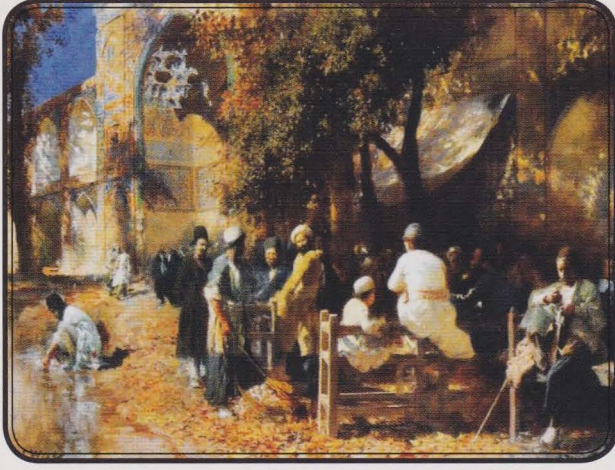
- Efendim bu zararı niçin siz üstleniyorsunuz anlayamadım? deyince Kadı Efendi dedi ki:

- Siz atı aldığınızın ertesi günü mahkemeye gelmişsiniz. Sizin geldiğiniz gün ise benim şahsî bir işim olduğundan gelememişim. Şayet siz geldiğinizde ben makamımda bulunsaydım, sağlam diye satılan atı sahibine iade eder, paranızı da tahsil ederdim. Böylece siz de bu mağduriyetten kurtulurdunuz. Fakat ben özel işim sebebiyle makamımda bulunamadığımdan, olayın bu şekilde gelişmesine mademki ben sebep oldum, öyleyse atın ölümünden doğan zararı benim tazmin etmem, ödemem lazım. Kadı efendi böyle dedikten sonra ölen atın parasını zorla da olsa verdi.

Papazlar şahit oldukları bu olay karşısında şaşırılmışlar, hayret ettiler. İslam adaletinin bu derece ince olduğunu görünce adeta parmaklarını ısırıldılar. Çünkü hiç zorlanmadan, hatta seve seve bir mahkeme kadısının kendi cebinden zarar tazmin etmesi, onları çok etkilemişti.

Böylece mahkemeden çıkan papazlar bu şaşkınlığı üzerlerinden nisbeten atınca, kendi kendilerine; "böyle bir olay çok nadir olur. Her yerde adalete bu kadar riayet edilecek değil ya" diyerek araştırmalarına devam ettiler.

İznik'e geldiler. Bu iki papaz İznik mahkeme-



sinde şöyle bir dava ile karşılaştılar:

Bu dava iki Müslüman arasında geçiyor. Biri, diğerinden bir tarla satın almış. Satın aldığı o araziyi başlanmış sürmeye... Karasabanla sürerken birden sabana bir şey takılmış, o kadar uğraşmış, zorlamış ama saban gitmiyor. Mecburen orayı kazmaya başlamış. Saban neye takıldıysa onu çıkaracak ve tarlasını sürmeye devam edecek.

Orayı eşip bakmış ki, ne görsün? Ağzına kadar içi altın dolu bir küp... Hemen bulduğu bu küpü çıkarıp sırtlamış ve doğru tarlayı satın aldığı kişiye götürüp teslim etmiş. Tabi tarlayı satan adam şaşırılmış. Ve aralarındaki konuşma şöyle cereyan etmiş:

- Hayırdır bu küp neyin nesi, bana niye getirdin?
- Bu küp bana sattığın tarladan çıktı.
- Madem öyle, o halde bana niye getiriyorsun. Ben o araziye sana sattım.
- İyi de kardeşim, sen bana tarlanın üstünü sattın, altını değil ki.
- Yok kardeşim olur mu? Ben sana tarlayı olduğu gibi, altıyla-üstüyle, taşıyla toprağıyla beraber sattım. Onun için çıkan bu altınlar senindir.
- Hayır bu altınlar senin hakkındır. Çünkü tarlanda bu kadar altın olduğunu bilseydin herhalde bana satmazdın.
- Eğer bu altınlar benim hakkım olsaydı bana çıkardı. Ben bu kadar senedir tarlayı sürdüm, ekтім, biçtim bana hiç rastlamadı. Ama sen alır almaz küp sana rastladı. Demek ki bu altınlar senin hakkındır.

Velhasıl tarlayı alanla, satan bir türlü anlaşamamışlar. Neticede mesele kadıya, yani mahkemeye intikal etmiş. İşte bu iki papaz bu davanın görüldüğü mahkemeye katılmışlardı.

Tabi mahkemede, her iki taraf da iddialarını kadı efendinin huzurunda tekrarladılar. Öyle bir dava ki, çözülecek gibi değil. Çünkü ortada ne suç var ne de suçlu. Bunun üzerine kadı efendi, her iki şahsa da çocukları olup olmadığını sordu. Onlardan birinin kızı, diğerinin de oğlu olduğunu öğrenince onlara şöyle bir teklifte bulundu.

- Anlıyorum ki sizler son derece dürüst, helali haramı bilen ailelersiniz. Eğer sizler de uygun görürseniz, çocuklar da birbirlerini beğenirlerse onları evlendirelim, bu bir küp altını da çocuklarınızın çeyiz ve düğün masrafı olarak harcarsınız.

Onlar, kadı efendinin bu teklifine gayet sıcak baktılar. Gerekli ön hazırlıklar yapıldı.

Ve neticede oğlanla kızı nikahlayıp o altınları da onlara hediye ettiler.

Papazlar bu olaya evvelkinden daha da çok hayret ettiler. Bu nasıl bir inanç, bu nasıl bir din idi ki, kimse kimsenin hakkını yemiyor, kul hakkıyla kıyamet günü Mevla'nın huzûruna çıkmak istemiyordu. Herkes Allah rızası için konuşuyor, Allah rızası için yaşıyordu. Halk devletin bekası, sultanın ömrü ve ordusunun galibiyeti için dua ediyordu. İnanlar ince ruhlular, yumuşak kalpli ve güzel ahlaklı idiler.

Papazlar, bu halleri görüp şaşkına döndüler. Kaç şehir dolaştıkları halde, mahkemelerde ağır cezalı bir davaya rastlamadılar. Hırsızlık, katil, ırza tecavüz, dolandırıcılık adeta meçhuldü. Bu uzun tetkik ve teftişten sonra geri dönüp Fatih Sultan Mehmed Han'ın huzuruna çıktılar. Müşahedelerini bir bir arz edip:

- Biz öyle şeyler gördük ki, bunlara hala inanamıyoruz ve hala şaşırıyoruz. Biz artık kesin olarak inandık ki, böyle bir ahlak ve yaşayışa sahip olan insanların dîni, elbette hak dîndir, dediler ve Sultan Fatih'in huzurunda kelime-i şehâdet getirip müslüman oldular.



EHLİ SÜNNETTE TEVESSÜL BEHCETUN NÂZİR İSİMLİ ESERDEN ALINTI

TEVESSÜLÜN MEŞRU VE MENDUB OLUŞU

Bilki Allah sana merhamet eylesin cidden gariptir ki ilim sahiplerinden bazıları şu Asırda, tevessül hakkındaki hadisi şerifi inkâr etmektedir. Bu isterse vefatından önce olsun isterse sonra olsun isterse kıyamet gününde olsun hiç birini kabul etmezler.

Gerçek şu ki bunların inkarı delile dayanmaz, üstelik sahih ve açık olan naslarla çakışır. üstelik Müslümanların alimleri de avamı da Nebi s.a.v zamanından bu güne kadar Nebi s.a.v ile Tevessül ederler, Allah'ı Tealadan, onun câhı/ makamı hürmetine isterler.

İşte biz gücümüz yettiğince bulduğumuz delillerle Peygamberimiz, diğer Peygamberler ve salihler ile tevessülün meşru ve mendub olduğunu ispatlayacağız. Bizden evvel hiç kimsenin bunları bulmadığını iddia etmiyoruz. Bulamadıklarımız, bulduklarımızdan çok daha fazladır.

Bu makamda biz tevessülün cevazını ve ehli hak -ehlisünnet- katında çok yaygın olduğunu açıklayacağız. Bunlar Nebi s.a.v den bize gelen deliller gereğince. Bazılarının dediği gibi bunlarda asla şirk şüphesi yoktur. Zira sadece

Allahu tealaya dua edilir, yaratmakta tesirde onun ortağı yoktur. Bu bütün Müslümanların akidesi -imanı- dır.

Bu hususta delil olarak, tevatür derecesindeki kıyamet gününün şefaati hadisi kafidir. İnsanlar ahirette Nebi s.a.v in şefaati ile Allah'tan, hükümlerin fasledilmesi için izin isteyecekler. Bütün peygamberler bundan sakınıp özür beyan edecekler, sonunda nebi s.a.v e gelip için çözümünü ondan isteyecekler.

Nebi s.a.v "Ben bunun içinim." buyurur ve şefaati eder, Allahu tealadan mahşer yerinin sıkıntılılarından kurtuluş için hükümlerin fasledilmesini ister ve kimi cennete kimi cehenneme gider. Bu, şefaati uzmadır, Onun içindir. Onun bundan başka birçok şefaati de vardır ki bunlar hakkında birçok hadisi şerif gelmiştir.

Vefatından sonra dünyada mü'minler için şefaati vardır. Abdullah ibni Mes'ud r.anhuma şöyle dedi: Resülullah s.a.v buyurdu:

"Hayatım sizin için hayırlıdır, benden sorarsınız, size haber veririm. ben öldüğüm zaman, vefatım sizin için hayırlı olur. Amelleriniz bana arz edilir, hayırlı bulur-

sam Allaha hamd ederim, kötü görürsem sizin için mağfiret ederim.” (Bezzaz. Hafız ebu-l Hasen ricalinin sahih olduğunu söyledi.)

Bununla anlaşılmiş oldu ki, Nebi s.a.v in şefaati sadece mahşer yerinde kıyamet günü ile sınırlandırılmamıştır, bilakis vefatından sonra dünyada da şefaati mevcuttur.

Vefatından sonra Nebi s.a.v in şefaatinin ve onunla tevessülü men edenlerin tutundukları sağlam bir hadisi şerif yoktur, belki bu konudaki hadisi şerifleri zayıftır demekle yetinirler. Haklı değillerdir, ancak avamın kafasını karıştırmaktadırlar.

Tevessülün lügat manası: Yakınlaşmaktır.

İstilahta tevessül: Allahu tealaya, Nebi'nin veya velinin menzili ile yakınlaşmak ve şefaati dilemektir. Nebi'den veya veliden Allahu tealanın hacetini gidermesi için dua istemek; ancak tevessül edenin mü'min olması Allaha yönelmesi ve bunda rağbetli olması şarttır.

Rağib, Müfredat'ta der: Tevessül, bir şeye rağbetle ulaşmaktır. Allahu teala: **“Ona ulaşmakta vesile edinin.”**

Allaha vesilenin hakikati, ilim ve ibadetle yoluna riayet etmek, şeriatın güzelliklerini araştırmaktır. Bu, kurbet/yakınlık gibidir.

Bu mana ilim ehlinin tevessülünden elde edilir. Hafız ibni Hacer Askalani bunlardandır. Üçüncü babta geleceğine binaen Nebi s.a.v. e hitaben bir kaside söylemiştir.

Bilki, Allah seni irşad eylesin! Akıl erbabı katında sıfat mevşufundan ayrılmaz. Her kim ben Nebi'nin menzili ile tevessül ediyorum, zatı ile tevessül etmiyorum derse, doğruluk ve akıl caddesinden uzaktır. Zira, nasıl sıfatı zattan ayıracak?

Câh, menzile demektir. Muhtarus-sıhah'ta : Câh, kadr, menzile. Filancı, câh sahibidir.

Zikrettiklerimizden açığa çıkan şeye göre tevessül, teşeffü', bir şeyi câhı/makamı ile ve bir şahsın menzili ile talep etmek, hepsi aynı manadadır.

1- Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem ile tevessülün subutunda ilk delil, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in şefaatinin subutudur.

Bilki hafızlar ve muhaddisler, kitaplarında

bizlere naklettilerki Nebi sallallahu aleyhi ve sellem ile hayatı vaktinde tevessül edildiği tevatürle sabittir. Nizamul Mutenasir minel hadisil mütevatir isimli eserde bu zikredilmiştir. Aynı şekilde ümmetin kıyamet gününde Nebi sallallahu aleyhi ve sellem ile tevessülü olduğunda icma ettiği de sabit olmuştur. Bu uzun olan şefaati hadisinde zikredilmiştir. Bunu ashabtan on iki kişi rivayet etmiştir.

Buna binaen deriz ki, kıyamet gününde olan bu şefaati, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem ile tevessüldür. Bunu imamlarımız nakletmiştir, büyük bir delildir. Şöyleki tevessülün manası, o günde Rahman tealanın rızasına yakınlık için nebilerin makamı ile Allahu tealadan hükümlerin fasledilmesini dilemektir.

Vefatından önce de O'nunla tevessülün olduğu sabit olmuştur. O'nunla tevessülde vefatından önce veya sonra olması arasında bir fark yoktur. Vefatından sonra tevessülün men edenlerin delili yoktur.

2- Sahabilerden meşhur Osman ibni Huneyf'in ama kıssasında tevessülün subutuna delil vardır. Tirmizi, Nesei, Taberani, Hakim ve Beyhaki sahih senedlerle Osman ibni Huneyf'ten r.a. rivayet ettilerki, a'ma olan biri Nebi sallallahu aleyhi ve sellem geldi ve dedi ki: “Benim için Allaha dua et, iyileşeyim.”

Buyurdu: “İstersen dua edeyim, istersen sabret bu daha hayırlıdır.”

A'ma: dua et, dedi.

Nebi sallallahu aleyhi ve sellem ona abdest almasını emretti, abdestini güzel yapmasını tenbihledi, şu dua ile dua detmesini söyledi.

“Allahım! ben senden istiyorum, rahmet nebisi Nebin Muhammed ile sana yöneliyorum. Ya Muhammed! ben, hacetimin yerine gelmesi için seninle rabbime yöneliyorum. Allahım, onu benim hakkımda şefaati eyle.”

Adam (bunları yaptıktan sonra, gözleri açılmış olarak döndü.

Başka bir rivayette ibni Huneyf şöyle dedi:

Allaha yemin olsun ki, biz henüz dağılmamıştık, aramızda söz uzamıştı, taki adam aramıza geldi, sanki hiç kendisinde hastalık yoktu.

Tabarani ve Beyhaki'nin rivayetinde Osman ibni Huneyf r.a., Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in vefatından sonra, adama şu dua ile dua etmesini öğretti. Bu rivayette sahihtir, hafız Taberani bunu sahihlemiştir. Hafız Nuruddin el Heysemi, Mecmau-z Zevaid de bunu ikrar etmiştir. Bu kıssadan şu faideler anlaşılır:

Evvela: A'ma olan adam Nebi sallallahu aleyhi ve sellem geldi, kendisi için dua etmesi hakkında Nebi sallallahu aleyhi ve sellem den dilekte bulundu. Nebi sallallahu aleyhi ve sellem bizzat kendisi dua etmedi, bilakis abdest alıp iki rekat namaz kıldıktan sonra söyleyeceği duayı ona öğretti, duasında Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem ile rabbisine tevessül etmesini ona öğretti.

Usul kaidesinde şöyle der: İtibar lafzın umumunadır, emirler umumidir. Nebi sallallahu aleyhi ve sellem de şeriat tayin eder.

Alimler şu tevessül duasına, hacet namazı diye isim vermişlerdir. Bunu kitablarında hacet namazı bahsinde zikrederler. Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in vefatından sonra bir müslümanın bu dua ile dua etmesinin caiz olmayacağını da söylemişlerdir.

İkinci olarak: Tevessüün manası, şefaathı istemektir. Hadisin sonunda "Allahım, O'nu benim hakkımda şefaathı eyle." sözü vardır. Yani, O'nu benim için şefaathı eyle, onunla tevessülümü kabul eyle. Bu da, zikrettiğimiz tevessül manasını kuvvetlendirir.

Ayrıca hadisi şerifte "ya Muhammed, seninle yöneldim" lafzı da bunu kuvvetlendiriyor. bazılarının zannettiği gibi buranın manası; "Nebinin duası ile" demek değildir. Zira bundan sonra "Muhammed" lafzını zikretmesi, tevessül ettiği zatın kim olduğunu tekid ve tasrihtir (açıkça kim olduğunu beyandır.) Hadisi şerifin akışı, şu

iddiayı red eder.

Üçüncü olarak: Şu şekilde tevessülde şirk olsaydı veya şirk kokusu olsaydı, asla Nebi sallallahu aleyhi ve sellem bunu a'rabiye öğretmezdi, bu şekilde dua etmesini söylemezdi. Halbuki ona bu şekilde tevessülü öğretti.

Tevessüle hayatında olmasıyla cevaz verip vefatından sonrası için cevaz vermemek, şeriatta bir asla dayanmaz. Ayrıca Hazreti Ömer'in r.a. hayatta olan (Abbas r.a.) ile tevessülü, hayatta olmayan ile tevessül edilmemesini de gerektirmez, bu kaide usulde malumdur. (Yani mefhumu muhalefetle hüküm sabit olmaz.) Üstelik alimlerimizin, Hazreti Ömer'in r.a. fiilinin açıklamasında bir çok izahları da vardır ki, bunlar bizim lehimize delildir.

3- Hafız ibni Hacer Askani r.a Fethul Bari'de İstiska bahsinde tevessül hakkında hadisi şerif zikretti. İbni Ebi Şeybe, sahih isnadla Ebi Salih es-Seman'dan o da Ömer'in r.a. bekçisi Malik eddar'dan şöyle dediğini rivayet etti. Ömer'in hılafeti zamanında insanlara şiddetli kıtlık isabet etti, adamın biri Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in kabrine geldi, şöyle dedi: Ya Resulullah! ümmetin için yağmur iste, zira onlar helak oldular. Adama uykusunda gelindi, şöyle dendi: **"Ömer'e git, ona selam söyle, ona haber ver yakında sulanacaklar."**

Hafız (ibni Hacer) hadisin rivayetlerinden birinde rüyayı görenin meşhur sahabe Bilal ibni Haris r.a tir. Bu rivayette İbni Hacer'in, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem ile vefatından sonra tevessül edilmesini takrir etmesi vardır. Bundan murad rüya ile istidlal (delil çıkartmak) yoktur, belki fiil ile istidlal vardır. Yani: O kişi nasıl yaptı, veya sahabe şu zat nasıl yaptı, ahabın önünde şu fiili nasıl yaptı, Ömer r.a Hazretlerine haber verdi de onu inkar etmedi



ve onu şirkle vasıflamadı. Ashabı, şirki ikrar etmekten tenzih ederiz (Hâşâ), onlar şirke götüren şeyleri herkesten daha iyi bilirler...

4- Rivayet edildiki Nebi sallallahu aleyhi ve sellem, Hazreti Ali'nin r.a. annesi Fatıma bini Esed r.anha defnedildiğinde şöyle demiştir: **"Allahım! hakkım ile ve benden evvelki nebilerin hakkı ile, annemden sonraki annemi mağfiret eyle."** İbni Hibban sahihinde, Hakim ve Taberani Kebir ve Evsat'ta bunu sahihledi. Hadisi şerifin ricali sahihtir, ancak Ravh ibni Salah hariçtir, bu zat zayıftır, ancak ibni Hibban onu sıkı (güvenilir) kimseler arasında zikretmiştir. Hakim, emin olan sıkı kimsedir demiştir. Bu sebeble, hadis hasen olmuştur. İbni Hacer Heytemi, senedi ceyyiddir (iyi-güzel) dedi.

Bu hadisi şerifte, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem kendinden evvel geçmiş nebilerle tevessül etmiştir.

5- Sahihi Buhari 1010 ve 3710 nolarda Ömer r.a kuraklık senesinde Nebi sallallahu aleyhi ve sellem amcası Abbas r.a ile yağmur talebinde bulundu. "Allahım! biz Nebin sallallahu aleyhi ve sellem ile sana tevessül ederdik, biz Nebi'nin amcası ile sana tevessül ediyoruz. Ravi yağmur yağdı, dedi.

Alimler derki; Ömer'in r.a, Abbas r.a ile tevessül, O'nun (s.a.v) gayrısıyla tevessül olmayaçağı vehmini def etmek içindir. Yoksa yağmur talebi, hayatta olan kişinin hakkı olduğu için değildir. Zira ashabı kiram, vefatından sonra Nebi sallallahu aleyhi ve sellem ile tevessül etti ve hiç biri bunu inkar etmedi.

Hazreti Ömer'in r.a. Abbas ile tevessülü, nebi'den (s.a.v) başkası ile de tevessül olacağını beyan olmuştur. Ayrıca ehli beytin şerefini de izhar etmiştir.

Bu tutumunda başka bir nükte daha vardır: Üstün olan hayatta iken, daha düşük derecedeki ile tevessülün cevazı anlaşılmıştır, zira Hazreti Ali r.a. hayatta olduğu halde Abbas ile tevessül etmiştir, halbuki hazreti Ali'nin r.a. ef-daliyeti sabittir.

Bu sebeble ibni Hacer, fethul bari'de, bu hadisi şerifin açıklamasında şöyle der:

Abbas (ile yağmur talebi) kıssasından anlaşılan, hayır ve salah ehli, ehli beyt ile şefaati istemek müstehabtır. Burda Abbas'ın fazileti vardır, Ömer'in tevazzu etmesiyle olan fazileti de vardır. Bu açıklamalardan sonra İbni Hacer şöyle dememiştir: 'Bu hadisi şeriften anlaşılana göre Nebi sallallahu aleyhi ve sellem vefatından sonra O'nunla tevessül caiz değildir.' (Yani, böyle bir açıklama yapmayınca, başkaları ile de tevessülün cevazı anlaşılmış oldu.)

Hakikatte ashabın Abbas ile tevessülü onun zatıyla ve duasıyla olmuştur, zira Hafız ibni Hacer, bazı rivayetlerde Abbas'ın duasında şöyle dediği zikredildi:

"Allahım! benim, Nebin yanındaki mekânım (derecem) sebebiyle şu kavim, benimle sana yöneldi" (Fethul Bari: 2/497)

Şayet Nebi sallallahu aleyhi ve sellem yakınlığı ve yanında değeri olmasaydı, elbette Ömer r.a ondan başka ehli beyt mensublarına giderdi, elbette onu Nebi'ye vesile ederlerdi.

İmamı Şafii r.a. dediği gibi:

Nebi'nin âli benim vesilemdir; Onlar benim (Allaha ulaşmakta) yolum (vesilem) dir.

Yarın onlar hürmetine bana verilmesini umarım; sağ elimle amel defterimin.

Buraya kadar zikrettiğimiz hadisi şerifler, ashabın rivayetleri ve alimlerin açıklamaları, aslında şu ayetin şerhi olmuştur:

"Eğer onlar kendilerine zulmettikleri zaman sana gelseler de Allah'tan bağışlanmayı dileseler, Resûl de onlar için istiğfar etseydi Allah'ı ziyadesiyle affedici, esirgeyici bulurlardı." (Nisa: 64)

Bu ayet, hayatı ve vefatı hakkında umumidir. Alimlerin uygulaması da bu şekilde zamanımıza kadar daimdir. Müfessirler, özellikle Hafız ibni Kesir bu ayetle alakalı Utbi'nin, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem vefatından sonra tevessül hakkındaki meşhur kıssasını zikrederler, bununla meseleyi ikrar edip razı olduklarını beyan ederler. Bu kıssayı üçüncü fasılda zikredeceğiz. (Bir sonraki sayımızda inşallah...)

Not: Video sohbetlerimizi www.alikarahoca.net adresinden izleyebilirsiniz.



TİCARET ÂDÂBİ (2)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Kıymetli okurlarım! Geçen ay ki yazımızda ticaretin İslam'daki yeri ve ticaretle uğraşan kardeşlerimizin ticaretlerinde dikkat etmeleri gereken hususlardan bazısını yazmıştık. Bu ay ki yazımızda da ticaretle dikkat edilmesi gereken hususları tamamlamaya gayret edeceğiz inşallah.

Geçen ayki yazımızda yazdığımız maddeleri hatırlayalım.

MÜSLÜMAN TÜCCARIN DİKKAT ETMESİ GEREKEN HUSUSLAR:

Ticaret İslam'a uygun olarak yapıldığında ibadet sayıldığından, Allah rızası ve insanlara hizmet göz önünde bulundurulmalıdır.

Tüccar, imkânı arttıkça Allah-û Teâlâ'nın emri olan namaz, zekât ve diğer ibadetler hususunda daha gayretli olmalıdır.

Tüccar, haline şükretmelidir.

Tüccar, doğru olanı söylemeli ve yalandan son derece sakınmalıdır.

Tüccar, faiz ve diğer haram muameleler-

den son derece uzak durmalıdır.

Tüccar, yapamayacağı işin sözünü vermemelidir.

Tüccar, işçisini kendisine mahkûm bir köle gibi değil, kardeşi olarak görmelidir.

Tüccar, malını hesaplayıp, zekâtını eksiksiz olarak vermelidir.

Bu maddelerin izahını geçen ay ki yazımızda anlatmıştık. Şimdi kaldığımız yerden devam edelim.

Tüccar, hoşgörülü ve müsamahakâr olmalıdır:

Tüccar, kendisiyle alışveriş yapan kimseye karşı yumuşak olup kaba davranışlardan sakınmalıdır. Bir şey satarken, bir şey satın alırken veya hakkını isterken haşin davranmayıp güler yüz ve iyi muameleyle hareket etmelidir. Tüccar, doğruluk ve dürüstlüğü güzel ahlak, güzel muamele ve hoşgörülle süslemelidir.

Müşteri yapılan akitten (anlaşmadan) pişmansa, tüccar müşteriye yardımcı olmalıdır:

Müşteri aldığı malı herhangi bir sebeple iade etmek isteyebilir. Bu olaya "ikale" denir. Satı-

şı bozmak (ikale), hem tüccar hem de müşteri için caizdir. Ancak ilk ödenen bedelin misliyle (aynısıyla) olması gerekir. Eğer daha fazlası veya daha azı şart koşulursa, bu şart geçersizdir. Mal ilk bedeliyle geri verilir. Fakat satılan mal helak (yok) olmuşsa, satışın bozulması (ikale) geçerli olmaz.

Resul-ü Ekrem (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz: **“Kim, alışverişinden pişman olan bir Müslüman’ın pişmanlığını hoş karşılarsa, Allah-û Teâlâ (Celle Celâlühü) da kıyamet günü, onun ayağı kayıp (hataya) düşmesindeki pişmanlığını kabul eder”**¹ buyurarak ikale yapmak suretiyle müşterisine yardımcı olanları müjdelemiştir.

Yine Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem): **“Müşteri iken, satıcı iken, borcunu öderken ve alacağını tahsil ederken kolaylık gösterene Allah (Celle Celâlühü) merhamet etsin”**² buyurarak müsamahakâr tüccara duada bulunmuştur.

Tüccar, ölçü ve tartıda hile yapmamalıdır:

Yüce Rabbimizin bizlerden, özellikle ticaretle iştigal eden kardeşlerimizden istemiş olduğu hassas konulardan birisi de ölçü ve tartıyı hassasiyetle yerine getirmektir. Ayet-i kerimelerde şöyle buyrulmaktadır:

“Ölçtüğünüzde ölçmeyi tam yapın, doğru terazi ile tartın. Bu daha hayırlı, sonuç bakımından daha güzeldir.”³

“Artık ölçüyü, tartıyı tam yapın, insanların eşyalarını eksik vermeyin. Düzeltmesinden sonra yeryüzünde bozgunculuk yapmayın. Eğer inananlar iseniz bunlar sizin için daha hayırlıdır.”⁴

Allah-û Teâlâ (Celle Celâlühü) Mutaffifin Suresi’nde ölçü ve tartıyı eksik yapanları şöyle azarlamaktadır:

“Ölçü ve tartıda hile yapanların vay haline! Ki onlar, insanlardan ölçüyle aldıkları zaman (haklarını) tastamam alırlar, onlara

(insanlara) **ölçüyle veya tartı ile verdikleri zaman ise eksiltirler. Gerçekten onlar (öldükten sonra) diriltileceklerini sanmıyorlar mı?”**⁵

Müfessirler bu ayet-i kerimede geçen (hile yapmak manasındaki) “Tatfif” kelimesini “Çok az bir hile yapmak” şeklinde izah etmişlerdir. O zaman ayetin manası: **“Azıcık bile olsa ölçü ve tartıda hile yapanların vay haline!”** olmuş oluyor.

Resulü Ekrem (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem); **“Geçmiş ümmetlerin helakine sebep olan günahlardan birisinin de; hileli ölçüp-tartmalarıdır”**⁶ buyurarak, ölçü ve tartıda hile yapmanın helak sebebi olduğunu bildirmiştir.

Tüccar, verecekli olan kimsenin durumu müsait değilse borcunu silmek, başışlamak veya ertelemek suretiyle ona yardımcı olmalıdır:

Sıkıntılı bir insana yardım edip sıkıntısının giderilmesine yardımcı olan kimseye Allah-û Teâlâ (Celle Celâlühü) yardım ederek kıyamet gününde sıkıntısını giderecektir. Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem): **“Bir şahsın, başka bir şahıs üzerinde (borç, vs.) hakkı olup da borçluya (ödeyeceği bir vakte kadar) mühlet verirse, her bir gün karşılığında kendisine sadaka sevabı verilir”** buyurarak muhtaç olan kimsenin borcunu ertelemenin sadaka olduğunu bildirmiş ve yardımcı olan kimseyi müjdelemiştir.

Bir şeyi vadeli olarak satın alan kimse zamanında borcunu ödeyip sözünü yerine getirmelidir:

Müşteri, ödemelerine son derece dikkat etmelidir. Müslüman ne aldanır, ne de aldatır. Özellikle günümüzde orta halli esnafın vereşiye olarak verdiği mallar karşılığında müşterinin geri ödemeleri vaktinde yapması gerekir. Kur’an-ı Kerim’de Müslümanların özelliklerinden biri olarak da şu husus aktarılmaktadır:

“O (müminler) ki, emanetlerine ve verdikleri sözlere riayet ederler.”⁷

1) Ebu Dâvud: 3460

2) Buhari: 2076

3) İsrâ Suresi: 35

4) Araf Suresi: 85

5) Mutaffifin Suresi: 1,4

6) Tirmizi: 1401

7) Müminun Suresi: 8

Bir diğ er ayeti kerimede ise: **"...verdiğiniz sözü yerine getirin. Çünkü söz (veren sözünden) sorumludur."**⁸ Eğer ödeyemeyecek bir durumda söz konusu ise, bu durum esnaf kardeşimize mutlaka aktarılmalı ve izin istenilmelidir. Unutmayalım ki, esnaf kardeşlerimizin de belli ödemeleri olmakta ve bu ödemeleri gerçekleştiremez ise ticaretleri devam edememektedir.

Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) de: **"İmkânı olan kimsenin borcunu geciktirip ödememesi zulümdür"**⁹ buyurarak borcu geciktirmenin zulüm olduğunu ifade etmiştir. Müslüman borcuna sadık olmalı ve borcunu geciktirerek insanlara zulmetmemelidir.

Tüccar, kusurlu malı satmamalı, satsa bile kusurlarını müşteriye bildirmelidir:

Müslüman tüccar sattığı malın kusurlu olmamasına özen göstermelidir. Hele hele kusurlu olduğu halde bu kusuru gizleyip satmak, sonrada satılan mal geri alınmaz diyerek geri almamak esnaf için çok büyük vebaldır. Böyle bir ticaretin kâr etmesi asla düşünülemez. Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'den rivayet edilen hadis-i şeriflerde kusurlu mal satmak haram kapsamına alınmıştır.

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor: **"Müslüman, Müslüman'ın kardeşidir. Kusurlu bir malı (din) kardeşine satan Müslüman'a bu kusuru açıklamadan satması helal olmaz."**¹⁰

Sevgili Peygamberimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) başka bir hadis-i şerifinde de kusurlu mal satanları şöyle uyarmaktadır: **"Kusurunu söylemeden bir malı satan kimse, daima Allah'ın gazabı altındadır. Melekler de o adamın Allah'ın rahmetinden uzak kalması için beddua ederler."**¹¹

Tüccar, gücünün yetmeyeceği kadar borçlanmamalı, ayağını yorganına göre uzatmalıdır:

Gücünün yetmeyeceği kadar borçlanan tüc-

car, ileride sıkıntıya düşüp kendisini ve ailesini zor durumda bırakarak, ibadetlerine engel olacak derecede sıkıntılara düşüp dünya ve ahiretinin perişan olmasına sebep olabilir. Rabbim bizleri gücümüzün yetmeyeceği imtihanlarla imtihan eylesin.

Sonuç olarak; İnsanoğlu için ancak çalıştığının karşılığı vardır. Bu karşılık hem dünyada hem de ahirette olacaktır. Ticaretle uğraşan kardeşlerimiz, Rabbimizin bildirmiş olduğu, Sevgili Peygamberimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'in de hayatına tatbik ettiği ve bizlere örnek olarak aktardığı emir ve yasaklara uyarak bir ticari hayat sürdürmelidir. Böyle bir ticaret ayrıca ibadet mertebesinde olacaktır. Bir kişi Allahû Teâlâ (Celle Celâlühü)'nün emir ve yasaklarına uyarak, elinden geldiği kadar helallere ve haramlara riayet edip, ibadetlerini de yerine getirerek bir ticaret hayatı sürdürürse namaz kılmak, oruç tutmak gibi ibadet yapmış ve sevap kazanmış olur. Rabbim böyle bir ticaret hayatını bütün kardeşlerimize nasip eylesin. Âmin...

ÖRNEK BİR TACİR (İMAM-I AZAMEFENDİMİZ)

İmam-ı Azam Efendimiz (Radiyellâhü Anh) büyük bir âlim olmakla beraber ticaretle de meşgul olurdu. Fakat ticarî işlerini vekili vasıtasıyla yürütüyor, kendisi de işinin daima helâl dairesi içinde yürümesi için onu kontrol ediyordu.

Ebu Hanife (Radiyellâhü Anh), bir tacir olarak aşağıdaki dört sığata sahip idi ki, bunlar insanlara yapılacak muamelelerle ilgilidir. Onu ilim adamları arasında olduğu gibi, tüccar arasında da üstün mertebeye çıkaran bu sıfatlar şunlardır:

- 1- Onun gözü tok ve gönlü zengindi. Gönül ve ruhları fakir kılan açgözlülük, onu asla istilâ edememişti.
- 2- Emanete son derecede riayetli ve kendisiyle ilgili olan her hususta nefsine hâkimdi.
- 3- O, müsamahalı ve cömert olup Allah (Celle Celâlühü) kendisini cimrilikten tamamen uzak kılmıştı.
- 4- Son derece dindar olup iyi muameleyi ibadet sayardı. Ayrıca o, çoğu zaman oruç tutar

8) İsra Suresi: 34

9) Buhari: 2287

10) İbn Mace: 2246

11) İbn Mace: 2247

ve gecelerini ibadetle geçirir, iyi muamelenin de bir ibadet olduğunu söylerdi.

Bu sıfatların tesiri, bilhassa Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh)'ın ticaret hayatında kendisini göstermiştir. O, tüccar arasında eşsiz bir kimse idi. Birçokları, ticaret hayatında onu Ebu Bekir Sıddık (Radiyahellâhü Anh)'a benzetirdi. Çünkü Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh) onun yolundan gider, malın kötülerini üstüne çıkarır, iyilerini de gizlerdi.

İmam-ı Azam Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh), alım ve satımında tam manasıyla emin bir tacirdi. Bir gün bir kadın, ipekli bir elbiselik getirmiş ve ona satmak istemişti. Ebu Hanife Hazretleri "Fiyatı kaçtır?" deyince, kadın;

"100 dirhemdir" dedi. Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh) de;

"Bu 100 dirhemden fazla eder, kaçta satarsın?" diye sordu. Kadıncağz da, yüz yüz artırarak 400 dirheme kadar çıkarttı. Yine Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh);

"Bu daha fazla eder" deyince, kadın:

"Benimle alay mı ediyorsun?" demekten kendini alamamıştı. Bunun üzerine Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh);

"Bir adam çağır da malının değerini söylesin" dedi. Kadın da bir adam çağırılmış ve nihayet bu elbiseliği 500 dirheme satın almıştı.

İmam-ı Azam Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh), çok dindar olduğu için uzak bir ihtimalle dahi olsa haram karıştığından şüphe ettiği şeylere karşı pek titizlik gösterirdi.

Rivayet edildiğine göre İmam-ı Azam Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh), ortağı Hafs bin Abdurrahman'ı bir defasında kumaş satmaya gönderirken, ona malda kusur bulunduğunu bildirmiş ve bunu satış zamanında müşteriye anlatmasını emretmiştir. Hafs bin Abdurrahman kumaş satmış, fakat müşteriye kusurlu olduğunu söylemeyi unuttuğu gibi, satın alan kimseyi de tanıyamamıştır. Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh), bu durumu öğrenince ücretin tamamını sadaka olarak vermiştir.

Bu büyük takvası sayesinde onun ticareti pek çok kazanç getirirdi. O da, bu kazancının bir kısmını fıkıh ve hadis ilimleriyle meşgul olanlara harcardı. Tarih-u Bağdat'ta zikredildiğine

göre Ebu Hanife (Radiyahellâhü Anh), yıllık gelirinin bir kısmını her sene biriktirir, onunla fıkıh ve hadis ilimleriyle meşgul olanların yiyecek, giyecek gibi ihtiyaçlarını temin ederdi. Sonra bu kazancından artan paraları da yine onlara verir ve; "Bunları da ihtiyaçlarınıza siz kendiniz harçayınız, bunun için yalnız Allah'a hamd ediniz. Çünkü ben size kendi malımdan bir şey vermiyorum, verdiğim şeyler Allah'ın malıdır" derdi.

Ebu Hanife Hazretleri helâlinden ve tertemiz bir hayat yaşamak için çok gayret ederdi. O, Allah'ın verdiği nimeti izhar etmek amacıyla giyimine kuşamına önem verir, en güzel kumaşlardan elbiseler diktirirdi. O, temiz ve güzel kıyafetli olup hoş kokular sürünürdü. Talebesi Ebu Yusuf, hocası hakkında; "O, ayakkabısına çok dikkat eder, ayakkabısının yırtık olduğu hiç görülmezdi" demiştir.

İmam-ı Azam Ebu Hanife Hazretleri, iş ve yaşayışında intizamlı bir insandı. Vakitlerinin çoğunu ilme, kalanını da işyeri ile evine ayırırdı. Talebesi Yusuf es-Semtî'den rivayet edildiğine göre Ebu Hanife, haftanın günlerini şöyle taksim ederdi:

✓ Cuma günleri talebe ve arkadaşlarına evinde ziyafet verir onlara türlü türlü yemekler sunardı.

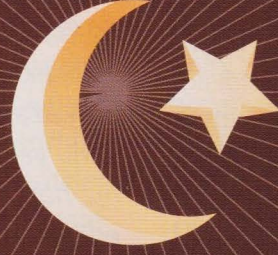
✓ Cumartesi günleri ihtiyaçlarını görür, ne ders meclisine ne de çarşıya uğrardı. O gün evini ve şahsî işlerini tanzim etmekle uğraşır.

✓ Diğer günler kuşluk vaktinden öğleye kadar çarşıda bulunur ve kalan vakitlerini de ders vermekle geçirirdi.

Sonuç olarak; İmam-ı Azam Efendimiz iyi bir tacirdi. Bununla beraber ilimden ve ibadetten asla geri kalmamıştır. Bizlerde o büyük İmam'ı örnek almalı, sadece dünya için değil, ahiretimiz için de çalışmalıyız.

Rabbim bizleri İmam-ı Azam gibi tüccarlardan, helale, harama hakkıyla riayet eden, kul hakkını bir an olsun zihninden çıkartmayan, ticaret yaparken de Rabbinin zikrinden gafil olmayan kullarından eylesin.

Rabbim yar ve yardımcımız olsun. AMÎN...



ISLAM



İRŞAD VE TEBLİĞ

EMR-İ BİL-MA'RUF VE NEHY-İ ANİ'L-MÜNKER (2)

Günümüzde en önemli mesele imanın kurtarılması, kalbin salâhının temin edilmesi, ma'şerî vicdanın imanla beslenip açlığının giderilmesi, gönüllerin itmi'nana ulaştırılması ve nesillerin ateşten kurtarılmasıdır. Bir kere de kalpler salâha erdi mi, artık salih ellerde çok müesseseler islah edilip, emniyetin, güvenin ve itmi'nanın kaynağı haline gelecektir. İman esaslarının ihmale uğradığı, dolayısıyla da kalplerin aç olduğu bir devirde, ilk önce bu hayati mes'ele üzerinde durulmalıdır. Nasıl aç insana önce baklava değil de, en muhtaç olduğu temel gıdalar, meselâ su ve ekmek verilir. Öyleyse her şeyden önce aç gönüllere; ruhları güçlendirip kalpleri kanatlandıracak olan Allah'a, Peygamber'e ve ahirete iman ile, Allah ve Peygamber sevgisi aşılmalıdır. Esasen bunlardan mahrum olan insanın ukbâsı gibi dünyâsı da karanlıktır. Huzur imandadır; öyleyse, insanımıza ve bilhassa gençlerimize huzur ve emniyet götürmeyi düşünüyorsak, onların gönüllerini imanla donat-

malı ve bu gönülleri muhabbet-i ilâhî ve zevk-i ruhanîye uyarlamalıyız.

Günümüz şartlarında irşâd, tebliğ ve mücadele vasıtası ilimdir.

Bir kaç asırdır kâfirin elinde Allah'ı inkâr vesilesi olarak bir silah gibi kullanılan fenleri dinî ilimlerle mezcedip, devrin mantık, kültür ve düşünce seviyesi içinde takdim etmek esastır.

Büyük İmam Gazâlî, bir devirde o devrin gerektirdiği mücadeleyi veriyor, müslümanlığı saran Eflâtunculuk, Aristoculuk ve Sokratizm'e karşı felsefenin sakat taraflarını ortaya koyan eserler te'lif ediyor, Yunan düşüncesini temelden sarsıyor, daha sonra da İhyâ'sını te'lif edip, mü'min gönüllere Muhammedî ruhu üflüyordu.

İmam-ı Rabbânî, Hindistan'da zuhur ettiğinde, bütün dinleri birleştirme gibi Hint felsefesinin te'siriyle ortaya çıkmış bir sürü cereyanla karşı karşıya kalıyor ve bir taraftan bu batıl akımlarla mücadele ederken, diğer yandan da bu cereyanların bir kısmının temsilcisi bulunan

Ali Ekber Şah'ın oğlu Âlemgir'e el atıyor ve Budaların, Brahmanların ülkesinde

Yıllar boyu müslümanlığın sesi ve soluğu haline geliyordu.

Tâbiin Devri'ne baktığımız zaman, derin bir zühd ve takva hareketi görürüz: Ebû Hanife, Esved, Alkame, Süfyan-ı Sevri, İbrahim Edhem ve Bısr-i Hafî gibi derinleştikçe derinleşenlerin devridir bu devir. Sonra bir dönem gelir, o dönemde tarikatlar ufûlelerini edâ eder ve gönüllere sonsuzdan meş'aleler yakar ve yığınlarda ebediyet düşüncesi mayalar. Bizim devrimizde ise manzara cidden korkunçtur. İmanda tahkik bağları çözülmüş, gelişen ilimler küfre götüren birer yol haline gelmiş; Fizik, Kimya, Tıp, Biyoloji vb. inkâr vesile yapılmış ve adetâ Allah'ın kudret ve iradesiyle yazdığı kâinat kitabı, Kelâmından gelen şeriatıyla zıt gösterilmeye çalışılmış ve bütün hakikatlar ters gösterilmiştir. Böyle bir devirde verilen mücadele de, pek tabii ki günümüzdeki yanlışlıkları giderici ve günümüzün dertlerine derman olucu evsafa olmalıydı ve öyle de oldu.

Demek ki, devrimiz ne Fatih ve Yavuz devri, ne kılıç ve top devri, ne de gönülleri sadece aşk ve ilhamla coşturma devridir. Devrimiz, müsbet ilimin yanında ilham, onun yanında da fikir ve kültür devridir. İnsanımız, ancak dört-beş buudlu melekler gibi, bu derinliklerin bütünü temsil edebildiği ölçüde çağını yakalayacak, onunla hesaplaşacak, ona söz dinletecek ve bu sayede de elenip gitmeyecektir. Yani, düşünce kadar ilhama, ilham kadar tecrübeye, tecrübe kadar aşka, heyecana, aşk u heyecan kadar da sisteme önem verecek, esbab dairesi içinde Müsebbibü'l-esbab'la münasebeti açısından bütün falsolara ve fiyaskolara kapalı kalmasını bilecektir. Milletimiz, Allah'ın inayetiyle bunu başaracaktır. Zira din ve iman bakımından dünyada hiç bir millette bulunmayan zengin, dolgun bir tarihî mirasımız ve kantarlarda tartılamayacak kadar ağır, kıymetli bir kültür hazinemiz vardır. Bu durumda, neden her ev bir dersane olmasın? Evet, hem okuyacağız, hem okutacağız; bütün memleket sathını bir mektep haline getirip, yediden yetmişe herkesi bu mektebin müdavim talebeleri yapacak ve kopan tarihî bağlarımızı belli bir şuurla birleştireceğiz.

Cehalet denen yüzkarasından mutlaka kurtulmalıyız:

“Oku” emriyle nazil olmaya başlayan Kur'ân, sık sık temas ettiğimiz gibi, bizden kâinat kitabının ve ayrıca bir kitap gibi insanın okunmasını ve bu kitapların okunmasında bize rehberlik yapan Hz. Muhammed Aleyhissalâtü vesselâm'ın da tanınmasını ister. İnsanın yaratılışındaki gaye budur. Bakacak, görececek, düşünecek, hergün beynine yeni yeni şeyler yükleyecek ve hep farklı iklimlerde seyahat edecektir o; çünkü budur ulaşması gereken ufuk. Bu ufka ulaşmanın yolu da, dinî ilimlerle müsbet fenlerin izdivacından geçer. Bu itibarla her mü'min, hem dinî, hem de müsbet ilimleri okuyup araştırmalı ve mutlaka ilimle ve irfanla mücehhez olmalıdır. İş yerinde, evde, dükkânda, yemekte, durakta, arabada ve yolda mutlaka okumalı, düşünmeli ve zamanın en küçük parçasını bile israf etmemelidir. Zira, boş bir insanın diğer insanlara verebileceği hiç bir şey yoktur. Fizik, Kimya, Astronomi, Tıp ve Botanik gibi ilimlerin en azından felsefesine, mantık ve düşünce temellerine ve ansiklopedik olarak fezlekelerine vâkıf değilsek, keza, hiç olmazsa aynı seviyede dinî ilimlerden haberimiz yoksa, bu takdirde başkalarına birşey anlatıp onları ikna etmek bir yana, dalâlet rüzgarlarına kapılıp gitmemiz bile mukadder olacaktır. O halde, topyekûn bir millet olarak kendimize gelmeli, bir seferberlik başlatmalı ve “cehalet denilen yüz karasından” kurtulmalıyız. Hemen burada şu noktayı da açıklığa kavuşturmakta yarar var: İlim, her şeyden önce kişinin kendisini ve Rabbini bilmesi demektir. Evet, gönül her zaman kafadan ilerde ve pratik hayat da laftan önde olmalıdır. Yoksa, hâmil-i esfârda ilim sadece bir yüktür.

Günümüz dertlerine deva olan kitaplar okunmalıdır:

İlim deyince karşımıza okuma, okuma deyince de neyi nasıl okuma problemleri çıkıyor. Herşeyden önce okunması hayatiyet ifade eden mevzûlar vardır. Kalbinden hasta olan, ya da kansere yakalanmış bir insanın tedavisinde kırık kolun alçıya alınması ya da damarlarından kan kaybeden hastaya penisilin tatbiki veyahut batmakta olan bir gemi kaptanının, tayfaların ellerine birer fırça ve boya tutuşturup, “şu direkleri boyayın” demesi ne ise, kalbî ve rûhî

hayatı adına kan kaybeden birinin, mide ve bağırsaklarıyla uğraşılması da aynı şeydir. Evet, bir toplumda Allah ve Rasûlü, Kur'ân ve İslâm bilinmiyor, düşünce hayatında şüpheler, tereddütler cirit atıyorsa, o zaman kalkıp o topluma içtimaî, iktisadî, siyasî doktrin ve prensipler ihtiva eden kitapları tavsiye etmemiz bir işe yaramayacak, zihin ve ruhlardaki hiçbir problemi çözemeyecektir. Felsefî ve benzeri eserler okuyarak, ya da sadece günlük gazete malûmatı, aktüel mes'elelerin yorumları veya eskilerin menkıbeleriyle, kafalarında ilim ve fikir adına pek çok tereddüt taşıyan insanların karşısına çıkmak, ağızdan dolma tüfekte makinalı tüfeğe karşı koymak gibidir. O halde, evveliyetle günümüzün dertlerine, neslimizin kalp ve vicdan hastalıklarına ve düşünce bo-

zukluklarına derman olacak kitaplar okunmalıdır.

Kendi mes'elelerimizi peynir-ekmek yeme kolaylığı içinde bilmek ve rahatça anlatabilecek hale gelmek mecburiyetindeyiz.

Kendi mes'elelerimizi ilimler yoluyla iyiden iyiye kavrayıp hazmederek, tıpkı bir koyunun yavrusuna süt verdiği gibi, biz de muhataplarımıza öyle hazmolmuş şeyler vermeliyiz; kuşlar gibi kusmuk verenlerden olmamalıyız.

Günümüzde okuyan, bilen ve düşünen insanlara karşı en müessir yol iknadır. Bu insanların kalplerine ihlâs, şefkat ve muhabbet tayfalarımızı göndermenin yanısıra, akıl, fikir ve mantıklarını da ikna' ile, onları müsbet ma'nâda doyurup, ruhlarına misafir olmaliyiz.

Bizim bütün mes'elelerimiz, akıl ve mantık muhakemesinde hep beraat etmiştir. Belki, burada hepsi için 'aklî' tabirini kullanmamız uygun olmayabilir ama yine de hepsi makûldür, mantıkîdir ve vahy ile müeyyedir. Peşin hüküm, şartlanmışlık, kibir ve gurur gibi perdelere takılıp kalmışlar için düşünceyi besleyen musluklardır ve fikrî terkiplere ulaşma kabiliyetlerini inkişaf ettirir. Öyleyse hakları, beraatin de ötesinde madal-yadır

Dine hizmet edenler, devrin şartlarını bilmeli ve topluma sırt çevirmemelidirler:

Bu vazifeyi yapanlar, devrin içtimâî şartlarını bilmeli ve hal-i hazır dünyânın durumunu da mutlaka kavramış olmalıdırlar. Evet bunlar, içinde yaşadıkları toplumun gersin-



de kalmamalı, ehl-i dalâletin gündemine tabi olmamalı ve yel gibi esip geçen, günlük, istikrarsız hâdiselerin tesirinde kalarak esas ve sabit vazifelerini ihmal etmemelidirler.

İrşâd ve tebliğ, cihad ve mücadele, ancak Efendimiz'in takip ettiği strateji bilinmekle isabetli ve tesirli olur.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in takip ettiği stratejinin bilinmesi için Mekke ve Medine dönemleri bütün yönleriyle çok iyi kavranmalıdır. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in Ashabıyla beraber olan hayat-ı seniyyeleri, Kıyamet'e kadar cereyan edecek bütün hâdiselerin mikro plânda yaşanması ve temsil edilmesi demektir. 13 yıllık Mekke döneminde Allah Rasûlü, bütün himmetini insanların imanlarını kurtarmaya, Cennet'e giden yolu göstermeye ve kalpleri hazırlamaya sarfetti. İman adına sağlam temellerin atılıp, kalp ve kafa tamirinin yapıldığı bu dönemde henüz tam manâsıyla teşekkül etmiş bir cemaat yoktu; zekat, oruç ve hacc, Mekke döneminde daha farz kılınmamıştı; hattâ, iman ile küfür arasında önemli bir esas ve Din'in direği, mü'minin miracı olan namaz, 23 yıllık Risalet'in üçte biri geçtikten sonra bi'setin 8'inci yılında farz kılınmıştı. İlk müslümanlar, 5-6 kişilik guruplar halinde Dâr'ül-Erkam'da bir araya geliyor ve her işlerinde fevkalâde tedbirli davranıyorlardı. Ebû Zer gibi müşriklerin ortasında 'Lâ ilâhe ill'Allah' diye haykıranların dövüldüğü

bu zamanda, Efendimiz onlara hep sabırla beklemelerini emrediyordu. Medine döneminde ise, iktisat ve içtimaiyata, hukuk ve muharebelere ait meselelerin gündeme geldiğini ve bir site devletin kurulma çalışmalarının başladığını görüyoruz. Bütün peygamberler için değişmeyen bu kanun, başka hiçbir devirde de değişmeyecektir.

geçmiştir ki, ömürleri boyunca ısrarla Hakkı anlatmalarına ve tebliğde bulunmalarına rağmen, sadece bir-iki kişi ümmetleri olmuştur. Bunun gibi, biz de ömür boyu anlatsak ama kimse hüsn-ü kabul göstermese, biz yine vazifemizi yapmış oluruz. Şu kadar ki, "acaba ihlâssızlığımızdan mı böyle oluyor; içimizde bir bozukluk mu var?" diye ken-



Son nefesimize kadar ihlâsla anlatmak bizden, hidayet ise Allah'tandır.

Bize düşen vazife, ancak tebliğdir (Mâide, 5/59).

Hatırlatır, nasihat eder, fakat zorlamayız; (Gâşiye, 88/21)

Sevdiğimizizi bile, ne kadar yürekten istersek isteyelim hidayet edemez; (Kasas, 28/52) **ve sadece Cenâb-ı Hakk'ın lûtfuyla hidayetlerine vesile olabiliriz** (Şûrâ, 42/52);

Allah'a karşı da sû-i edep olacağından, iş ve hizmetlerimizi neticeye bina etmeyiz.

Öyle peygamberler gelip

dimizi hesaba çekmekten de geri kalmayız. Bir de, "acaba teknik bir hata mı ettik" diye düşünür, varsa düzeltmeye çalışırız. Yoksa, "ben bir şey anlatır anlatmaz hemen insanlar gelecek" şeklinde düşünmek ihlâssızlıktan başka bir şey değildir. İhlâsla kalbin ta derinliklerinden uzay boşluğuna bırakılan herhangi bir söz, bir de bakarsınız hiç ummadığınız bir anda binler yüzbinler filiz vermiştir.

Muhterem okuyucularım ne dersiniz? İrşad çalışmaları için hala duracak mıyız? Bir yerden başlamak gerekmez mi?

Selam ve Dua ile...

Devam Edecek



DUALAR VE ZİKİRLER

NÂFİLE NAMAZLAR

CEMÂZİYELÂHIR AYININ NAMAZLARI

Cemâziyelâhir ayının ilk gecesi (3 Mayıs Salı 4 Mayıs Çarşambaya bağlayan gece) kolayca gelen sûrelerle iki rekat namaz kılınır, namaz bitirildikten sonra çokça istiğfarda bulunulur.

Cemâziyelâhir ayının onuncu gecesi (12 Mayıs Perşembeyi 13 Mayıs Cumaya bağlayan gece) altı selamla on iki rekat kılınır, her rekatta Fâtihâ'dan sonra Kureyş Sûresi bir kere okunur.

Namaz bitiminden sonra Yûsuf Sûresi okuyanı **Allâh-u Te'âlâ** o sene geçim darlığından korur ve âhir zamanın sıkıntılarından muhafaza buyurur. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:54)

HAFTA GECELERİNİN NÂFİLE NAMAZLARI

İmâm-ı Gazâlî (Rahimehullâh)ın beyânı vechile; her gecenin ve her günün müstakil bir namazı vardır.

ÇARŞAMBA GECESİ

(Salı Çarşambaya Bağlayan Gece) NAMAZI

Fâtıma (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Her kim çarşamba gecesi iki rekat namaz kılıp birinci rekatta Fâtîha'dan sonra Felak Sûresi'ni on kere, ikincisinde Fâtîha'dan sonra Nâs Sûresi'ni on kere okuyup, selamdan sonra da on kere istiğfar, on kere salevât-ı şerîfe getirirse, her kat semâdan yetmiş bin melek iner ve kıyâmete kadar onun sevabını yazarlar.” (İmâm-ı Gazâlî, el-İhyâ, 1/583; Zebîdî, el-İthâf, 3/380)

Hazreti Fâtıma (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Her kim çarşamba gecesi üç selamla altı rekat namaz kılıp, her rekatta Fâtîha'dan sonra:

﴿قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِإِذْنِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

‘(Habîbim!) **de ki: ‘Ey mülkün Mâliki olan Allâh! (Saltanat ve) mülkü dilediğine verirsin, dilediğinden de mülkü çekip alırsın!**

Dilediğini (dünyada yâhut âhirette veya her ikisinde de yardım ve tevfiğine mazhar kılarak) **aziz** (ve değerli) **edersin, dilediğini de** (iki cihanda rezîl-ü rüsvay ederek) **zelil** (ve alçak) **edersin!**

Bütün hayırlar (ve şerler) **ancak Senin** (kudret) **elindedir** (ki, onun mâhiyeti kullarca mâlum değildir). **Şüphesiz ki Sen** (güçlü veya âciz kılma, yüceltme ya da alçaltma dâhil) **her şeye** (hakıyla gücü yeten bir) **Kadîr’sin!”** (Âl-i ‘Imrân Sûresi:26) **âyet-i kerîmesini okuyup, namazdan sonra da yetmiş kere:**

«جَزَى اللهُ سَيِّدَنَا مُحَمَّدًا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنَّا مَا هُوَ أَهْلُهُ.»

‘Allâh-u Te’âlâ Efendimiz Muhammed Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem’i bizim tarafımızdan lâyük olduğu şekilde mükâfatlandırırsın’ derse yetmiş senelik günahı bağışlanır ve kendisi için ateşten kurtuluş beraatı yazılır.” (İmâm-ı Gazâlî, el-İhyâ, 1/583; Zebîdî, el-İthâf, 3/380)

ÇARŞAMBA GÜNÜ NAMAZI

İdris el-Havlânî (Radiyallâhu Anh)ın **Mu’âz ibni Cebel** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet ettiğine göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Her kim çarşamba günü güneş yükseldiği zaman on iki rekat namaz kılar, her rekatta Fâtiha ve Âyete’l-Kürsî’yi birer kere, İhlâs ve Felak-Nas sûrelerini de üçer kere okursa, Arş’ın yanındaki bir münâdî:

«يَا عَبْدَ اللهِ! اسْتَأْنِفِ الْعَمَلَ فَقَدْ غَفِرَ لَكَ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ.»

‘Ey Allâh’ın kulu! Geçmiş günahların affolundu, artık amel etmeye yeniden başla’ diye nidâ eder.

(Eğer bu namazı kılıp, yukarıda anlatılanları yaparsan) **Allâh-u Te’âlâ senden ka-** bir azâbını, onun darlık ve zulmetini (karanlığını) **kaldırır. Senden kıyâmetteki sıkıntıları da kaldırır ve o gün kendisi için defterine bir peygamber sevabı yazılır.”** (İmâm-ı Gazâlî, el-İhyâ, 1/579; Zebîdî, el-İthâf, 3/375)

YAZILMASI TALEB EDİLEN DUALAR

İMÂM ZEYNEL ÂBİDÎN (RADIYALLÂHU ANH)IN HICR-İ İSMÂ’ÎL’DEKİ DUASI

Tâvus (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Bir gece Hicr-i İsmâ’îl’e girdim, bir de bak-tım ki **Ali ibni Hüseyin** (Zeynel Âbidîn) (Radiyallâhu Anh) Hicr’e geldi ve bir miktar namaz kıldı, sonra uzun süre secde etti.

O zaman ben kendi kendime: ‘Nübüvvet hânesinden olan mübârek bir zat! Mutlaka onun ne dua ettiğine kulak vereceğim’ dedim. Sonra ondan:

«عُبَيْدُكَ بِفِنَائِكَ، مَسْكِينُكَ بِفِنَائِكَ، سَائِلُكَ بِفِنَائِكَ، فَقِيرُكَ بِفِنَائِكَ.»

‘Kulcağızın Senin avlundadır. Senin yoksulun Senin kapındadır. Dilencin Senin sahandadır. Muhtâcın Senin alanındadır (kalbimdeki muradımı ihsan eyle)!’ duasını işittim.

Allâh-u Te‘âlâ’ya yemin olsun ki; ne talep ettiysem ve hangi bir sıkıntıda bu duayı yaptırısam mutlaka **Allâh-u Te‘âlâ** o sıkıntıyı benden açmıştır.” (Mümin eş-Şeblencî, Nûru’l-*absâr fî menâkıbî âli beyti’l-Muhtâr*, sh:327)

CA‘FER-İ SÂDİK (RADIYALLÂHU ANH)IN, MURADIN HÂSIL OLMASI İÇİN ÖĞRETTİĞİ DUA

Rivayet olduğuna göre **Ca‘fer-i Sâdik** (Radiyallâhu Anh) kölesi **Nâfid** (Radiyallâhu Anh) a: “Ey **Nâfid**! Bir işinin olması husûsunda bir mektup yazdığın zaman, kâğıdın başına şu kelimeleri yaz:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، وَعَدَّ اللَّهُ الصَّابِرِينَ الْمَخْرَجَ مِمَّا يَكْرَهُونَ وَالرِّزْقَ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُونَ جَعَلْنَا اللَّهُ وَإِيَّاكُمْ مِنَ الَّذِينَ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ.»

‘Rahman ve Rahîm olan **Allâh**’ın adıyla! **Allâh-u Te‘âlâ** sabredenlere istemedikleri her şeyden kurtuluş ve ummadıkları yerden rızık vaad etmiştir.

Allâh-u Te‘âlâ bizi ve sizi korkudan ve üzüntüden kurtarılmış kullarından eylesin” demiş, kölesi **Nâfid** (Radiyallâhu Anh) da: “Ben her zaman böyle yapardım ve isteklerim gerçekleşirdi” diye anlatmıştır. (Mümin eş-Şeblencî, Nûru’l-*absâr fî menâkıbî âli beyti’l-Muhtâr*, sh:344)

ZÂLİMİN HELÂKİ İÇİN CA‘FER-İ SÂDİK (RADIYALLÂHU ANH)IN YAPTIĞI BİR DUA

Rivayet olduğuna göre; **Dâvud ibni Alî** adında birisi **Ca‘fer-i Sâdik** (Radiyallâhu Anh)ın âzadlı kölesi olan **Me‘lâ ibni Hüseyin**’i öldürüp, malını aldı. Bu haber **Ca‘fer-i Sâdik** (Radiyallâhu Anh)a ulaştınca, evine girip sabaha kadar ibadetle meşgul oldu.

Seher vaktinde dua ederken kendisinden:

«يَا ذَا الْقُوَّةِ الْقَوِيَّةِ، يَا ذَا الْمِحَالِ الشَّدِيدِ، يَا ذَا الْعِزَّةِ الَّتِي كُلُّ خَلْقِكَ لَهَا ذَلِيلٌ اِكْفِنَا هَذِهِ الطَّاعِيَةَ وَانْتَقِمْ لَنَا مِنْهُمْ.»

“Ey güçlü kuvvet sahibi! Ey şiddetli kuvvet sahibi! Ey bütün yaratıkların, karşısında zelim duruma düştüğü yüce izzet sahibi!

Şu azgına karşı bize kâfî gel ve onlardan bizim intikamımızı al” diye dua ettiği işitildi. Bu duayı ettikten sonra: “**Dâvud ibni Alî** âniden öldü” diye yollarda bağırtılar duyuldu. (Mümin eş-Şeblencî, Nûru'l-ebşâr fî menâkibi âli beyti'l-Muhtâr, sh:343)

CA'FER-İ SÂDİK (RADIYALLÂHU ANHI), KENDİSİNİ ÖLDÜRMEK İSTEYEN HALİFE MANSUR'DAN KURTARAN DUA

Naklolunduğuna göre **Halîfe Mansur**'a birisi **Ca'fer-i Sâdik** (Radiyallâhu Anh)ı ihbar etmiş, o da onu çağırarak kendisine ağır hakaretler ettikten sonra: “Ben seni öldürmezsem, **Allâh** da beni öldürsün” demiş.

Bunun üzerine **Ca'fer-i Sâdik** (Radiyallâhu Anh) kendisini şikâyet eden kişiyi çağırmasını istemiş, adam geldiğinde ona: “Benim halîfenin aleyhine hareketler yaptığıma dâir yemin et” demiş, adam da **Allâh**'ın sıfatlarını sayarak yemin etmeye başlayınca **Ca'fer-i Sâdik** (Radiyallâhu Anh):

“**Allâh**'ın sıfatlarında bağışlama ve acele etmeme gibi vasıflar da var, onun için böyle değil de: ‘Eğer **Ca'fer** böyle yapmadıysa **Allâh**'ın gücünden ve kuvvetinden sıyrılıp, kendi gücüne ve kuvvetime sığındım diyeceksin” demiş.

Adam kendisinin yalancı olduğunu bildiği için bu şekilde yemin etmekten imtinâ etmişse de halîfenin ters bakışından çekinerek bu yemini yapmış fakat kısa bir zaman içerisinde ayağını yere vurarak ölüp düşmüş.

Bu durumu gören halife adamın leşini dışarı attırdıktan sonra **Ca'fer-i Sâdik** (Radiyallâhu Anh)a çok iltifatlarda bulunmuş ve kendisine yüklü miktar câizeler ihşanda bulunmuş.

Halîfenin huzurundan ayrıldığında onu huzura çağırın **Rabi'** isimli zat: “Halîfe size öfkelenildiği zaman bir şeyler okuyarak dudağınızı kırırdatıyordunuz, o öfkelenince ne okuyordunuz da onun öfkesi hemen diniyordu?” diye sorduğunda, o: “Dedem **Hüseyn**'in duasını okuyordum” diyerek aşağıda yazılan duayı zikretmiştir.

«يَا اللَّهُ يَا عُدَّتِي عِنْدَ شِدَّتِي وَيَا عَوْنِي عِنْدَ كُرْبَتِي، أُحْرُسُنِي بِعَيْنِكَ الَّتِي لَا تَنَامُ، وَاكْفُنِي بِرُكْنِكَ الَّذِي لَا يُرَامُ، وَارْحَمْنِي بِقُدْرَتِكَ عَلَيَّ، فَلَا أَهْلِكَ وَأَنْتَ رَجَائِي، اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَكْبَرُ وَأَجَلُّ وَأَقْدَرُ مِمَّا أَخَافُ وَأُحْذَرُ، اللَّهُمَّ بِكَ أَدْرَأُ فِي نَحْرِهِ وَأَسْتَعِيدُ مِنْ شَرِّهِ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Ey **Allâh**! Ey zor zamanımdaki hazırlığım! Ey sıkıntılı ânımda yardımım!

Uyumayan o (kudret) gözünle beni koru. Yıkılması kastedilemeyen o sağlam direğinle beni himâye et. Sen bana her şeyi yapmaya kâdir iken bana acı ki, Sen benim umûdumken ben helak olmayayım.

Ey **Allâh!** Şüphesiz Sen benim korktuğum ve sakındığım her şeyden daha büyük-sün, daha yücesin ve daha kudretlisin.

Ey **Allâh!** Seni(n etkisiz kılma gücünü) onun göğsüne dayıyorum, şerrinden de (Sana) sığınıyorum.

Şüphesiz Sen hakkıyla gücü yetensin.” (Mümin eş-Şeblencî, Nûru'l-ebşâr fî menâkıbı âli beyti'l-Muhtâr, sh:341-343)

ÇOCUK İSTEYENLERİN OKUYACAĞI ÂYETLER

Cinsî münâsebetten evvel avret yerini açmadan Enbiyâ Sûresi'nin 87. ve 88. âyet-i kerîmeleri üç kere okunur. Bu âyet-i kerîmeler de şunlardır:

﴿وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿۸۷﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنجِي الْمُؤْمِنِينَ ﴿۸۸﴾﴾

(Abdülhâdî el-Harse, el-Edviyetü'l-ilâhiyye ve'l-Ed'iyetü'n-Nebeviyye, sh:215)

ŞEYTAN GÖRÜLDÜĞÜNDE VEYA ŞEYTANDAN KORKULDUĞUNDA OKUNACAK DUA

Allâh-u Te'âlâ (bu konu hakkında) bir âyet-i kerîmesinde: **“Eğer gerçekten şeytandan sana en ufak bir vesvese gelip çatarsa, (ondan kurtulmak için) hemen Allâh'a sığın! Şüphesiz ki O, (senin sığınmalarını hakkıyla işiten bir) Semî'dir; (ne halde olduğunu çok iyi bilen bir) Alîm'dir”** (A'râf Sûresi:200) buyurmuştur.

Diğer bir âyet-i kerîmesinde de: **“(Habîbim!) sen Kur'ân okuduğunda Biz seninle, âhirete inanmamakta bulunan o kimselerin arasına örten bir perde/ (onların göremediği) örtülü bir perde/ koyarız”** (İsrâ Sûresi:45) buyurmaktadır.

Öyleyse önce şeytandan **Allâh-u Te'âlâ**'ya sığınmak, sonra Kur'ân-ı Kerîm'den bir miktar okumak gerekmektedir.

Ebu'd-Derdâ (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Bir keresinde **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ayağa kalktı ve namaza durdu. Biz kendisini önce:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْكَ.»

‘Sen(in şerrin)den **Allâh-u Te'âlâ**'ya sığınırım’ derken, ardından da üç kere:

«أَلْعَنُكَ بَلْعَنَةِ اللَّهِ.»

‘Seni **Allâh-u Te'âlâ**'nın lânetiyle lânetliyorum’ derken işittik.

O sırada da **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) elini bir şeye uzatır gibi elini açtı. Namazı bitirince: ‘Yâ **Rasûlellâh!** Bundan önce, söylediğini duymadığımız bir şeyi namazda söylediğini işittik, bir de elinizi açtığınızı gördük’ dediğimizde, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*):

‘Allâh-u Te‘âlâ’nın düşmanı İblis, yüzüme atmak için bir ateş parçası ile geldi. Ben üç defa:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْكَ.»

‘Sen(in şerrin)den Allâh-u Te‘âlâ’ya sığınırım’ dedim. Sonra da üç kere:

«أَلْعَنُكَ بِلَعْنَةِ اللَّهِ التَّامَّةِ.»

‘Seni Allâh-u Te‘âlâ’nın noksansız lânetiyle lânetliyorum’ dedim.

O üç kere duraklayıp geri çekildi. Sonra ben onu yakalamak istedim. Vallâhi kardeşim Süleyman’ın (cinlere kendisinden sonra kimsenin hükmedememesi hakkındaki) **duası olmasaydı, o İblis sabaha bağlanmış vaziyette çıkacaktı da, Medîne halkının çocukları onunla oynayacaktı’** buyurdu.” (*Müslim, no:1239, Mesâcid:9, 2/72; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:9, sh:111*)

(Ezkâr kitabının müellifi olan İmâm-ı Nevevî (*Rahimehullâh*) şöyle demiştir:)

Ben derim ki; şeytanla (yâhut onun vesvesesiyle) karşılaşma halinde ezan okumak uygun olur. Çünkü **Süheyl ibni Ebî Sâlih** (*Radiyallâhu Anh*)ın şöyle anlattığı rivayet edilmiştir:

“Babam (Ebû Salih), beni Hârise oğullarına gönderdi. Yanımızda da bir arkadaşımız yâhut bir kölemiz vardı. Arkadaşımıza duvar arkasından biri, adını vererek seslendi. Yanımdaki arkadaş dönüp duvarın üzerinden baktı fakat bir şey göremedi.

Ben bu olayı babama anlatınca o: ‘Senin böyle bir şeyle karşılaşacağını bilseydim, seni göndermezdim. Ancak sen bir daha böyle bir ses işitirsen ezan oku.

Çünkü ben **Ebû Hureyre** (*Radiyallâhu Anh*)ın rivayetiyle **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in: **‘Ezan okunduğu zaman şeytan dönüp kaçır’** buyurduğunu işittim” dedi. (*Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:9, sh:111*)

İNSANIN KENDİSİNİ YENİK DURUMA DÜŞÜREN BİR ŞEY KARŞISINDA OKUYACAĞI DUÂ

Ebû Hureyre (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Kuvvetli olan mümin, zayıf müminden daha hayırlıdır ve Allâh-u Te‘âlâ’ya daha sevimlidir. Bununla beraber her birinde hayır vardır. Sen kendine fayda vereni iste ve Allâh-u Te‘âlâ’dan yardım dile, asla âcizlik gösterme.

Başına bir iş gelirse: 'Ben şöyle yapmış olsaydım, şöyle olurdu' deme. Ancak:

«قَدَّرَ اللَّهُ وَمَا شَاءَ فَعَلَ.»

'Allâh-u Te'âlâ takdir etti ve dilediği oldu' de. Çünkü: 'Eğer' sözü şeytana kapı açar.” (Müslim, no:6945, Kader:8, 8/56; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'ârizât:10, sh:112)

'Avf ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre;

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) iki adam arasında (bir dava için) hüküm verdi. Aleyhine hüküm verilen adam geri giderken dönünce: **“Allâh-u Te'âlâ bana yeter, o ne güzel vekildir”** dedi.

Bunun üzerine **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

“Allâh-u Te'âlâ âcizliği kötüler; ancak sen tedbirli ol (gayretli ol, bir işe devam edebileceğin nispette giriş). Bir iş sana gâlip geldiği zaman:

«حَسْبِيَ اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ.»

'Allâh-u Te'âlâ bana yeter, o ne güzel vekildir' de” buyurdu. (Ebû Dâvûd, no:3629, Akziye:28, 3/348; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'ârizât:10, sh:112)

ZOR BİR İŞLE KARŞILAŞINCA OKUNACAK DUA

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) (kolay gelmesini istediği bir iş hakkında) şöyle buyurmuştur:

«اللَّهُمَّ لَا سَهْلَ إِلَّا مَا جَعَلْتَهُ سَهْلًا، وَأَنْتَ تَجْعَلُ الْحَزْنَ إِذَا شِئْتَ سَهْلًا.»

“Ey Allâh! Senin kolay kıldığından başka bir kolay yoktur.

Sen dilediğin zaman, zor (sert ve katı) olanı kolay ve yumuşak yaparsın.” (İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:350, 2/168; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'ârizât:11, sh:112)

GEÇİM SIKINTISINDA OKUNACAK DUA

İbni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Birinize geçim işi zor gelince, evinden çıktığı zaman şöyle demesine mâni olan nedir (neden bu duayı okumaz)?!:

«بِسْمِ اللَّهِ عَلَى نَفْسِي وَمَالِي وَدِينِي، اللَّهُمَّ رَضِّنِي بِقَضَائِكَ، وَبَارِكْ لِي فِيمَا قَدَّرَ لِي حَتَّى لَا أَحِبَّ تَعْجِيلَ مَا أَخَّرْتَ وَلَا تَأْخِيرَ مَا عَجَّلْتَ.»

'Nefsim, malım ve dinim üzerine Allâh'ın adını okurum.

Ey Allâh! Beni Senin kazâna (hükmüne) razı kıl ve hakkımda takdir edilen şeyleri bana mübârek kıl ki, geciktirdiğini acele göndermeni, peşin verdiğini de geciktirmeni istemeyeyim.” (İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:349, 2/166; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'ârizât:12, sh:112)

ÂFETLERİ DEFETMEK İÇİN OKUNACAK DUÂ

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Allâh-u Azze ve Celle hangi bir kula; ehli, malı ve çocuğu hakkında bir nimet verir de, o kul:

«مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ.»

'Allâh-u Te'âlâ'nın dilediği olur, kuvvet ancak Allâh'ın yardımıyla'dır' derse, artık o kul onlar hakkında ölümden başka bir âfet görmez (yani ehlinin ve çocuğunun ancak öldüğünü görürse görür, onlar hakkında başka bir belâyaya şahit olmaz).” (İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:356, 2/177; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-'ârizât:13, sh:112)

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

ON YEDİNCİ İSM-İ ŞERÎF «أَلَوْهَابُ» İSM-İ CELÎLİ

Mâu'l-Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «أَلَوْهَابُ» ism-i şerîfi “Hibe” kökünden gelmektedir.

Bu da geçmiş her hangi bir sebebe bağlılık, hak ediş, karşılık veya mükâfat olmaksızın ihsân etmek ve bağışlamak demektir.

Zaten her hangi bir karşılık beklemeksizin ihsan edip, bağışlamak ancak **Allâh-u Te'âlâ** hakkında düşünülebilir, çünkü fânî olan her iyilik sahibi mutlaka iyilik yaptığı kişiden bir karşılık beklemektedir.

Bu ism-i şerîfin mübâlağa sîğası üzere zikredilmesinde ise **Allâh-u Te'âlâ'nın** kullarına olan bahşiş ve ihsanlarının devamlı olduğuna işaret vardır.

Çünkü «أَلَوْهَابُ» ism-i şerîfi: “İhsânı çok olan, hazineleri hiç tükenmeyen, her hangi bir sebep veya karşılık olmaksızın dilediğine bolca nîmetler bahşeden Zât” demektir.

Yine bu ism-i şerîfin manası hakkında: “Kuluna nîmetlerini bolca veren, bereketleri, lütufları ve kullarına yönelmesi çok olan Zât” da denilmiştir.

O **Vehhâb Te'âlâ** ki, kullarına istemedikleri kadar nîmetler yağdırır ve hiçbir halde kullarından bahşişlerini kesmez.

Vehhâb olan Zât, öyle bir Zât'tır ki; sana her hangi bir vesîle veya sebep olmaksızın nîmetlerini verir, ihsan eder.

Birisinin karşılık beklemezsizin başkalarına bahşış ve ihsân etmesi çok olduğu takdirde ona, "Cevâd" ve "Vehhâb" denilir ki, bunlar ile hakîki manada ancak **Allâh-u Te'âlâ** sıfatlanabilir. Çünkü gerçekte "Mâlik" sadece **Allâh-u Te'âlâ**'dır.

Allâh-u Te'âlâ'nın Vehhâb olduğunu bilen kul nîmetlerine şükreder, rahmetini dâimâ ümit eder ve isteyeceği şey kendisine büyük gelmez.

Kulun bu ism-i şerîf ile ahlaklanması ise şöyle değerlendirilebilir; hakîki manada hiçbir kulun hibede bulunması düşünülemez.

Zira bir kişi bir işi yapmayı yapmamaya tercih etmedikçe o işe atılmaz. Ona bunu tercih ettiren ise mutlaka nefsî bir arzusu (veya dünyalık bir işini gördürmesi) olur.

Ancak sahip olduğu her şeyi hatta rûhunu **Allâh-u Te'âlâ**'nın rızası için harcayan ve bunun yanında cennet nîmetlerine kavuşmak, cehennem azâbından korunmak veya kullardan peşin veya sonra gelecek olan her hangi bir şey hakkında beklenti taşımayan kişi **Allâh-u Te'âlâ**'nın bu sıfayıyla ahlaklanmaya elverişli olur.

Allâh-u Te'âlâ'nın nîmetlerine şükretmesi yönünden ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın, kullarına karşılık beklemezsizin iyilik yapması bakımından kulun bu ism-i şeriften nasîbi ise; **Allâh-u Te'âlâ**'dan utanarak, O'nun kuluna karşılıksız olarak verdiği nîmetini O'nun razı olmadığı ve emretmediği işlerde kullanmamasıdır.

Kulun bu ism-i şerîfle nasiplenmesinin diğer bir yönü de **Ebû Bekr es-Siddîk** (Radiyallâhu Anh)a benzemesidir.

Şöyle ki o, İslam uğrunda birçok malını getirip **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e verince, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kendisine: "**Âilen için geriye ne bıraktın?**" diye sormuş, o da: "**Allâh'ı ve Rasûlü'nü!**" cevabını vermişti.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsna, sh:48-49; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsna, sh:25-26; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:323; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:504-505)

«أَلَوْهَابُ» İSM-İ CELİLİNİN HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfin zikrine devam eden kişinin, **Allâh-u Te'âlâ** rızasını bol, geçimini geniş ve kolay eder. Maddî ihtiyaçlarından kurtulur.

2) Bu ism-i şerîfi çokça zikreden zengin olur, **Allâh-u Te'âlâ** tarafından kabul görür, ayrıca heybetli ve şerefli olur.

Her kim kuşluk namazının son secdesinde bu ism-i şerîfi kırk (diğer bir rivayette on dört) kere okumaya devam ederse, o kişide bu haller hâsıl olur.

Nitekim şu kıssa da bunu destekler niteliktedir: **Şiblî** (Rahimehullâh), **Ebû Ali es-Sekafî** (Rahimehullâh)ın bir arkadaşına, kendisinin **Allâh-u Te'âlâ**'nın isimlerinden hangi ismi daha çok zikrettiğini sorunca, o kişi: "«أَلَوْهَابُ» ism-i şerîfi" diye cevap verdi.

Bunun üzerine **Şiblî** (Rahimehullâh): “Bundan dolayı malı-mülkü çok oldu” dedi.

3) Mal-mülk husûsunda bereket için:

«يَا كَرِيمُ يَا وَهَّابُ يَا ذَا الطَّوْلِ»

zikrine devam edilirse, biiznillâh çok bereket hâsıl olur.

4) Bu ism-i şerîf “Kâfî” ism-i şerîfiyle birlikte:

«يَا وَهَّابُ يَا كَافِي»

şeklinde zikredilirse her konuda bereket hâsıl olur.

5) Bu ism-i şerîfin duanın kabul olması için tecrübe edilen hâssalarından biri de:

«اللَّهُمَّ هَبْ لِي مِنْ رَحْمَتِكَ مَا لَا يُمَسِّكُهُ أَحَدٌ غَيْرُكَ»

“Ey **Allâh!** Bana rahmetinden öyle şeyler bağışla ki, onu Senden başka kimse tutamasın” zikrinin altı kere okunmasıdır.

6) İmânı muhafaza etmek için de:

﴿رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ﴾

“Ey Rabbimiz! Bizi hidâyet buyurduktan sonra kalplerimizi (haktan) **kaydırma ve bize tarafından bir rahmet bahşet** (ki, hakta sebata muvaffak olalım ve günahlarımızdan kurtulalım)!”

Şüphesiz ki (karşılık beklemeden bolca bağış yapan) **Vehhâb Sensin, ancak Sen!**” (Âli ‘Imrân Sûresi:8) âyet-i kerîmesi her farz namazdan sonra yedi kere okunur.

Üstâdımız **Hacı Mahmud Efendi Hazretleri**, şeyhi **Ali Haydar Efendi Hazretleri**’nin emriyle bu duayı çok okurlar, özellikle namaz bitiminde selam vermeden önce tilâvet ederler.

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:26; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:323; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:49; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:25-26; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:505; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, sh:1/71)

ERBA'İN-İ İDRÎSİYYE ON DÖRDÜNCÜ İSM-İ ŞERÎF

«يَا كَافِي الْمَوْسِعِ لِمَا خَلَقَ مِنْ عَطَايَا فَضْلِهِ، يَا كَافِي.»

“Ey tüm yarattıklarına fazl-u kereminin bağışlarından genişlik yapan ve her şeye yeterli olan Allâh! Ey Kâfî!”

BU İSM-İ ŞERİFİN BÂZİ HAVÂSSİ

1) Her kimin bir şahıstan isteği ne derecede büyük olursa olsun, bu ism-i şerîfi ipekten bir şey üzerine misk, zâferan (safran) ve gül suyuyla yazsın.

Sonra bu ipek parçasını isteği olduğu şahsın duvarının dibine gömsün ve o şahsa yönelsin. Eğer böyle yaparsa isteği **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hâsıl olur.

Eğer ipek bulunmazsa bu ism-i şerîfi bir cam parçası üzerine yine misk, zâferan ve gül suyuyla yazıp, ardından tatlı suyla bu yazıyı bozup o sudan bir yudum içsin ve kalanını o şahsın duvarının üzerine serpsin.

Daha sonra da o kişiye yönelsin. **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o isteği hâsıl olur.

2) Bir şahıs tarafından kendisine maddî menfaatler isâbet etmesini isteyen kişi bu ism-i şerîfi ceylan derisi üzerine misk ve zâferanla yazıp, bu deriyi o kişiyi kapısının eşiğinin üstüne koyar.

Sonra iki rekat namaz kılar, her rekatta Fâtiha'dan sonra üç kere Duha Sûresi'ni okursa, secdeye varınca duaları kabul eden **Allâh-u Te'âlâ**'dan isteklerini diler, ardından bu ism-i şerîfi elli kere zikrederse her istediği olur, hatta toprağa dokunsa altın olur.

Allâh-u Te'âlâ'nın razı olduğu şeylerden her hangi bir şey ne zaman aklına gelse o isteği çabucak hâsıl olur.

3) Her kim devlet sahibinden büyük bir nîmete ulaşmak isterse, bu ism-i şerîfi iki satır halinde bir kâğıda yazsın, ancak bu işi yapmasının ayın kova burcunda olduğu zamana denk gelmesine dikkat etsin.

Sonra o yazılı kâğıdı güneşe çıkarıp bir miktar suyun içine koysun, sonra o sudan bir yudum içsin, kalan suyu da işi düştüğü adamın evinin kenarlarına serpsin. İşte bunu yapanın **Allâh-u Te'âlâ** inşâallâh bütün hâcetlerini tüm yönleriyle görür.

4) Bu ism-i şerîfle dua edip bunu çokça zikreden kişi **Allâh-u Te'âlâ**'dan veya kullarından her ne isterse biiznillâhi Te'âlâ onu elde eder.

Bu ism-i şerîf "ed-De'vatü'l-atâiyye" yani "**Allâh-u Te'âlâ**'nın bahşış ve ihsanlarının duası" diye isimlendirilir.

Bu ism-i şerîfle dua edenler ilk başta **Allâh-u Te'âlâ**'nın mağfiret ve rahmet bahşişlerini elde eder, sonunda ise bütün nîmetler kendisine verilir.

Bununla amel eden öyle bir nîmetlenmiş olur ki, âhiretteki hesaptan kurtulur, cennetteki ehline sürûr içerisinde döner, kabir, mahşer ve sıratın tehlikelerinden ve azaplarından kurtulur. Hatta bazı günahkârlar hakkında şefaathî bile olur.

Ayrıca nîmetlerin en büyüğü olan **Allâh-u Te'âlâ**'nın cemâlini cennette müşâhede etme şerefiyle de şereflenir ki, onun gireceği özel cennette hûri ve köşk bulunmaz lâkin Muktedir Padişâh'ın huzûrunda **Rabb**imizin rıza üzere tecellîsi bulunur.

Tüm peygamberler (*Salevâtüllâhi alâ Nebiyyinâ ve Aleyhim Ecma'în*) kendisine rahmet nazarıyla bakarlar, bu zat evliyâ-i kirâm (*Radiyallâhu Anhüm*) hazarâtına da çok yakın olur. Lâkin bunlara kavuşmak için her senenin bir günü bu ism-i şerîfi yedi bin kere okuması gerekir. **Allâh-u Te'âlâ** cümlemizi bu nîmetlerle müna'am eylesin. Âmîn!

5) Her kim bu ism-i şerîfi, yarısını gece, yarısını da gündüz olmak üzere günde yedi bin kere bir sene boyunca okursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın velî kullarından olur, **Allâh-u Te'âlâ** onu her istediğine ulaştırır, buna devam eden kişinin ömrü ve devleti ziyade olur.

6) Her kim bu ism-i şerîfi çokça zikrederse zehirli hayvanlar kendisini sokamaz ve tükürüğü bu hayvanlar tarafından sokulanlara şifa vesilesi olur.

7) Bu ism-i şerîfi zikretmekle meşgul olan kişi bu ism-i şerîfi zikretmek için sene içinde özel bir gün belirleyip, o gün gelince yedi bin, diğer günlerde de üç yüz altmış ya da dört yüz kere zikrederse, bunu kendisine bir vird edinmiş olur ki, buna devam eden kişi üzerine bütün hayırlar yağar ve bütün şerhler kendisinden uzaklaşır.

8) Her kim bu ism-i şerîfi çokça zikrederse **Allâh-u Te'âlâ** ona zulmedenleri helak eder, o kişinin ömrünü uzatır ve sahip olduğu her şeyde bereket hâsıl olur.

9) Her kim bu ism-i şerîfi kendisine vird edinirse (devamlı okursa) işlerinde, nîmetlerinde ve ömründe lütuf ve bereketler ihsan edilir. Büyük bir şeref ve zenginlik sahibi olur. Hatta sakın şaşırmanın ama toprağa deyse altın olur!

10) Her kim bu ism-i şerîfi çokça zikrederse, **Allâh-u Te'âlâ** zorluklarını kolayla, fakirliğini zenginliğe, sıkıntısını da genişliğe tebdil eder.

11) Zühre (venüs) gezegeni, şerefindeyken (balık burcundayken) her kim bu ism-i şerîfi misk ve zâferanla ceylan derisi üzerine yazıp bunu üzerinde taşırsa **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin muhabbetini insanların kalplerine yerleştirir.

12) Lafza-i celal melekûtî isimlerin kutbu olduğu gibi bu ism-i şerîf de şerefinden sebep mülkî isimlerin kutbudur.

Bu ism-i şerîf rızık genişliği için on iki gün boyunca, günde on iki bin kere olmak üzere okunur. İsm-i şerîfin bu faydası tarafımızdan tecrübe edilmiş ve sahih bulunmuştur.

13) Hapiste olan bir kişi bu ism-i şerîfi yüz bin seksen sekiz kere okursa **Allâh-u Te'âlâ** onu hapisten kurtarır.

14) Bu ism-i şerîfi çokça okuyanın **Allâh-u Te'âlâ** düşmanını helak eder.

15) **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfi **Şu'ayb** (*Aleyhisselâm*)a inzal buyurmuştur, o da bu ism-i şerîfi **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*)a öğretmiş, **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfin bereketiyle ona kimya ilmini öğreterek kendisini zengin etmiş, Firavun ve kavminden kurtarmıştır.

16) Bu ism-i şerîf yüzün tamamındandır. Yani doksan dokuz tane olan "Esmâü'l-hüsnâ"nın yüzüncüsü sayılır.

Çünkü **Allâh-u Te'âlâ**'nın isimleri çoktur hatta binden fazladır.

Ama hepsinin manası doksan dokuz isimde toplanmıştır ki, bu doksan dokuz ismi de **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*):

“Allâh-u Te‘âlâ için doksan dokuz isim vardır, kim bunları sayarsa (ezberirse) cennete girer” (*Buhârî, Şurûd:18, no:2585, 2/981*) hadîs-i şerîfiyle bize haber vermiştir.

Bu ism-i şerîfler ki, **Allâh-u Te‘âlâ** bunlar hakkında:

“O (en güzel ve en şerefli manalara delâlet eden) **en güzel isimler yalnızca Allâh-u Te‘âlâ’ya âittir! Öyleyse O’nu onlarla adlandırın /O’na onlarla yalvarın!”** (*A‘râf Sûresi:180’dan*) buyurmuştur.

Ama sen “Esmâü’l-hüsnâ”yı okuduğunda onlar içinde bu ism-i şerîfi bulamazsın. Ne var ki onlar içerisinde bulunan “Hasîb” ism-i şerîfi de “Kâfî” manasındadır.

Allâh-u Te‘âlâ bu mana hakkında: **“O, hesap görenlerin en süratli olanıdır.** (Nitekim hiçbir kimsenin hesabıyla uğraşmak, O’nu diğerinden alıkoymaz ve böylece O, bir koyun sağimlik kadar kısa bir zaman içerisinde bütün yaratıkların hesabını bitirir)” (*En‘âm Sûresi:62’dan*) buyurmuştur.

Bu ism-i şerîf doksan dokuz ismin mührü gibidir, bunu zikreden de bütün isimleri zikretmiş gibidir. İsm-i şerîf âlimleri böylece beyan etmişlerdir.

17) Bu ism-i şerîfin faydaları çoktur.

Hatta **“Cevâhirü’l-hams”** kitabının müellifinin “Esmâ-i İdrîsiyye”nin şerhinde zikrettiğine göre; **Allâh-u Te‘âlâ** bu ism-i şerîfi zikredene dünya ve âhîret şerhlerine karşı kâfî gelir, o kişiyi cennete girdirir, onu cehennemden kurtarır ve kıyâmet günü kabrinde mutlu olarak kalkar.

Bu ism-i şerîfte biraz kelâmı uzattık, çünkü biz bunu zikretmekle çok meşgul olduk ve dualarımızın en süratli kabûlüne vesîle olarak bu ism-i şerîfi bulduk. Bundan dolayı bundaki sırrı ifşâ ettik.

Hatta bu ism-i şerîfte açıklamamız mümkün olmayan bunlardan başka daha birçok sır vardır.

Hâsıl-ı kelâm; bu ism-i şerîf her şey için çok faydalıdır. Bu ism-i şerîfle meşgul olmak isteyen neye niyetle okuyacaksa onu zikredip (düşünüp) okumalıdır. **Allâh-u Te‘âlâ** ikram edenlerin en keremlisidir, çalışanın gayretini boşa çıkarmaz.

Zaten **Allâh-u Te‘âlâ**: **“(Ey insanlar!) Rabbiniz buyurdu ki: ‘(Sonsuza kadar yalvarsanız bile size hiçbir cevap veremeyecek putlardan medet ummayı bırakın da) Bana dua (ve ibadet) edin ki, (isteklerinizi yerine getirerek) size icabet edeyim (ve sevap vereyim)!”**

Şüphesiz o kimseler ki Bana kulluk etmekten büyüklenmektedirler; pek yakında alçak kimseler olarak cehenneme girecektirler” ve **“Muhakkak ki Allâh (herhangi bir kimseye vermiş olduğu) sözü bozmaz!”** (*Ğâfir Sûresi:60’dan, Âli ‘Imrân Sûresi:9’dan*) buyurmaktadır.

18) Bu ism-i şerîf sırf kemâli isimlerdendir, her kim bunu zikretmeyi kendine vird edinirse **Allâh-u Te'âlâ** onun zâhirini ve bâtınını güzelleştirir, onu bol rızıkla rızıklandırır ve düşmanlarını ondan defeder.

19) Bu ism-i şerîfe "Bütün isimlerin manasını toplayan isim" denir. Bu ism-i şerîfi zikretmek (ve faydalarını müşâhede etmek) ismi Abdülkâfî olanlara çok uygun olur.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nûsha, Ayasofya, no:377, verak:112; Ayasofya, no:3358, verak:144-145; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:6; Beyazid Devlet, no:1256, verak:14; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:228-230; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdîyye, sh:23-25)

MÜCERREBAT'TAN

MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM

ÂYETE'L-KÜRSÎ HAKKINDA BİRKAÇ HAVAS

1) Her kim rüyasında kendisini rahatsız eden garîp şeyler görüyorsa, yatağa yatışında üç kere Eûzu besmele çekerek şeytandan **Allâh-u Te'âlâ**'ya sığınıp, ardından Âyete'l-Kürsî'yi üç kere okusun, her defâsında:

﴿وَلَا يُوَدُّهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

'O ikisini (Arş ve Kürsü'yü) **korumak Kendisine hiç de ağır gelmez.** (Eş ve benzerden, tüm noksanlık emâreleri ve sonradan olma belirtilerinden son derece yüce olan) **Aliyy de;**

(Zât'ına nispetle, her şeyin değersiz kalacağı bir büyüklük sahibi olan) **Azîm de ancak O'dur!** (Bakara Sûresi:255'den) âyet-i kerîmesine gelince üç kere tekrar etsin. İşte böyle okuyup uyursa bu hal kendisinden gider.

2) Sara hastasının başına Âyete'l-Kürsî on bir kere okunursa ânında ayılır, durmaya kalkarsa sebep olan cin yanar.

3) Her farz namazdan sonra on bir kere Âyete'l-Kürsî okunursa, okuyan kişinin günahları affolunur.

4) Bu sûre-i şerîfenin hâssalarından biri de cinleri yakmasıdır. Bir insandaki cinler defedilmek istendiğinde o kişinin sağ kulağına yedi kere ezan okunur.

Ardından da yine sağ kulağına Fâtiha Sûresi, Felak-Nas sûreleri, Âyete'l-Kürsî, Saffât Sûresi'nin tamamı, Haşr Sûresi'nin sonu (Lev enzelnâ'dan sonuna kadar) ve Târik Sûresi okunur. İşte böyle yapıldığında kendisine musallat olan o cin ateşte yanmış gibi helak olur.

Bu tarafımızdan tecrübe edilip, sahih bulunmuş ve defalarca amel edilmiştir. Zaten **Allâh** her şeye (hakıyla şahitlik yapan bir) Şehîd'dir!

5) İnsana musallat olan cinlerden ve her kötülükten korunmak için Âyete'l-Kürsî ve şu hıfz âyet-i kerîmeleri yazılır.

Kişi bunu üzerinde taşırsa biiznillâhi Te'âlâ bunlardan kurtulur.

Bu âyet-i kerîmeler şunlardır:

﴿فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ﴾، ﴿وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفِظَةً﴾، ﴿وَإِنَّ رَبِّي عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيزٌ﴾، ﴿وَكَنتَ لَهُمْ حَافِظِينَ﴾، ﴿وَرَبُّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيزٌ﴾، ﴿وَإِنَّا لَعِنَدْنَا كِتَابَ حَفِيزٍ﴾، ﴿لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيزٍ﴾، ﴿وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ﴾، ﴿وَحَفِظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ﴾، ﴿وَحَفِظًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ﴾، ﴿وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ﴾، ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾، ﴿لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ﴾، ﴿اللَّهُ حَفِيزٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ﴾، ﴿إِنَّ كُلَّ نَفْسٍ لَمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ﴾، ﴿بَلْ هُوَ قُرْآنٌ مَجِيدٌ ﴿۱﴾ فِي لَوْحٍ مَحْفُوظٍ﴾

Bunlarla beraber:

﴿فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ
وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ﴾

âyet-i kerîmesi ve Felak-Nas sûreleri de yazılmalıdır. Çünkü bunlar şerli şeytanlara ve cinlere karşı büyük bir perde ve korunmuş bir kaledir.

(Şeyh Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrebât, sh:9)